
SEGÉD EDZŐ
Hahota

SZKENNELÉS ÉS UTÓMUNKÁK:
HURAM IMRE
2013

REJTŐ JENŐ:

A TIZENNÉGY KARÁTOS AUTÓ

(Részlet)

A fiatalember ott állt a fák árnyékában, és a nyaralót nézte. Miért leskelődik? Minek ácsorog itt? Maga sem tudta...

Talán fél órát állt ott, igen lehangoltan, idegesen, amikor két férfi közeledett. A sarki lámpa fényénél egy pillanatra láthatta őket, amíg a világosság vetülésében elhaladtak. Az egyik csavargó külsejű, rosszarcú alak volt, a másik egy köpcös, kevésbé elhanyagoltan öltözött férfi.

Gorcsev közelében álltak meg, de nem sejtették, hogy a fa mögött áll valaki.

— Egyszerűen bemegyek, és beszélek Laboux-val.

— Szó sincs róla, akkor elrontod az üzletet.

— Az ördögbe is, vagy megismer, vagy kést kap a bordájába. Nom du nom!

— Pszt!

Nyílt a kertajtó. A tábornok, úgy látszik, csak elkísérte Anette-éket, és most hazatérőben volt.

Az út sűrű fái között nem jutott keresztül a közeli lámpák fénye. A csavargó külsejű hirtelen a tábornok elé állt.

— Ne siessen, de Bertin! Megismer még? Én Portenif vagyok.

— Mit óhajt?

— Tábornok úr — szólt egy érdes hang, nyilván a köpcös —, jelöljön ki egy helyet, ahol hajlandó tárgyalni velünk.

— Nincs magukkal semmi tárgyalnivalóm és...

Portenif sújtott valamivel. A tábornok hátraugrott, és kardot rántott, de a köpcös megragadta a csuklóját, és Portenif újabb csapása talált.

Ekkor azonban közbevetette magát Gorcsev. A két útonálló nem is sejtette, hogy valaki tartózkodik a közelben. Az ellentámadás váratlan volt.

Portenifet valahonnan egy erőteljes ökölcsapás érte a

száján, hogy elöntötte a vér, és kizuhant az útra, a köpcös egy alattomos rúgástól a kerítésnek repült...

— Segítség! — kiáltja egy női hang a villából, bizonyára Anette.

— Rendőr! — kiáltja a tábornok a villa falához szédelegve...

— Gazember... — hörögte a köpcös, és valamivel ismét a támadó felé suhintott, de az illető részéről akkora pofon előzte meg, hogy elsötétedett előtte minden.

Egy rendőr futó léptei kopogtak az aszfalton. A köpcös és Portenif elsuhantak. Egy másodpercre sem látták Gorcsevet a sötétben.

— Eszméletén van? — kérdezte egy kellemes férfihang a tábornokot.

— Igen... De vér folyik a szemembe...

Egy hosszú árny tűnt fel a villa kapujában. Pisztollyal a kezében. Laboux volt.

— Mi történt?

— Megtámadták a tábornok urat, éppen, amikor ideértem.

— De Bertin vagyok. Köszönöm ezt a hatásos közbelépést — szólt a tábornok Gorcsevhez. Azután a rendőrt intézte el, aki szintén odaért közben.

— Mindenesetre hazakísérem a tábornok urat...

Miután de Bertin elment, Laboux Gorcsevhez fordult:

— Ön kitűnő ember! Két támadó ellen segítségére sietett a tábornoknak...

— Két ember? Nem létszám. A sanghai Vi-Sung téren egyszer tizenkét sofőrt inzuláltam.

— És a saját lábán távozott?

— Kénytelen voltam vele, mert fuvarképes autóvezető nem maradt a környéken.

Laboux jóízűen, harsányat nevetett.

— Maga egy egészen elsőrangú pofa! Meghívnám a házamba, ha nem lenne ilyen késő éjszaka... Remélem, valamelyik nap lesz szerencsém...

— Bizonyára már holnap. Ugyanis az a tervem, hogy megkérem a kedves leánya kezét.

Laboux nagy szemeket meresztett.

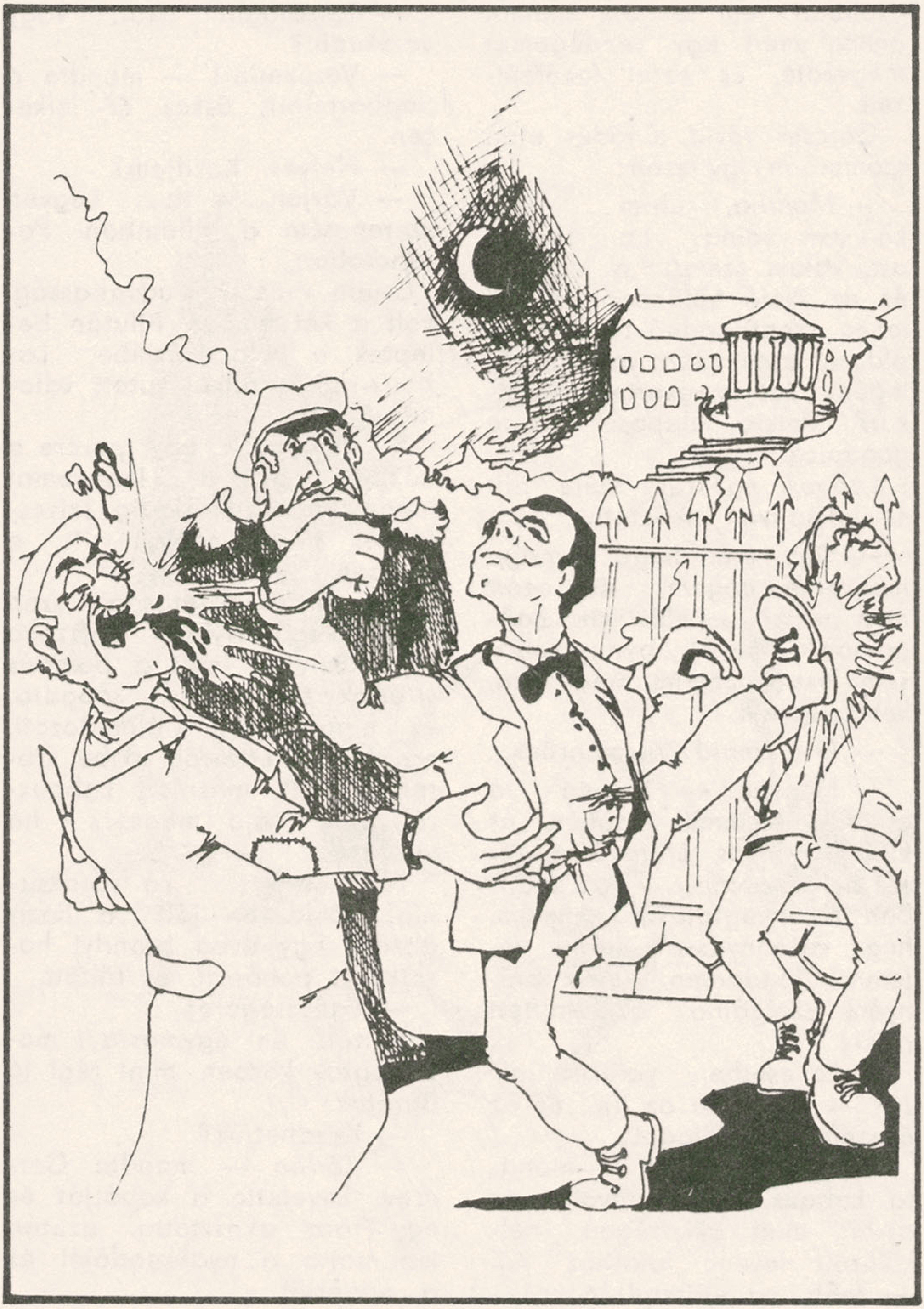
— Mi?... Mit mond?...

— A délután folyamán sétálgattunk...

— Tehát ön az, aki Lingeströmöt összevagdalta? — kiáltotta az apa. — Nézze, fiatalember, ön néhány perc előtt úgy viselkedett, hogy most nem mondhatok mást: távozzék.

— De...

— Most súlyos leckében lenne része, amiért kompromittálta a leányomat. Sajnos,

azonban nem tehetek semmit önnel, mert egy vendégemet megvédte, és ezzel lekötelezett.

Gorcsev rövid tűnődés után szomorúan így szólt:

— Mondja, uram ... egy kérésem volna: ha teszem azt, valaki szereti a leányát, és az illető különben jó férj lenne, megtagadná tőlük atyai áldását csak azért, mert a vőlegény önt megverte valamikor? Persze, alapos verésre gondolok.

Laboux egészen eléje állt és harsányan nevetett.

— Úgy érti, hogy maga megverne engem, de azért nem teszi? ... Hát ide hallgasson! Maga ugyan sohasem lesz a vejem, mert léha, kétes egyén.

— Erre majd visszatérünk...

— Hogyne — hagyta rá csillogó szemmel Laboux, és különös, lázas öröm kifejezése ült az arcán. — Azt azonban megnyugtatására közlöm, hogy amennyiben mégis vejemmé fogadnám, csak előnyére szolgálna az említett affér!

— Ez esetben verekedjünk. Jó? — ajánlotta az ifjú, és az ő szeme is csillogott.

— Figyelmeztetem — mondta Laboux, és megnyalta az ajkait, mint aki régen nélkülözött ínyenc falathoz jut. — Jobb, ha eltisztul innen!

— Társalogni akar, vagy verekedni?

— Verekedni! — mondta a napbarnított, őszes úr lelkesen.

— Helyes. Kezdjem?

— Várjon, ne itt ... Legyen szerencsém a villámban. Parancsoljon.

Csupa mosoly és udvariasság volt a két ember. Miután beléptek a villa kertjébe, Laboux-nak eszébe jutott valami!

— Bemegyek egy percre a házba, hogy a leányomat megnyugtassam, addig szíveskedjék helyet foglalni itt a kertben.

Igazán csodálatosan szép és jószagú riviérai éjszaka volt. Gorcsev leült a pompás virágok között egy kőpadra, és cigarettázva álmodozott, egyrészt Anette-ről, akibe szerelmes volt, másrészt Laboux-ról, akit majd megver, ha visszatér.

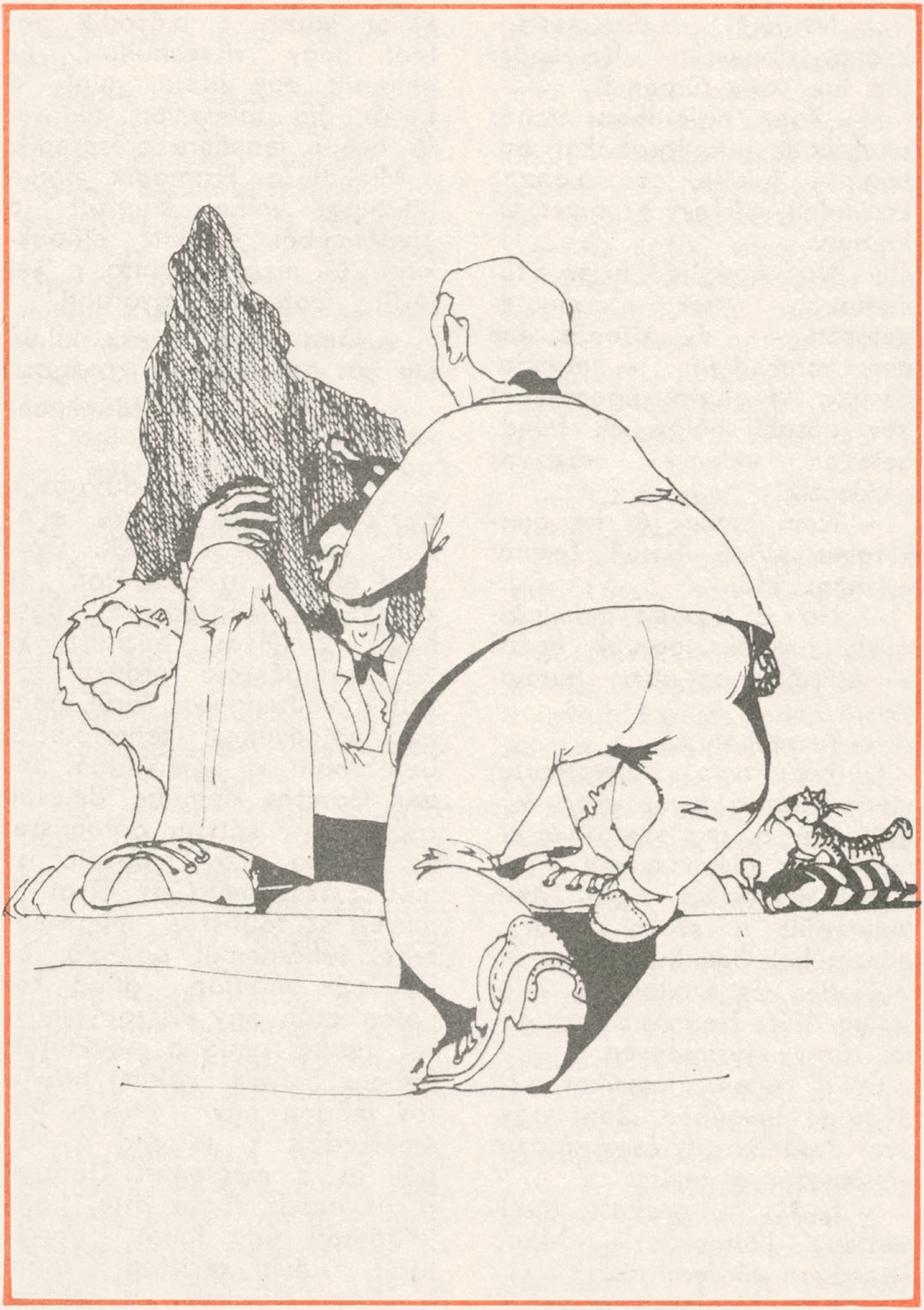
Nem kellett soká várakoznia. Rövidesen jött a házigazda. Egy üveg brandyt hozott két pohárral, és töltött.

— Egészségére!

Kiitták, és egymásra mosolyogtak közben, mint régi jó barátok.

— Kezdhetjük?

— Várjon — mondta Gorcsev. Levetette a kabátját és egy fára akasztotta, azután kibontotta a nyakkendőjét és a gallérját.

— Mi az?! — türelmetlenkedett Laboux. — Verekedni jött ide vagy fürdeni?

— Kora hajnalban nehéz a szakadt ruhadarabokat pótolni — felelte, és Laboux kénytelen volt ezt az érvet elfogadni.

— Ne csodálja, hogy türelmetlen vagyok — mentegetőzött —, de tizenöt éve nem verekedtem — mondta réveteg meghatottsággal, mint egy idősebb hölgy, aki feledhetetlen velencei nászútra emlékezik.

— Nem lenne jó, ha gyakorolna előbb kissé? Tizenöt év nagy idő.

— Ha a cipőjét nem kívánja levetni, fogjunk hozzá — üvöltötte az atya harciasan.

— Tessék és ...

Gorcsev nem folytathatta, mert Laboux a szavába vágott. De a szó szoros értelmében és olyan erővel, hogy a fiatalember egy festői ívben belerepült a szökőkút medencéjébe. Úgy bukott fel, álmélkodva és szédelegve, mint valami bősz Neptunus egy antik tárgyú festményen.

Ez a pofon klasszikus volt a maga nemében. Zúgó agygyal csodálkozott és megrázta néhányszor a fejét.

— No?! — ordította türelmetlenül Laboux. — Maga állandóan fürdeni akar?

Gorcsev kimászott a vízből. Ekkor kapta a második pofont, hogy visszahullott, és elmerült egy időre, mint a búvár, ha teleszívott tüdővel az óceán fenekére ereszkedik.

Mielőtt a harmadik pofon elérhette volna, kiugrott a medencéből. A hold előbukkant, és megvilágította a két férfit. Gorcsev vigyorgott.

— Gratulálok. Egész jól üt. De hát ez még nem az igazi.

— És mit szól például ehhez?

... Laboux csodálatosan gyors ütéseinek egyike elindult, de nem ért célt. Gorcsev elkapta a csuklóját, és könnyedén megcsavarta, úgyhogy szívélyes házigazdája egy keringőszerű forgást végzett a válltengelye körül, majd egy balegyenes telitalálattól belezuhant a szökőkútba. Innen Gorcsev kiemelte, de csak azért, hogy kétszer pofonüsse, és miután ezzel megvolt, ismét visszanyomta az atyát. E műveletet többször megismételte, fehérneműt paskoló falusi nők módján, átlag két pofon után egy visszanyomással, addig, amíg a lebuktatott Laboux helyett valami bravúros módon egy hosszú láb emelkedett ki talppal a vízből, és a meglepett Gorcsev arcát precíz rúgás érte, hogy feldöntött egy fonott garnitúrát. Rövid kézitusa után birkózva gurultak a földön,

néhány kerti bútor romjai között.

André, a lakáj, aki oldalszakállával és modorával úgy hatott, mint egy hírneves színművész kabinetalakítása, felébredt a zajra, és elhatározta, hogy lesiet a kertbe. Gyorsan felöltözött, mert semmiféle esemény nem kényszeríthette arra, hogy hiányos öltözékben mutatkozzék a szobáján kívül.

Odalent, az éjszakai kertben teljes sötétségben tombolt a harc. A hold egy nagy felleg mögé bújt időközben. Mind a két küzdő megállapította, hogy a másikban emberére akadt. Egymás torkát fogva gurultak, és a széttöredező La France rózsák mintha közeli végét sejtenék a verekedőknek, behintették őket szirmaikkal.

Gorcsev egy kézzel a torkát fogta Laboux-nak, a másikkal két ökölcsapást irányított részint az orr és száj közé, az áll irányába, részint a bal szemre. A harmadik ütés a fültőre került volna, de Laboux most felrántotta a térdét, és ettől Gorcsev elrepült egy kis műtó dús lótuszai közé, nyakig a hínárba ...

De máris kint volt a medencéből, és a pázsiton feléje siető árnyat pontosan gyomorba rúgta, majd amikor ez felkiáltva előrehajolt, alulról felcsapott az öklével, hogy ellenfele hangtalanul zuhant egy csoport festőien szép harlemi tulipán közé ...

— Nem volt helyes eljárás öntől — szólalt meg mellette Laboux —, hogy ártalmatlanná tette a lakájomat.

— Az ördög vigye el!

André, aki alkalmatlan időben érkezett a verekedés színhelyére, most ájultan feküdt a harlemi tulipánok között. Lassan megmozdult, de látszott, hogy nehéz minden tagja.

— Azt hiszem, elég volt — mondta Gorcsev.

Lihegve nézték egymást. Virradt. Lassú, nagy cseppekben hullott róluk a víz.

Gorcsev felvette a kabátját, felvette a szalmakalapját és a fekete keretes monoklit. Ezzel most olyan volt, mintha pápaszem lenne rajta, mert a másik szemén is volt egy kidudorodó, fekete karika, Laboux öklétől.

— Igazán élvezet magával verekedni.

— Ha a veje lennék, anynyit verekedhetnénk, amennyit akar — kérlelte a toprongyossá vert atyát.

— Eszem ágában sincs a leányomat valami elszánt tacskóhoz adni.

— Az én koromban ön sem lehetett öregebb nálam.

— De kijártam az élet akadémiáját ... Én a légióban hősködtem, nem a Riviérán.

— Azt hiszi, ez olyan nagy dolog?

— Tudja mit — mondta gúnyosan Laboux —, lépjen be a francia idegenlégióba, és ha leszerelt, nem lesz semmi akadálya annak, hogy elvegye a leányomat.

Gorcsev egy másodpercig némán állt.

— Na, ugye? — mondta gúnyosan Laboux. — Ez kissé erős volt?

— Csodálkoztam — mondta Gorcsev —, hogy csak ezt kívánja. Igazán semmiség, még ma jelentkezem.

— Csak próbálja meg! Maga hencegő.

— Maga nagyképű fráter — mondta Gorcsev, és dühösen elindult a kapu felé.

A fordulónál, a vak sötétségben egy vödör mészbe botlott, ami végképp fölingerelte.

— Hencegő alak! — kiáltotta utána dühösen Laboux.

— Mit mondott?

— Hencegő, ostoba fajankó!

Gorcsev dühödten megragadta a vödörből kiálló meszelőt, és ahogy csak a sötétségben lehetett, rohant a kacskaringós úton visszafelé. Amikor meglátta a másik férfi árnyát, habozás nélkül belenyomta a hatalmas pamacsot az arcába, hogy eltűnt a mészragacsba az egész fej, azután odacsapott az ecset fakorongjával:

— Fajankó vagyok?... Mi? ... — Az ecset jobbról balról csattogva lesújtott, majd egy utolsó hatalmas ütéssel betaszította ellenfelét a szökőkútba, de még ott is fejbevágta néhányszor, amikor hörögve felbukkant a vízből.

— Fajankó vagyok?... Felelj?... Ki vagyok én... mi? Fajankó?

— Ne faggassa tovább — mondta mellette Laboux. — A lakáj nem tudja, hogy ön kicsoda.

André úgy függött aléltan a földre, kétrét hajolva a szökőkút kávájáról, mint egy bábszínházi viaszszereplő az előadás szünetében.

— Ez mindig rosszkor jelenik meg — dünnyögte Gorcsev.

— Most már menjen haza, barátom, mert lassanként felébred a háznép.

— Nem megyek haza! A légióba megyek.

— Mit blöfföl? Azt hiszi, ilyesmi hatással van rám? Mehet a légióba is, ha tetszik!

És könnyedén a vállára dobva Andrét, otthagyta a fiatalembert.

Gorcsev dühösen és szélvész gyorsasággal kisietett.

Most megy, és nyomban belép a légióba!

Mint az őrült, rohant autóján a legelső kaszárnyához. A kapu előtt megállt, és feldöntött egy faköpenyeget, majd visszafelé farolva, a hátsó sárhányóval elkapta az egyik posztot. Már úgy volt, hogy alarmot fújnak, mert az őrség azt hitte, hogy egy gépesített civil megtámadta a laktanyát, mire nagy nehezen megállt az autó.

Gorcsev csuromvizesen, szmokingban, azonnal jelentkezett a laktanya toborzó irodájában. Egy álmos ügyeletes tiszt elé vezették.

— Neve? — kérdezte az álmos ügyeletes.

— Gorcsev Iván.

— Fel akarja vétetni magát a légióba?

— Igen.

— Vagyona van?

— Valami százezer frank lehet a zsebemben. Kissé elázott ma egy éjféli testgyakorlás alkalmával.

A hadnagy figyelmesen megnézte az összevert, gyűrött, de még így is jóképű ifjút.

— Mi készteti arra, hogy százezer frank birtokában felvétesse magát a légióhoz?

— Szerelem.

A tiszt jelentősen bólintott. Franciaország hagyományai megóvják e szó pátoszát és tekintélyét a korunkban oly divatos gúnyolódástól.

Amikor aláírta a szerződést, elvették valamennyi okmányát, és a tiszt egy utalványt adott át.

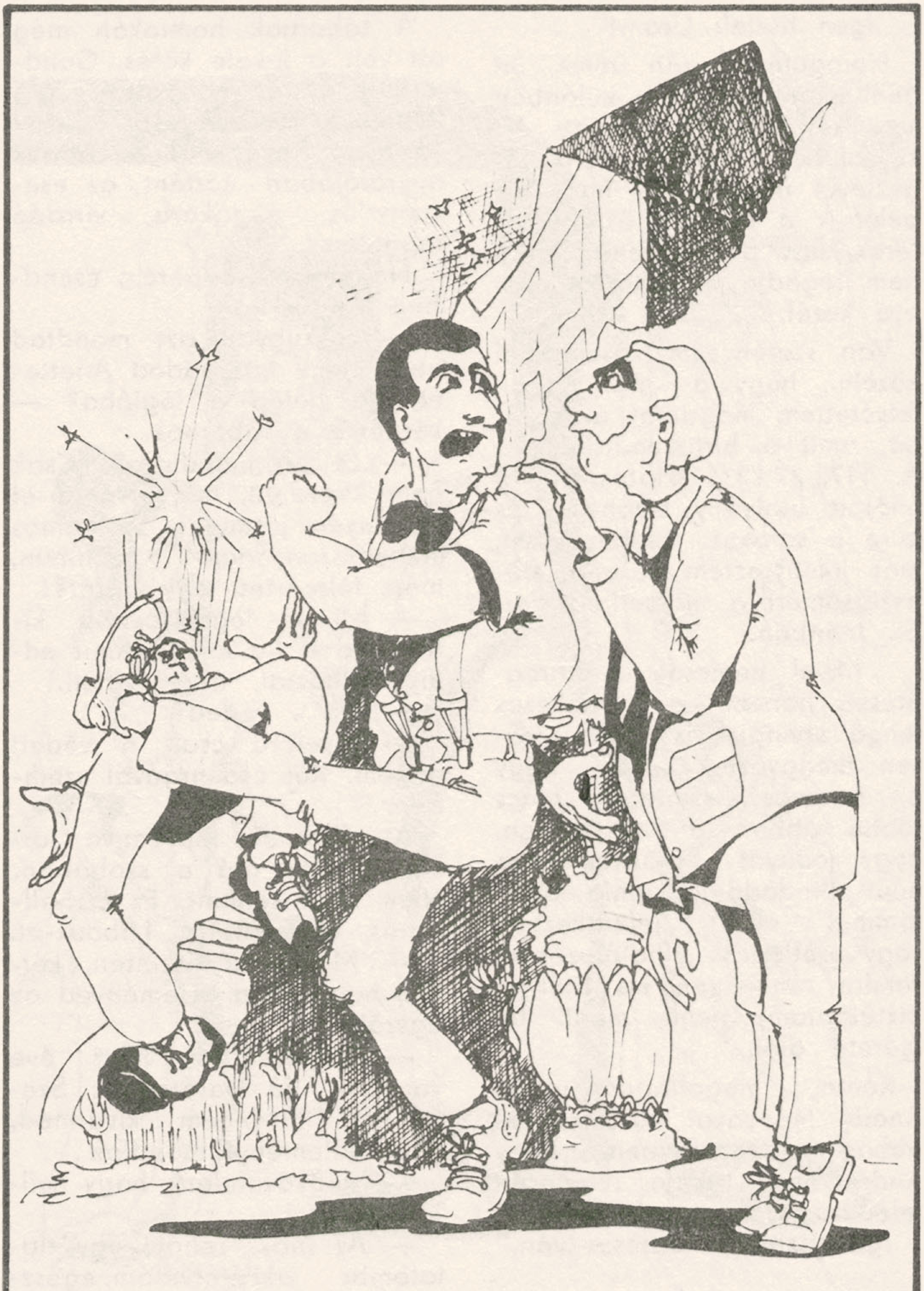
— Ez a vasútjegye és egyben személyazonossági igazolványa, amivel Marseille-ben jelentkezik. Ön most már katona, parancsa úgy szól, hogy az első vonattal Marseille-be utazik, ahol jelentkeznie kell Fort St. Jeanban. Országos körözést bocsátanak ki maga ellen, és elfogatása esetén súlyosan megbüntetik, ha a délutáni vonaton nem érkezik Marseille-be. Az indulásnál ellenőrzik, tehát a pályaudvaron ezt az utalványt köteles felmutatni. Megértette?

— Értem, hadnagy úr.

— Ön e szerződés aláírásával a francia gyarmati hadsereg közlegénye lett. Jogilag a hadbíróság vonja felelősségre, amely halálbüntetést is kiszabhat. A dicsőségéről világhírű légionárius zászlót fogja szolgálni. Tegye ezt férfihoz méltóan. Sok szerencsét, barátom.

A tiszt kezet nyújtott, és két perc múlva Gorcsev ismét a kapu előtt volt, ahol fordulóhoz manővrírozott a kocsival. Oldalra csavarta a kormányt és indított, de elfelejtette levenni a hátrakapcsolást, tehát letarolt egy reklámtáblát. Miután sikerült az előrekapcsolás, sebes fordulattal felszaladt a szemközti járdára, ahonnan végül is elindult, és a tengerpart felé robogott . . .

*

„Igen tisztelt Uram!

Horogütései után ítélve, ön gentleman, amiben különben sem kételkedtem. Tegnap éjszakai heves eszmecserénk végeztével megígérte, hogy ha belépek a légióba és visszatérek, úgy a leszerelés után nem tagadja meg tőlem leánya kezét.

Van szerencsém tisztelettel közölni, hogy a mai napon felvétettem magamat a légióba, amit a birtokomban lévő A. 1172/27 1936 iktatószámmal ellátott utalvány bizonyít, és mire e sorokat kézhez veszi, már jelentkeztem katonai beosztásomért a marseille-i Fort St. Jeanban.

Mivel nemcsak a horogütései, hanem a jobbkezes lengő szvingjei is többszörösen meggyőztek arról, hogy ön úriember, szerintem nincs többé abban a helyzetben, hogy leányát máshoz adja nőül mindaddig, amíg obsitommal nem jelentkezem, vagy esetleges elhalálozásom (amire csak igen kis eséllyel bíztathatom) nem menti fel ígérete alól.

Kérem megállapodásunkat Anette leányával közölni, és abban a reményben, hogy André nevű lakája rövidesen felépül, zárom soraimat.

Igaz tisztelője: Gorcsev Iván."

*

A tábornok homlokán még ott volt a fekete kötés. Gondterhelt arccal hallgatta végig Laboux-t, ki hangosan olvasta a levelet. Mindez Laboux nyaralójában történt, az eseménydús éjszakára virradó reggelen.

Néhány másodpercig csendben voltak.

— Csakugyan azt mondtad neki, hogy hozzáadod Anette-et, ha belép a légióba? — kérdezte a tábornok.

— És ha mondtam? Csak nem képzeled, hogy Anette-et egy ilyen jöttment, szélhámos menyasszonyának tekintem, mert félreértett egy tréfát?!

— Mi a legsúlyosabb kifogásod a fiú ellen? Amit eddig felhoztál, alig terheli.

— Te ... véded?

— Egyelőre csak ő védett engem. Két csavargóval szemben.

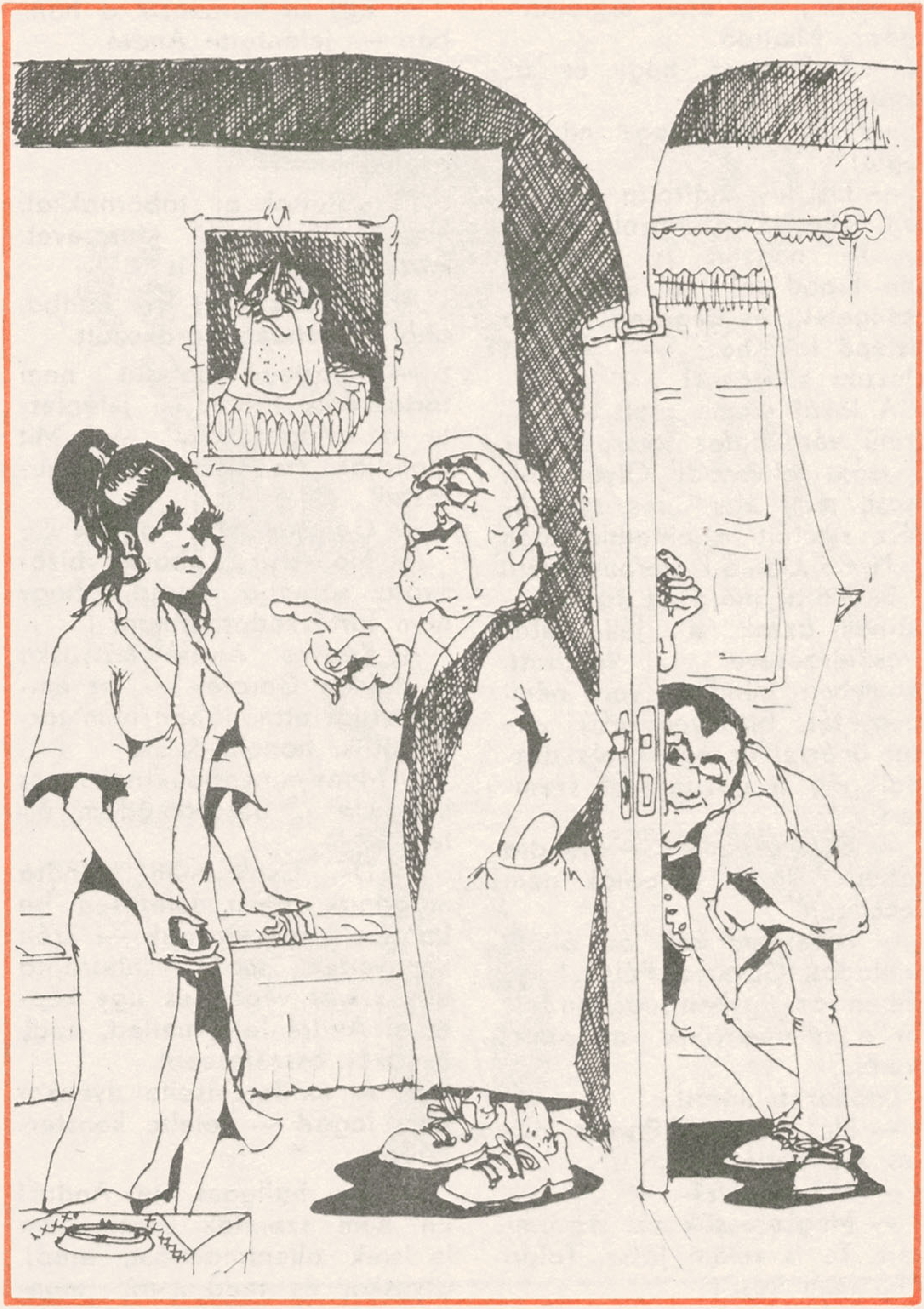
A tábornok töprengve járkált fel és alá a szobában. Nem szólt semmit. Ez a hallgatás idegesítette Laboux-ot.

— Mondd ki őszintén, kérlek, hogy mi a véleményed az ügyről?

— Gustave! Mi húsz éve vagyunk jó barátok ... Szeretném, ha nem kívánnád, hogy véleményt mondjak ...

— Megkövetelem, hogy nyíltan beszélj.

— Az más. Tehát: egy fiatalember, aki életvidám, egészséges és nem is szegény, je-

lentkezett ma éjjel légionáriusnak. Miattad.

— Tudhattam, hogy ez az ember őrült?

— Tudhattad, hogy mi a légió!

— Eh! — kiáltotta sápadtan, tettetett közönnyel Laboux. — Te nagyon is érzelmesen fogod fel az ügyet! — csengetett, és idegesen szólt a belépő lakájhoz: — André! Hozzon konyakot!

A lakáj szeme alatt ibolyaszínű véraláfutás látszott, és a szája feldagadt. Olyan volt most, mint egy híres színművész sikerült kabinetalakítása a Notre Dame-i toronyőrben.

Betöltött, majd az igazi lakájnak azzal a jellegzetes arckifejezésével távozott, amelyben mindig van némi megvetés, bizonyos fokú sértett önérzet és egy kevés drámai gőg a gazdájával szemben.

— Egészségedre! — mondta Laboux, de a tábornok nem koccintott.

— Ismernem kell az álláspontodat, Gustave. Félek, hogy ebben az ügyben nagyon eltér a véleményünk az adott szóról.

Laboux felugrott.

— Hé! André! Parker álljon elő a kocsival.

— Mit akarsz?

— Megkeressük azt az embert. Te is velem jössz. Talán még nem késő!

— Egy úr várakozik a hallban — jelentette André.

— Senkit sem fogadok... Nem is vagyok itthon... Gyere! A melléklépcsőn lemegyünk.

És elsiettek a tábornokkal, hogy előkerítsék Gorcsevet. Akár a föld alól is!

André visszatért a hallba, ahol a vendég várakozott.

— Monsieur Laboux nem tartózkodik itthon — jelentette a látogatónak. — Mit mondjak, ha visszatér, ki kereste?

— Gorcsev Iván vagyok.

— Monsieur Laboux bizonyára sajnálja majd, hogy nem tartózkodott itthon.

— Kedves André bátyuska — felelte Gorcsev —, az ember saját otthonában nem tartózkodik, hanem lakik.

— Monsieur Laboux-nak nincs kifogása a beszédmódom ellen.

— De. Csak nem mondta magának. Most jelentsen be Laboux kisasszonynak — szólt könnyedén, majd leharapta egy szivar végét, és úgy köpte el André feje mellett, hogy a lakáj összerezzent.

— A mademoiselle ilyenkor nem fogad — felelte konsternáltan.

— Ide hallgass, te André! Én nem szeretek várni, nem ismerek ellentmondást, eredj, atyuska, és tedd, amit mon-

dok, mert ha megharagítasz, felpofozlak.

— Nem vehet rá, uram, kötelességmulasztásra!

Erre egyszerűen félretolta a lakájt, és szépen felment a lépcsőn.

Az emeletre érve, sorra benyitott a szobákba. Néhány meglepetés is érte. Például a fürdőszobában, ahol a zongoratanárnő tartózkodott pillanatnyilag a kádban, továbbá egy kisebb fülkénél, amelyből egy védőoltástól gyengélkedő kutya rohant ki üvöltve. Ez később megmarta a hisztériásan futkosó zongoratanárnőt, és azt is beoltották veszettség ellen.

De végre az egyik szobánál, ez a huszadik lehetett, Anette hangját hallotta:

— Mondja meg kérem, annak az úrnak, hogy bízhat bennem, ott leszek.

Valakivel beszélgetett a leány.

— Az ön érdeke kisasszony, hogy eljöjjön — felelte egy rekedt, borízú hang. — Megnyugtathatom, hogy senki sem akarja bántani.

Gorcsev eléggé el nem ítélhető módon belesett a kulcslyukon. És attól, amit látott, kis híján hanyatt esett.

A szobában, Anette-tel szemben ott állt a csavargó, aki megtámadta a tábornokot! A Portenif nevű.

— Szóval, nem felejti el, kisasszony? Toulon, Texas vendéglő. Különben a város első benzinkútjánál amúgy is megvárom, hogy ne kelljen érdeklődnie.

A borízű hang tulajdonosa most az ablakhoz ment, és mintha ez a legtermészetesebb módja lenne a távozásnak, köszönt, kilépett a párkányra és eltűnt.

Kétségtelen, hogy Anette látogatója azonos volt a tábornok egyik támadójával. A verekedés ugyan vaksötétben folyt le, de előzőleg Gorcsev a fa mögül látta a két embert, amikor azok a sarki lámpánál elhaladtak. Annyi előnyt ez most mindenesetre jelent, hogy a két briganti nem ismeri őt fel, ha találkoznak, viszont ő jól megjegyezte az arcvonásaikat. Elhatározta, hogy nem lesz fogadatlan prókátor a leány ügyében, és nem említi a hallgatódzást, csak ha Anette a saját elhatározásából beavatja ügyébe.

Valaki megérintette a vállát. André állt mögötte villogó szemekkel.

— Uram! Ez az eljárása . . .

Gyorsan leütötte a lakájt, és a rekamié alá tolta, azután kopogott.

— Ki az?

— Gorcsev Iván.

A leány csodálkozva nyitotta ki az ajtót.

— Hogy jött idáig?...

— A lépcsőn... Drága.

— Hol van André?

— A kedves öreg lakájhoz látogatóba érkezett egy vidéki rokona, és most megmutatja neki a várost...

— Mit akar?

— Az éjjel megkértem a kezét.

— Tréfál...

— Az egyetlen ügy, amivel sohasem tréfálnék. Megkértem a kezét, és az édesapja beleegyezését adta házasságunkhoz.

— Ez... igaz? — kérdezte Anette, és a szeme felragyogott.

— Annyira, hogy megcsókolom.

Magához rántotta a leányt és többször is megcsókolta. Anette ellenkezett.

— Ezenkívül búcsúzni jöttem, mert az édesapja ahhoz a feltételhez kötötte a beleegyezését, hogy lépjek be a légióba.

— Micsoda?... Erről szó sem lehet!

— Ugyan! Ilyen csekélységen nem akadhat fenn az ügy! Természetesen azonnal jelentkeztem a kaszárnyában.

— Maga őrült! Nem fog beállni a légióba... — kiáltotta ijedten.

— Már megtörtént...

— Átviszem a kocsimon Ventimigliánál a határon!

— Ne fáradjon, Anette. — Nevetve veregette a leány arcát. — Én vagyok a világ legcsökönyösebb embere. És azt hiszem, igaza volt az apjának. Nem árt, ha megkomolyodom kissé. Az egész história olyan őrült és olyan szép, hogy nem szabad elrontani. Magáért fogok szolgálni, Anette.

— Kérem... Gondolja meg... Ez őrültség!

— Az élet csak úgy szép, ha őrült is egy kissé...

— Ha valami baja lesz, Iván... tudja meg: én nem megyek máshoz feleségül.

— Nagyon kérem, hogy ilyent ne is mondjon. Csak egészen hülye férfiak szeretik, ha hölgyük besavanyítja magát bánatában. Amennyiben elhalálozásom miatt nem térnék vissza, úgy azt kívánom tiszta szívből, hogy találjon másvalakit, akivel jókat nevet, és nagyszerű házaséletet él... — Isten áldja, Anette!...

Egy utolsó csók, és elsietett. A délutáni vonattal Marseille-be kell utaznia!

A hallban André lépett eléje, dölyfös, szigorú, kissé dagadt arccal.

— Egy lépést sem! Rendőrért küldtem és...

Gorcsev sietve leütötte, és a zongora alá tolta a lakájt. Azután elment...

Ezen nevet a világ

– Mindent előkészítettek a holnapi termelési értekezletre? – kérdezi az igazgató a helyettesétől.

– Igen... először ön értékeli a tervteljesítést, azután felszólal a vállalat műszaki szakembere, és kifogásolja az ön vezetői munkáját, majd vita következik, és végül a vállalat műszaki szakembere elbúcsúzik a vállalattól.

*

– Nagyon hálás vagyok Jurajnak, mert segített elfelejteni Mihalt.

– Ki volt az a Mihal?

– Hát az, aki segített elfelejteni Milánt.

*

– Pincér, ez a bor savanyú! – mondja a pesszimista vendég.

– Pincér, miért kaptam az ételhez édes ecetet? – kérdezi az optimista vendég.

*

– Tudod, a feleségem nagyon spórolós...

– Értem. És mennyire lenne szükséged?

*

– El tudod képzelni, milyen lenne egy lakatlan szigeten?

– Nem!

– És ráadásul nélkülem?

– Azt igen.

*

– Mi az utóneve? – kérdezi a bíró a tanútól a bírósági tárgyaláson.

– Monika Regina Adelheid.

– És melyik nevén szokták szólítani?

– Mucuskám.

*

Két rendőr a bejáratnál áll. Az egyik megszólal:

– Menj előre, Jim, én pedig majd bosszút állok!

*

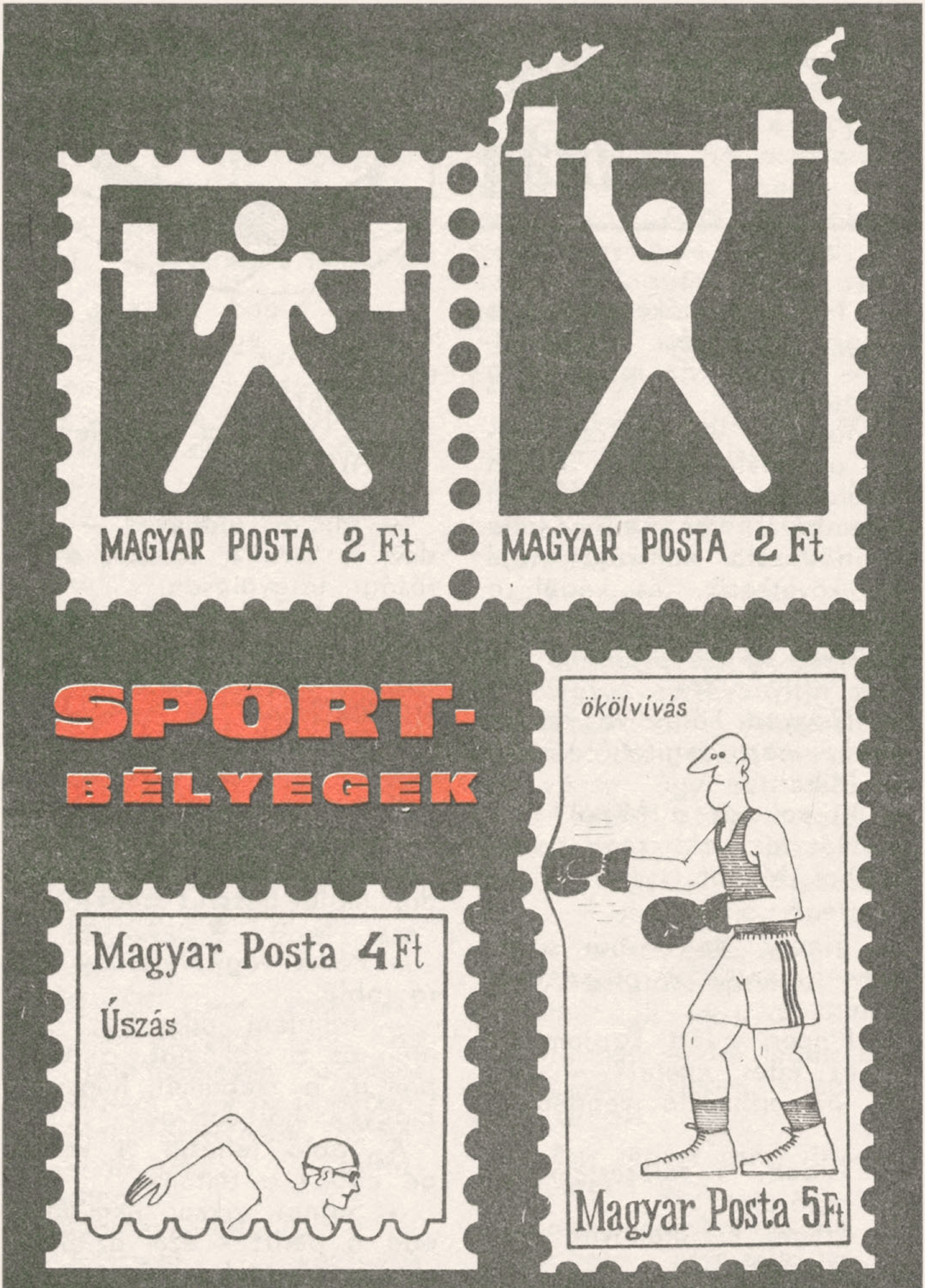
– Pénzt vagy életet! – szól ra rabló.

– Mindent odaadok, csak lője át a zakómat, a kalapomat, a zsebemet, hogy azt higgyék: hős vagyok.

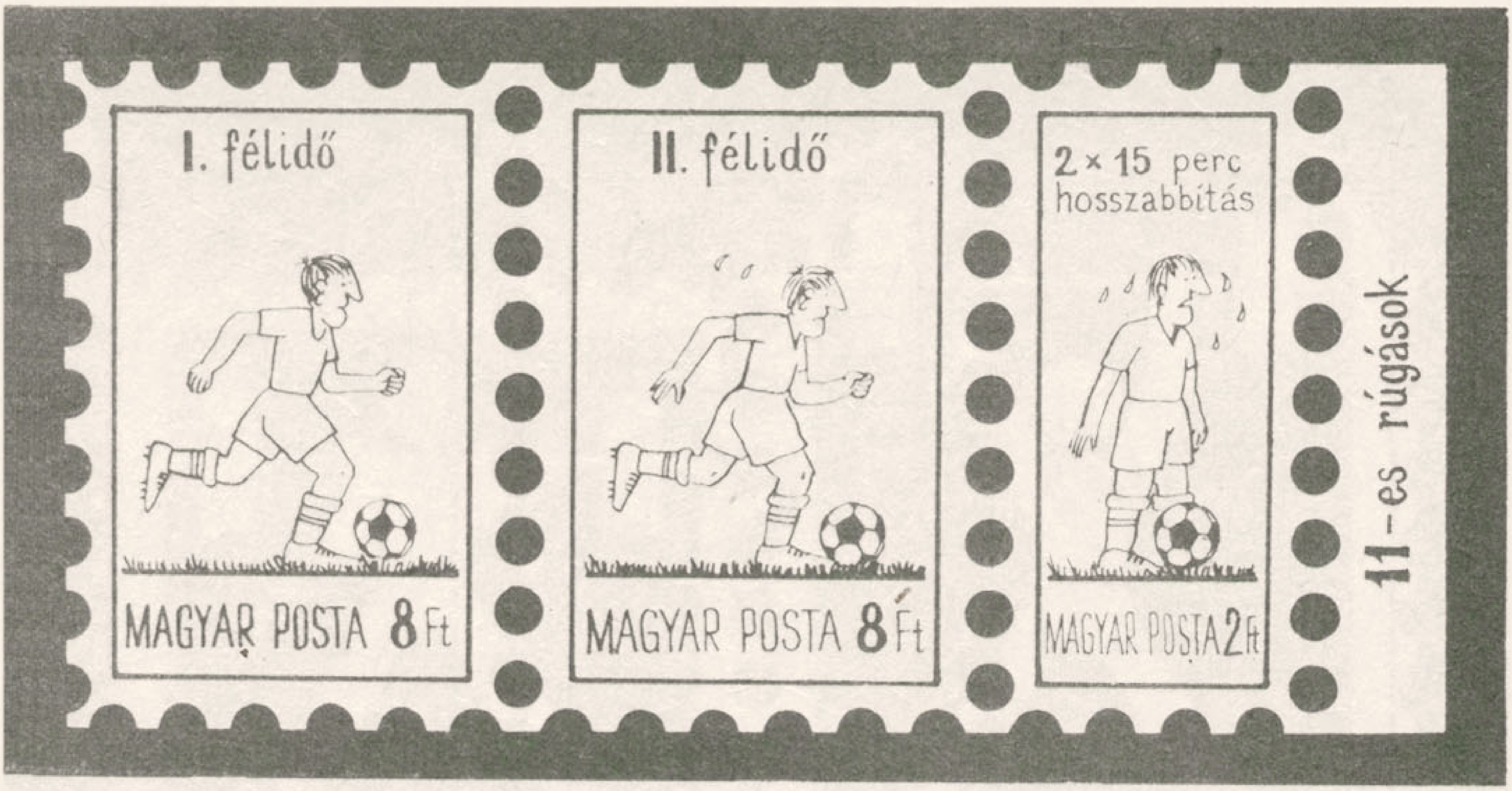
A rabló teljesíti a kérést, de elfogy a töltény e.

– Sajnos, akkor nem adom oda a pénzt – szól az áldozat, és elvonul.

*

MAGYAR POSTA 2 Ft
MAGYAR POSTA 2 Ft
SPORT-
BÉLYEGEK
ökölvívás
Magyar Posta 4 Ft
Úszás
Magyar Posta 5 Ft

hármasugrás
MAGYAR POSTA 2 Ft
hármasugrás
MAGYAR POSTA 2 Ft
hármasugrás
MAGYAR POSTA 2 Ft
MAGYAR POSTA 6 Ft
MAGYAR POSTA 6 Ft

Két kiránduló egy pálinkásüveget talál az erdőben.

– Remek! A felét benne hagyták! – mondja az optimista.

– A felét kiitták! – mondja a pesszimista.

✻

– Mennyibe került ez az új autó?

– Nyolcvanezer koronába. És miért nem használod?

– Mert nem kapok hozzá húszkoronás tömítést.

✻

– Képzeld, milyen rosszul megy ennek a Jurónak! Nem tudott kölcsönadni nekem ezer koronát!

– Ebben az esetben figyelmeztetlek, hogy nekem is rosszul megy...

✻

Írjon ehhez a kérvényhez egy elutasító határozatot!

– Nem tudok, vezető elvtárs, kifogyott a formanyomtatvány.

– Nem tesz semmit, akkor írja azt, hogy elfogadtuk a kérelmet!

✻

– A színpadon minden valódi legyen – mondja a színésznő.

– Úgy lesz – mosolyog az igazgató. – Az első felvonásban igazi lesz a gyöngy, az utolsóban a méreg.

✻

– Mit szeretne nálunk csinálni? — kérdezi a főnök az új dolgozótól.

– Traktort vezetni.

– Jól van, akkor traktort fog vezetni.

– És nem baj, hogy nem tudok?

– Már régen nem láttalak együtt a bájos Júliával! Talán csak nem hagytad ott?

– Nem. Elvettem.

*

– Észrevetted, hogy Jana soha senkiről nem mond rosszat?

– Persze hogy nem, mert mindig csak magáról beszél.

*

– Hol töltik az idén a nyarat?

– A fiam Svájcba, a lányom Indiába, a feleségem Párizsba megy.

– És maga?

– Lehet, hogy a börtönbe ...

*

– Rendőr bácsi, tessék gyorsan jönni, mert a kisöcsém megette a kutyatápszert!

– Na és, mi lett vele?

– Megharapta a postást!

Erdei Beáta, Salgótarján

*

Éjjel kettőkor Mihályka felzörgeti Ede bácsit:

– Ede bácsi, Ede bácsi, van piros festéke?

Mire Ede bácsi:

– Nincs, hagyj aludni!

Egy órával később Mihályka megint felzörgeti Ede bácsit:

– Ede bácsi, Ede bácsi, hoztam piros festéket.

Top Secret

*

Az óvodás Beáta először nyaral szüleivel a Balatonnál. A hatalmas víz láttán összecsapja pici kezét, s felkiált:

– Jaj, anyukám, nem hoztuk el a gumicsizmát, most hogyan megyek bele a vízbe?!

Dörnyei Istvánné,
Zalaegerszeg

*

– Jean, kérem, döntse meg az asztalt!

– Miért, uram?

– Mert dőlt betűkkel akarok írni.

*

Két zsebtolvaj távozik a vendéglőből.

– Láttad, milyen értékes zsebórája volt a főpincérnek?

– Nem láttam ... Mutasd!

Barna Julianna,
Százhalombatta

VÁLÓOK

– Miért válik a feleségétől?

– Mert azt jósolták neki, hogy hamarosan megözvegyül.

*

– Ezt a töltött lepényt a rádió receptje szerint sütöttem.

– Én már rég megmondtam, hogy vegyünk új készüléket!

Révész Zsuzsanna, Fót

*

– Apa, hadd menjek a szamarakhoz.

– Miért, kisfiam?

– Mert a Kati néni azt mondta, ha a szamarak meglátják a füleimet, előre köszönnek nekem.

Krantz Karolina, Zalaegerszeg

Pistike révedezve ül az íróasztalánál. Anyja gyanakodva kérdi:

– Kisfiam, miért nincs előtted a könyv?

– Mert a tanító néni azt mondta, hogy könyv nélkül tanuljam meg a leckét!

*

Földrajzórán Balázst feleltetik:

– Mondd csak, mi is az a szél?

– A szél, tanár úr kérem, nem más, mint az a levegő, amelyik siet.

*

– Ki az abszolút kövér ember?

– Akit egy méhecske elindul megkerülni, de félúton megdöglik.

*

– Ki az abszolút szemüveges ember?

– Akinek a szemüvegét már nem lehet dioptriában mérni, és ezért azt mondják: olyan a szemüvege, mint a szódásüveg alja.

*

– Mi az abszolút gond?

– Ha egy ember gránátot tart a kezében, miközben a bankban áll, s hirtelen beugrik egy bankrabló: mindenki dobja el, ami a kezében van, mert lövök!

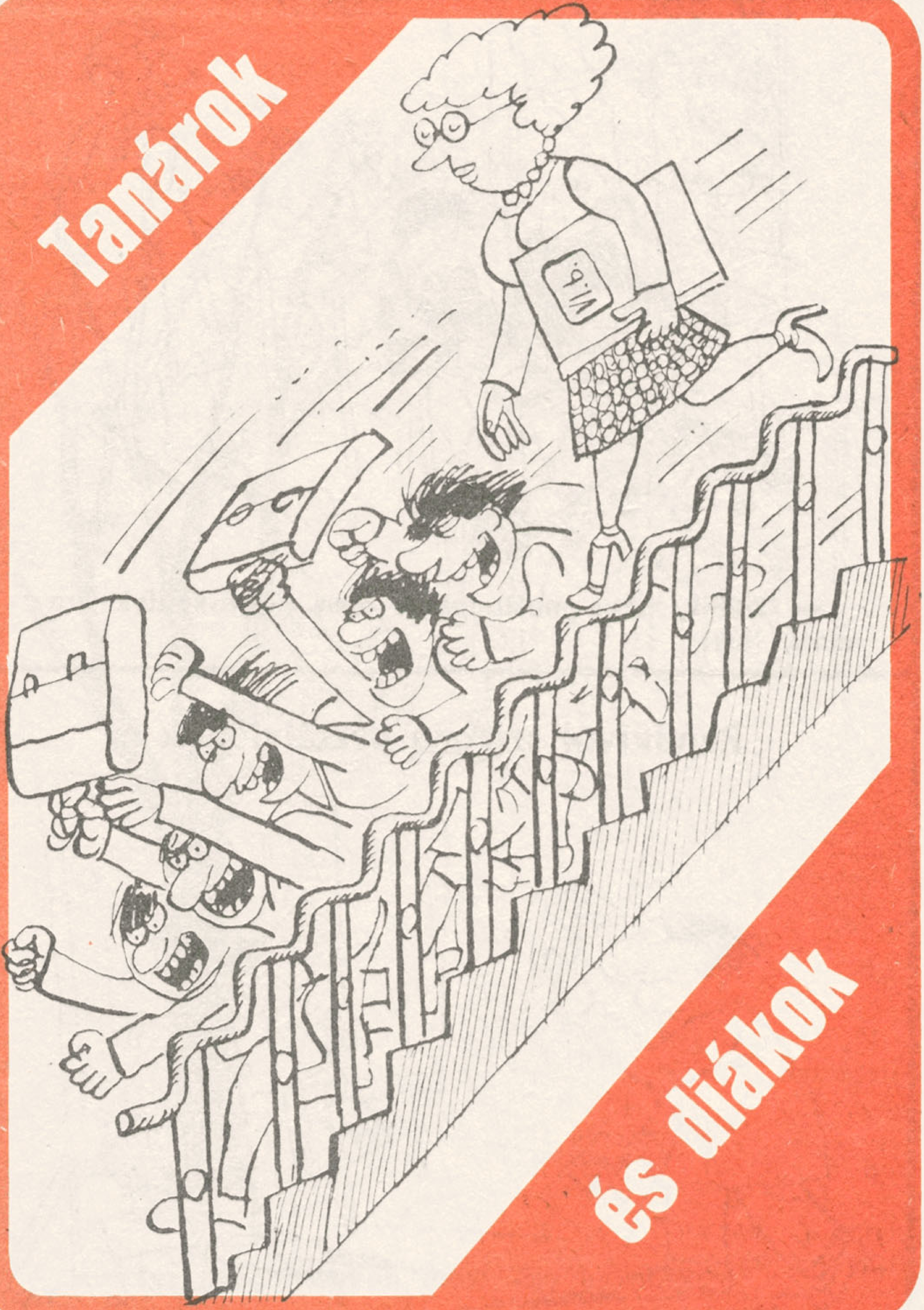
Top Secret

– Mi az abszolút gond?

– Ami a parókát is megőszíti.

*

Tanárok és diákok

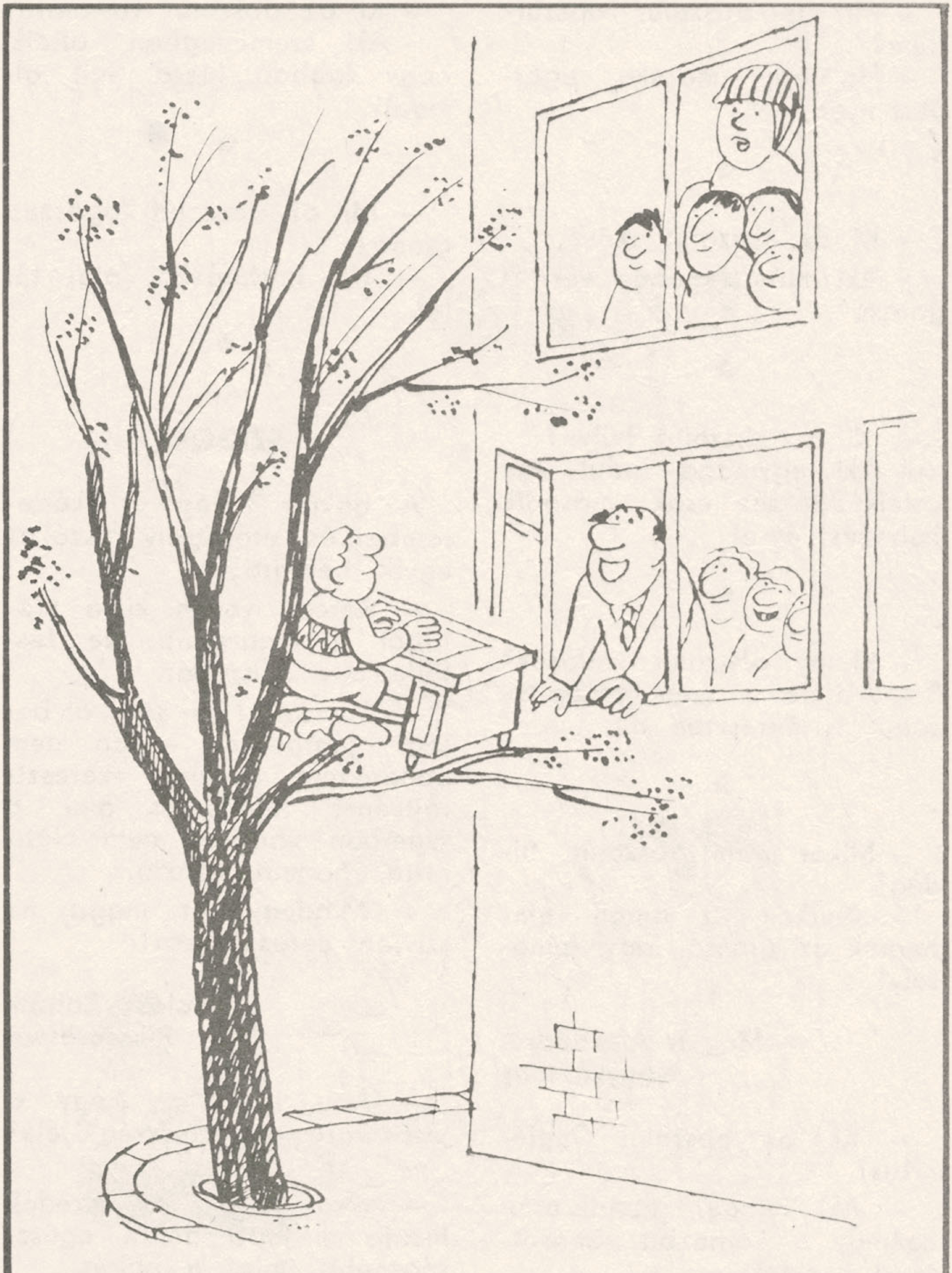

— Örülök, hogy mostanában nem hülyéskedtek óra alatt, fiúk!

Rendkívül szigorú osztályfőnök

— Így nyugodtabban tudsz figyelni, kisfiam!

– Mi az abszolút abszurdum?

– Ha egy macska egérutat nyer.

*

– Ki az abszolút skót?

– Aki más fogához veri a garast.

*

– Ki az abszolút hülye?

– Aki egymaga indul egy vetélkedőn és csak második helyezést ér el.

*

– Ki az abszolút vallásos?

– Akinek a szeme még józanul is keresztbe áll.

*

– Mikor van abszolút hideg?

– Amikor az öntelt embernek az arcára fagy a mosoly!

Molnár Alexandra, Nagyvázsony

– Ki az abszolút higiénikus?

– Aki minden ebéd után bemegy a kórházba kimosatni a gyomrát.

*

– Ki az abszolút rövidlátó?

– Aki szemüvegben alszik, hogy jobban lássa, mit álmodik.

*

– Mi az abszolút fogászati csoda?

– Ha fogfúráskor olaj tör fel.

*

SZIGOR

A doktor belép a kórterembe és erélyesen rászól az egyik betegre:

– Kérem, vegye ki a szájából a cigarettát. Ne füstölje tele a szobát.

– Bocsánat! – szól a beteg jámboran. – Én nem dohányzom, hanem keresztrejtvényt fejtek, és ami a számban van, az nem cigaretta, hanem ceruza.

– Mindegy, itt maga ne szívjon ceruzát sem!

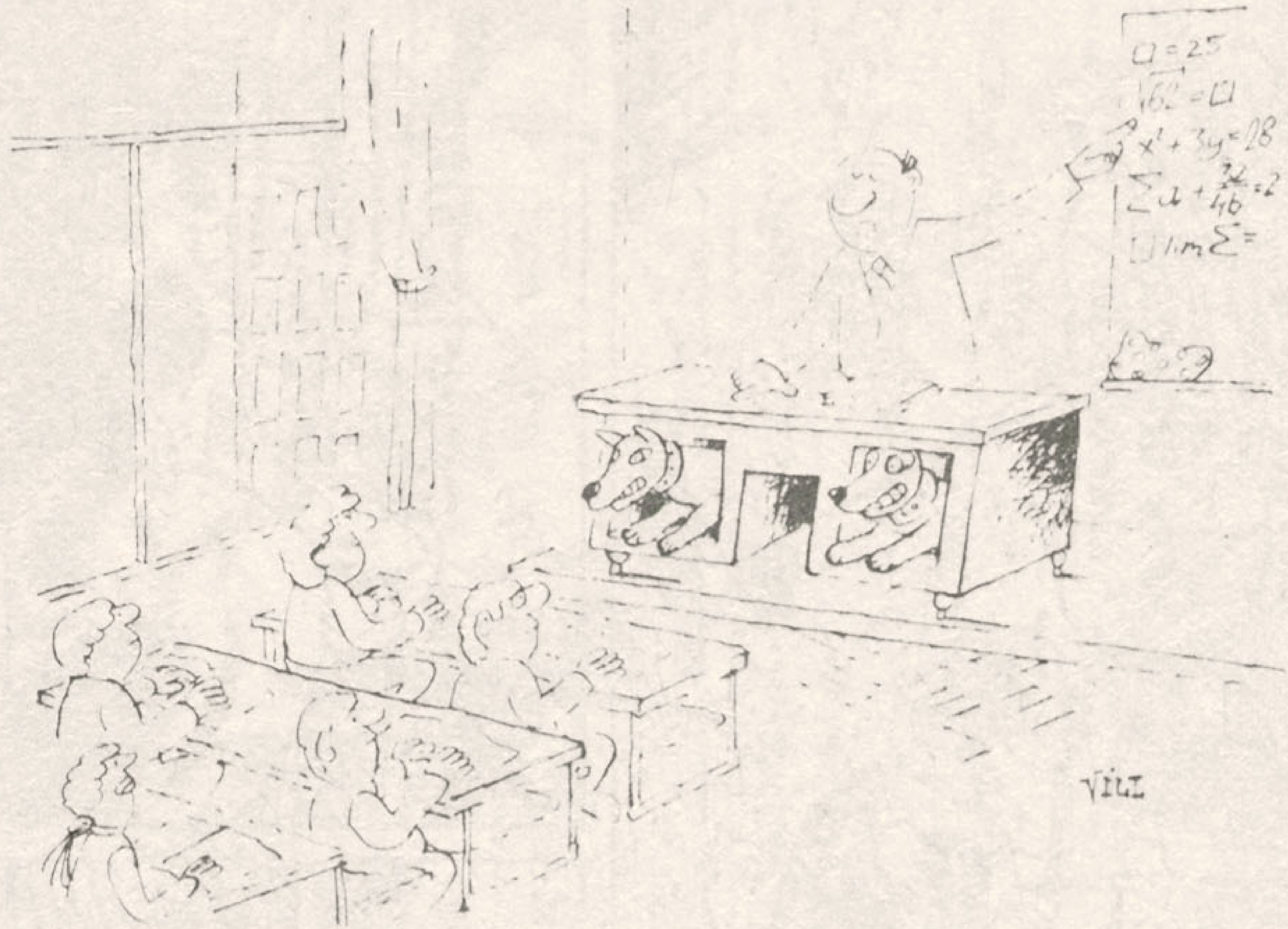
Halász Zoltán, Pilisvörösvár

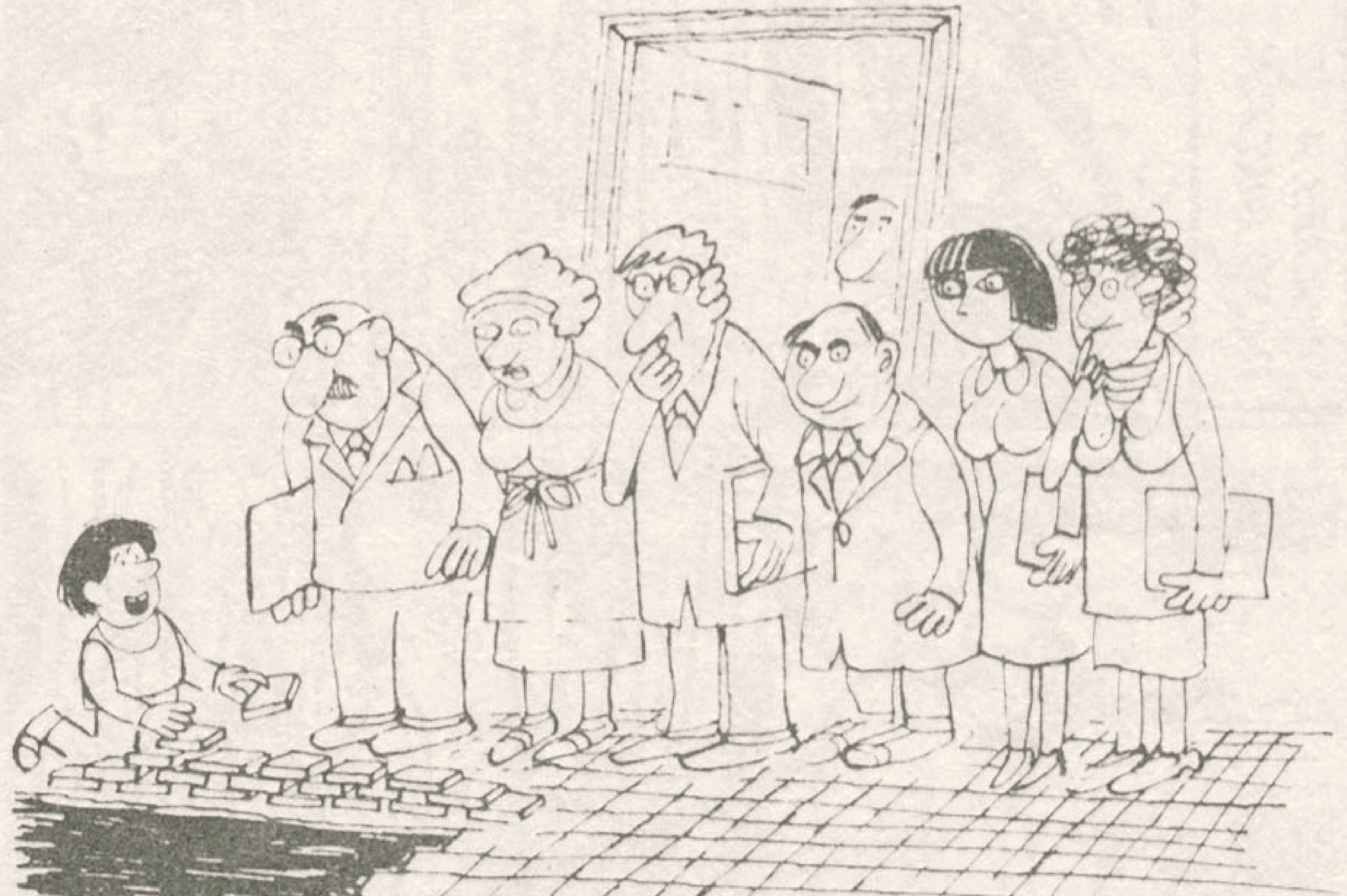
– Apu, igaz az, hogy a piros arc az egészség jele?

– Igaz, fiam!

– Akkor a szomszédék Pistije a jobb arcán egészségesebb, mint a balon.

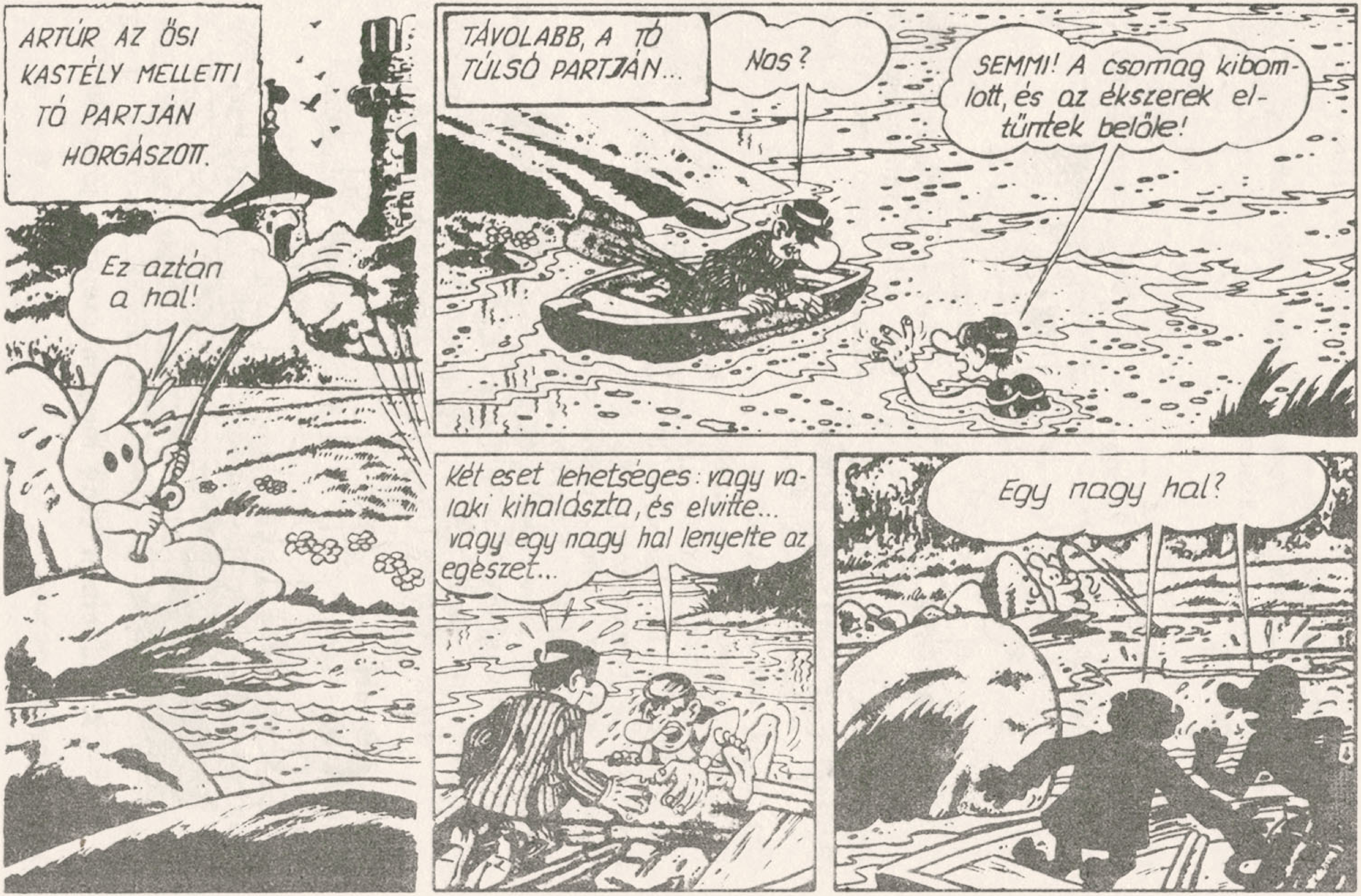
Varga Sándor, Pécs

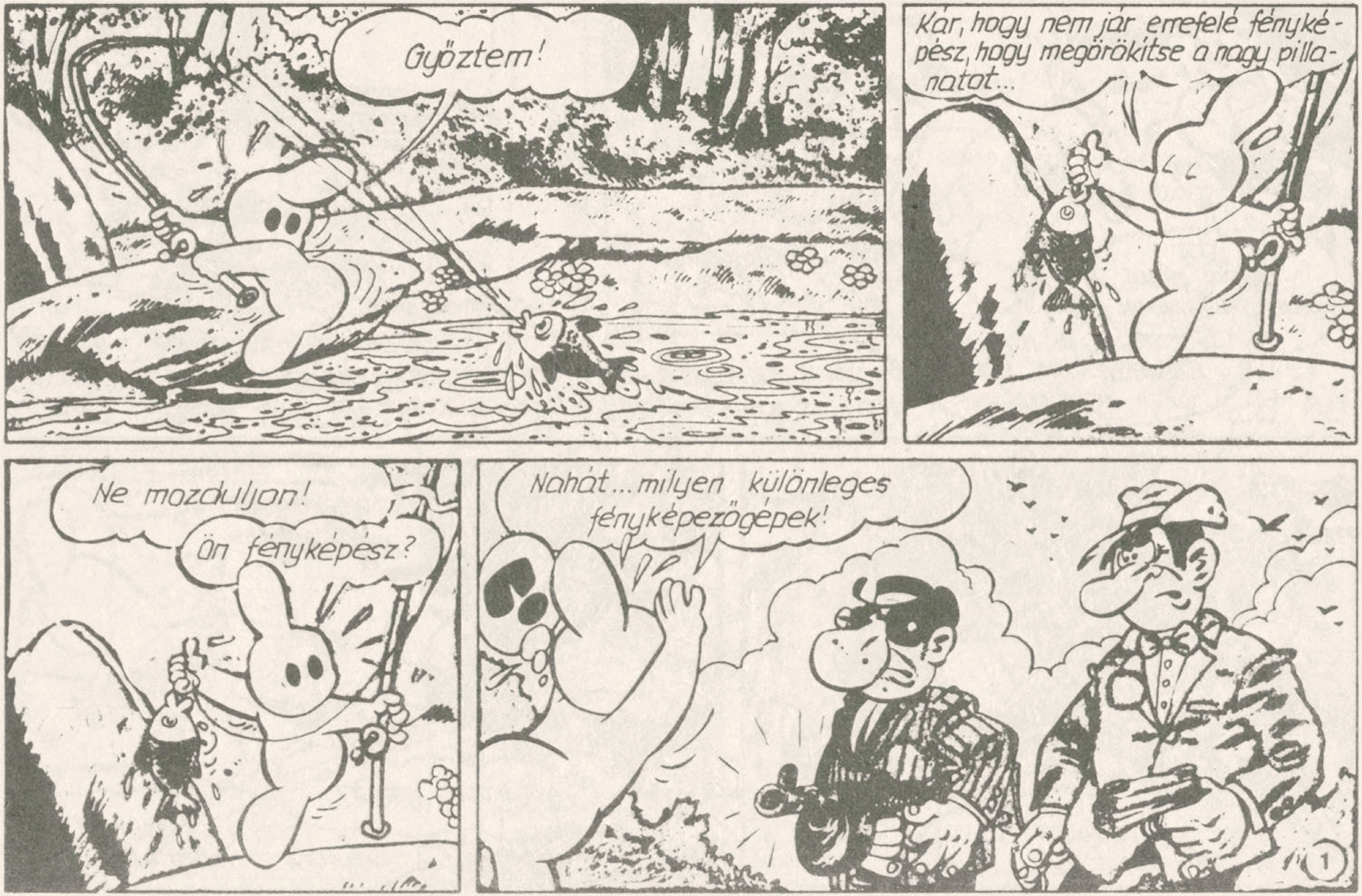

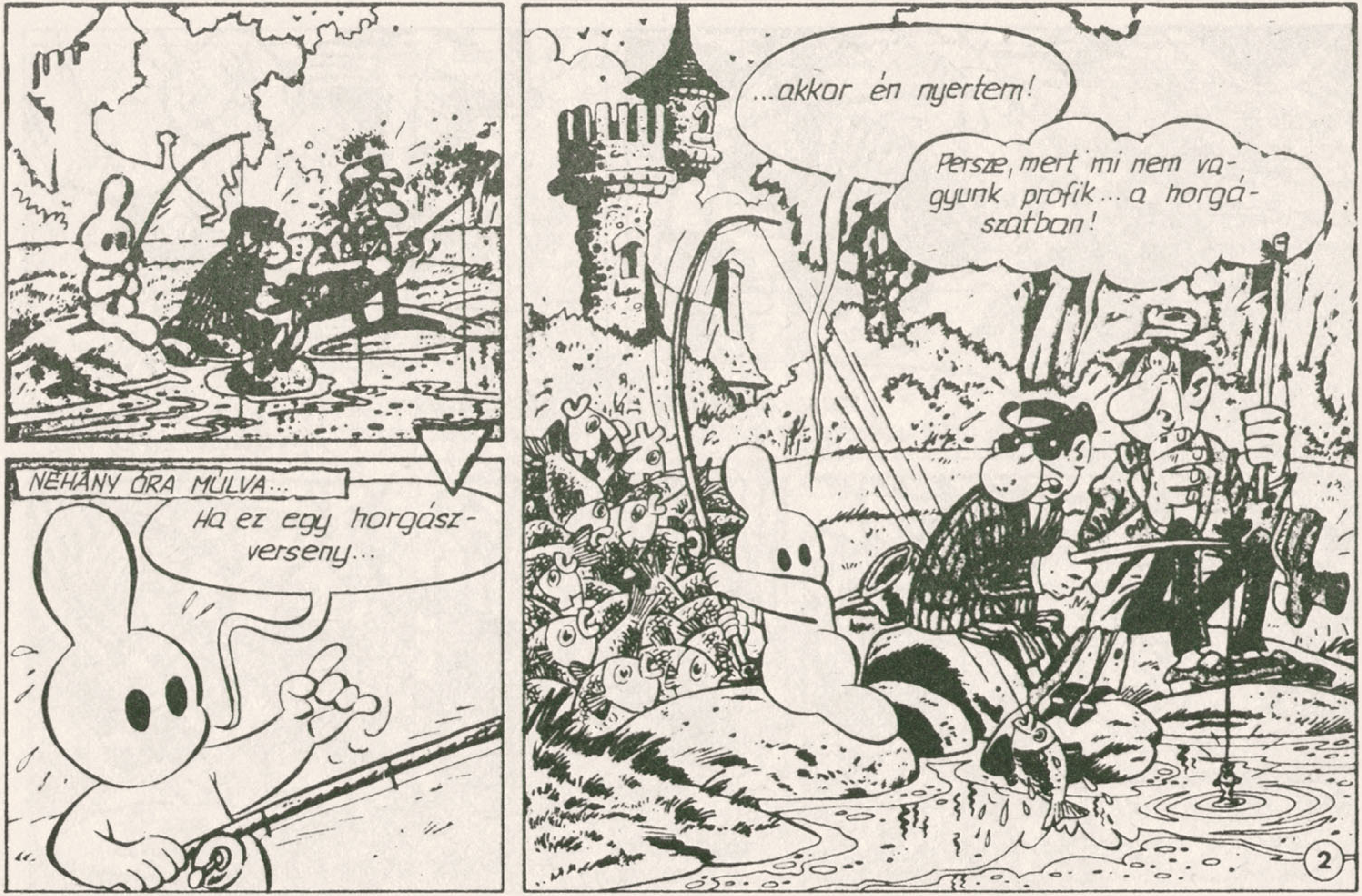
— A szünetben csak magam szeretek játszani!

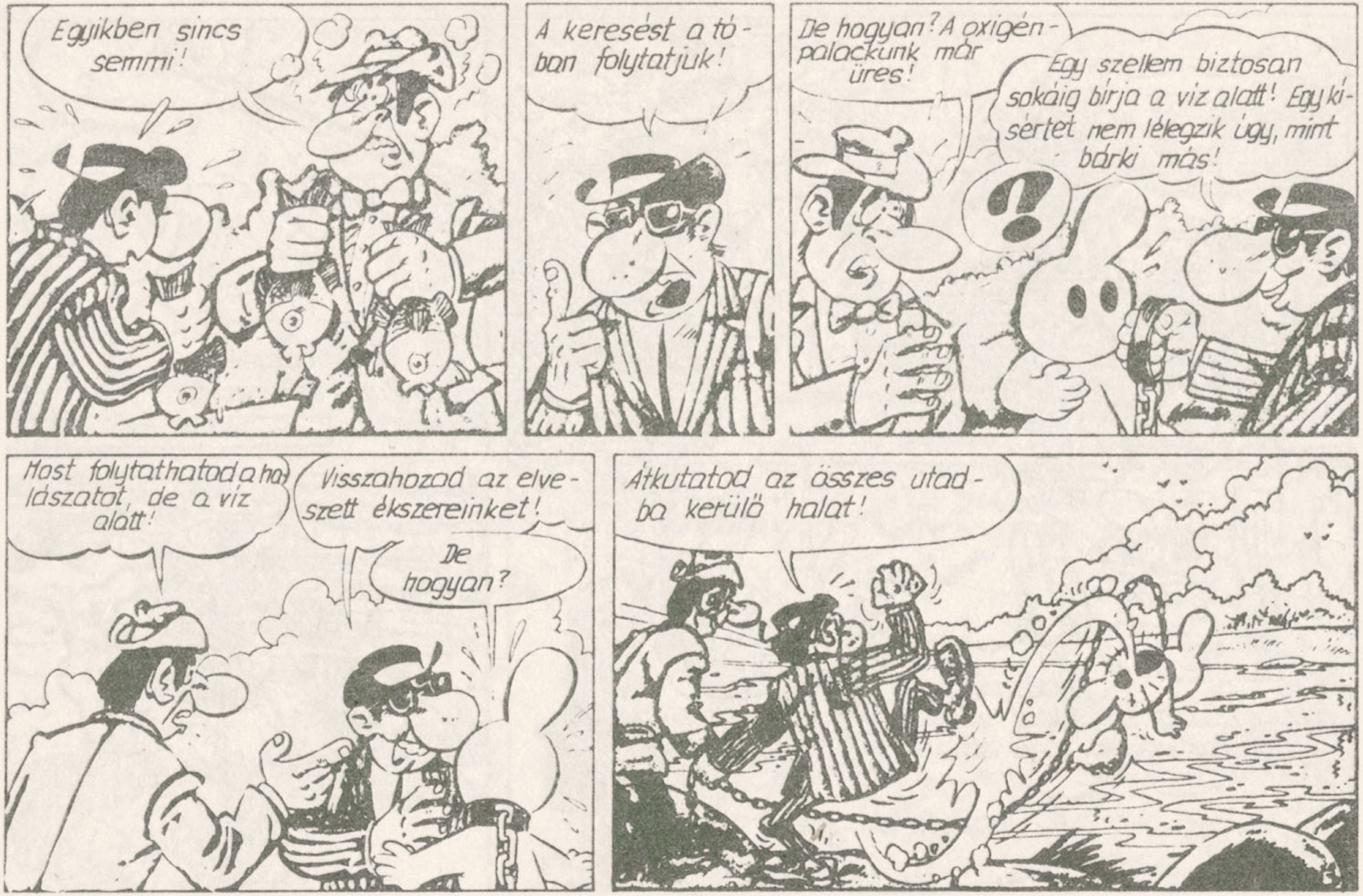
Artúr — Kincshalászok

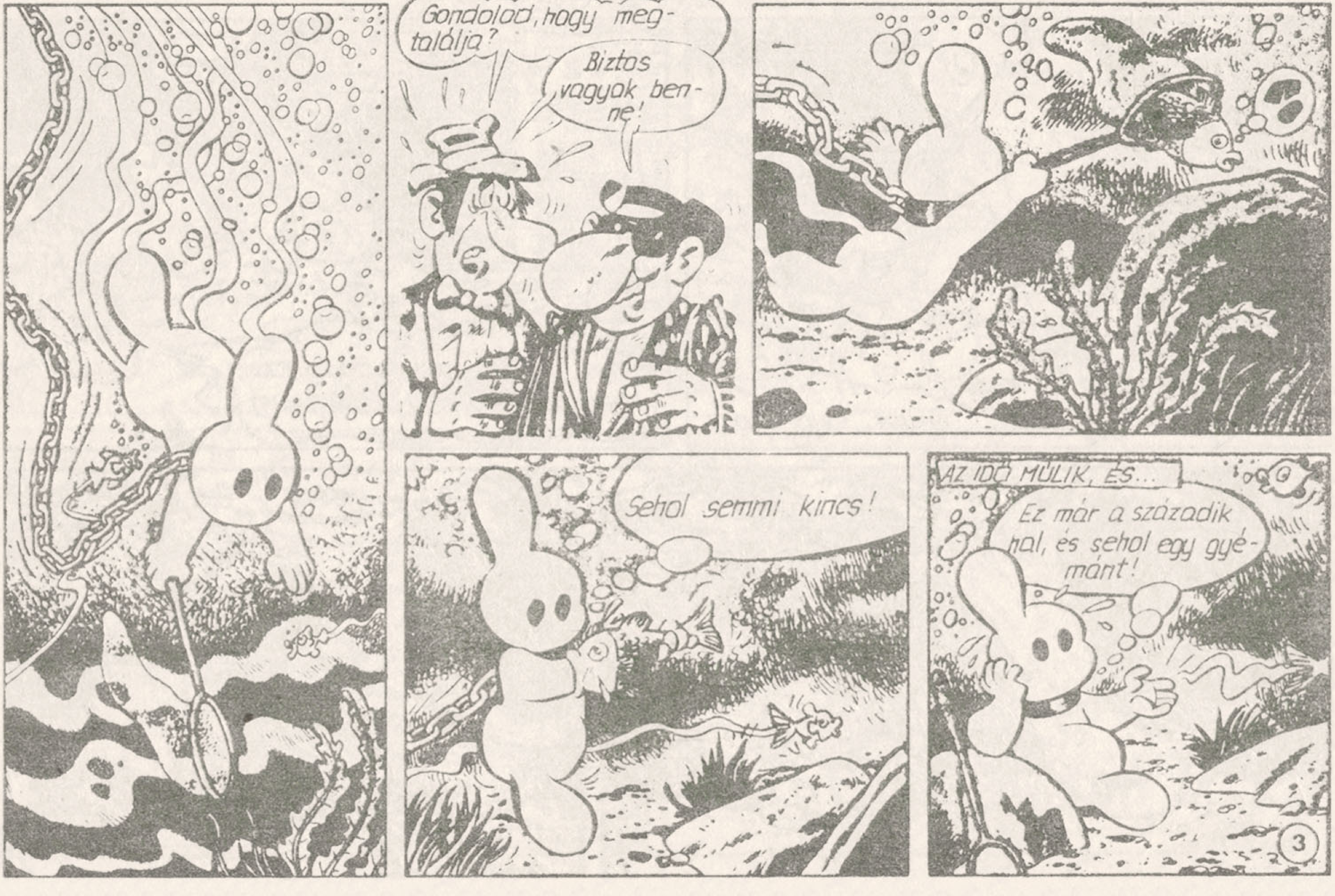

Győztem!
Kár, hogy nem jár errefelé fényképész, hogy megörökítse a nagy pillanatot...
Ne mozduljon!
Ön fényképész?
Nahát... milyen különleges fényképezőgépek!

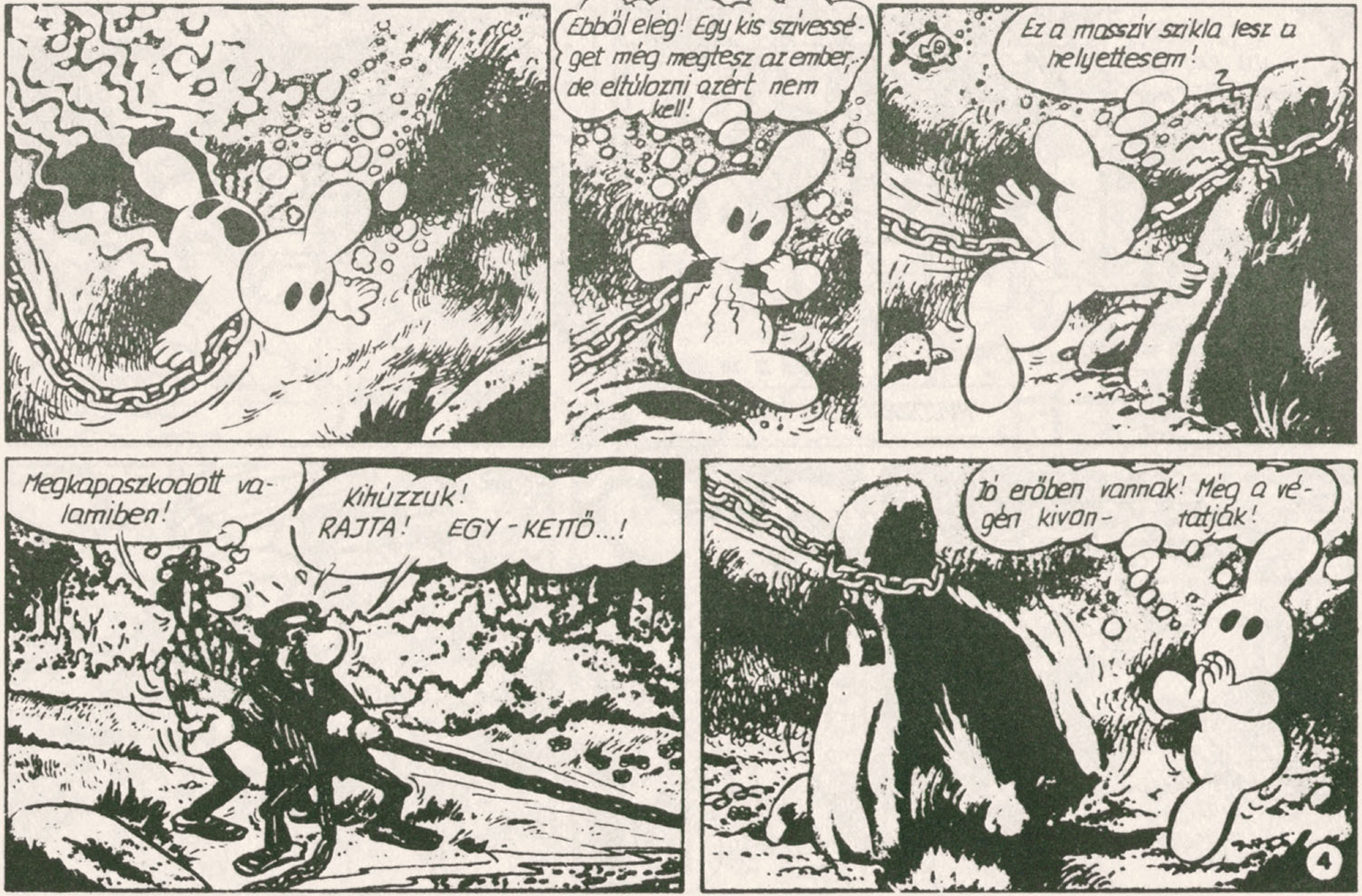

Engem nem érdemes kifosztani... Nekem csak egy pici halam...
Ez kell nekünk!
ÜRES! Ez nem nyelt le semmit!
?
A télen biztosan nem jártak erre se búvárok, se horgászok... Horgásztilalom volt tavasszal is, egészen a mai napig!
Szóval a kincs csak egy hal gyomrában lehet!
Megmondják végre, hogy mit akarnak tőlem?
Ne türelmetlenkedj, majd meglátod!

NÉHÁNY ÓRA MÚLVA...
Ha ez egy horgász-verseny...
...akkor én nyertem!
Persze, mert mi nem vagyunk profik... a horgászatban!
2

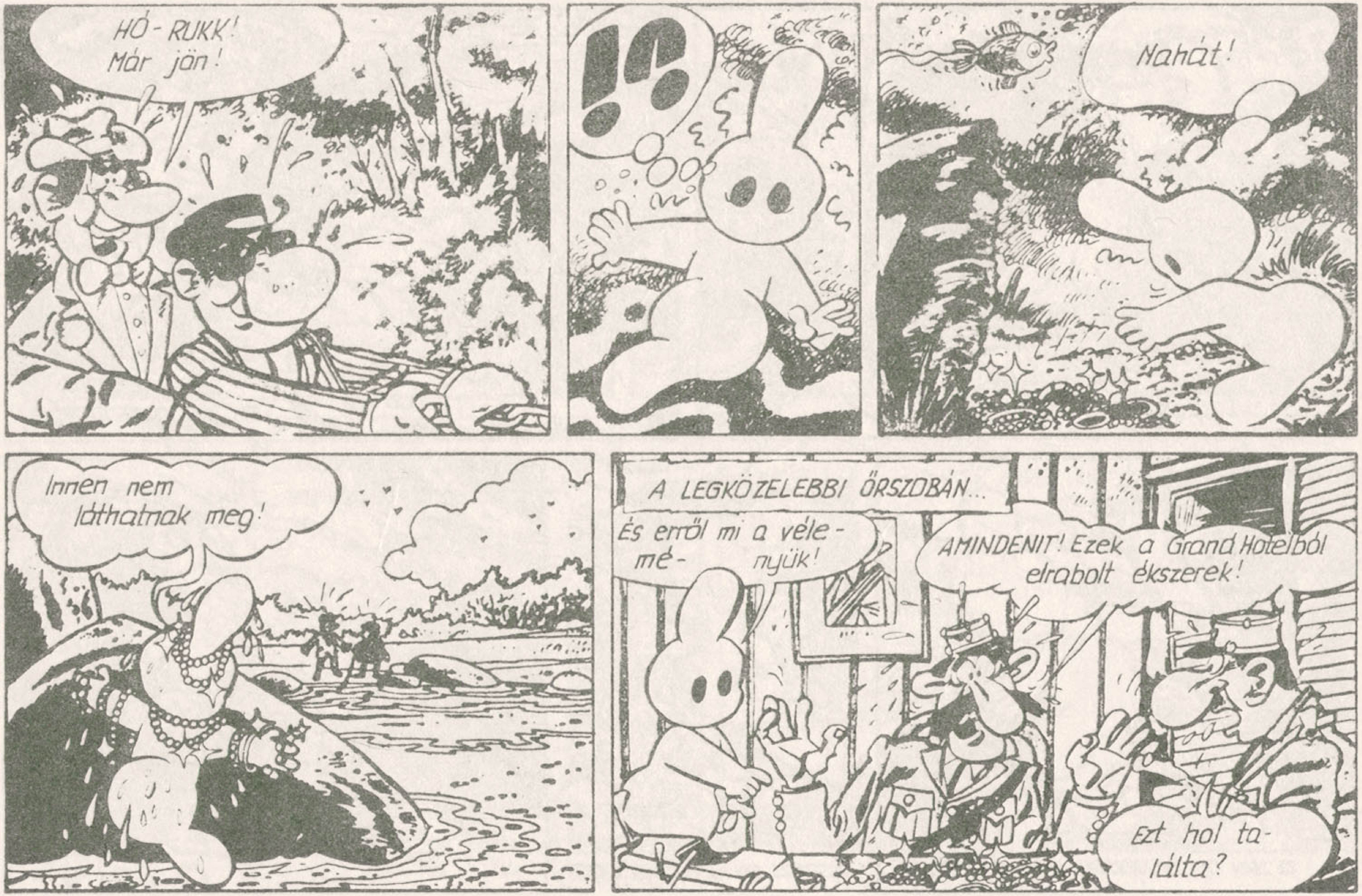

Egyikben sincs semmi!
A keresést a tóban folytatjuk!
De hogyan? A oxigénpalackunk már üres!
Egy szellem biztosan sokáig bírja a víz alatt! Egy kísértet nem lélegzik úgy, mint bárki más!
Most folytathatod a halászatot, de a víz alatt!
Visszahozod az elveszett ékszereinket!
De hogyan?
Átkutatod az összes utadba kerülő halat!

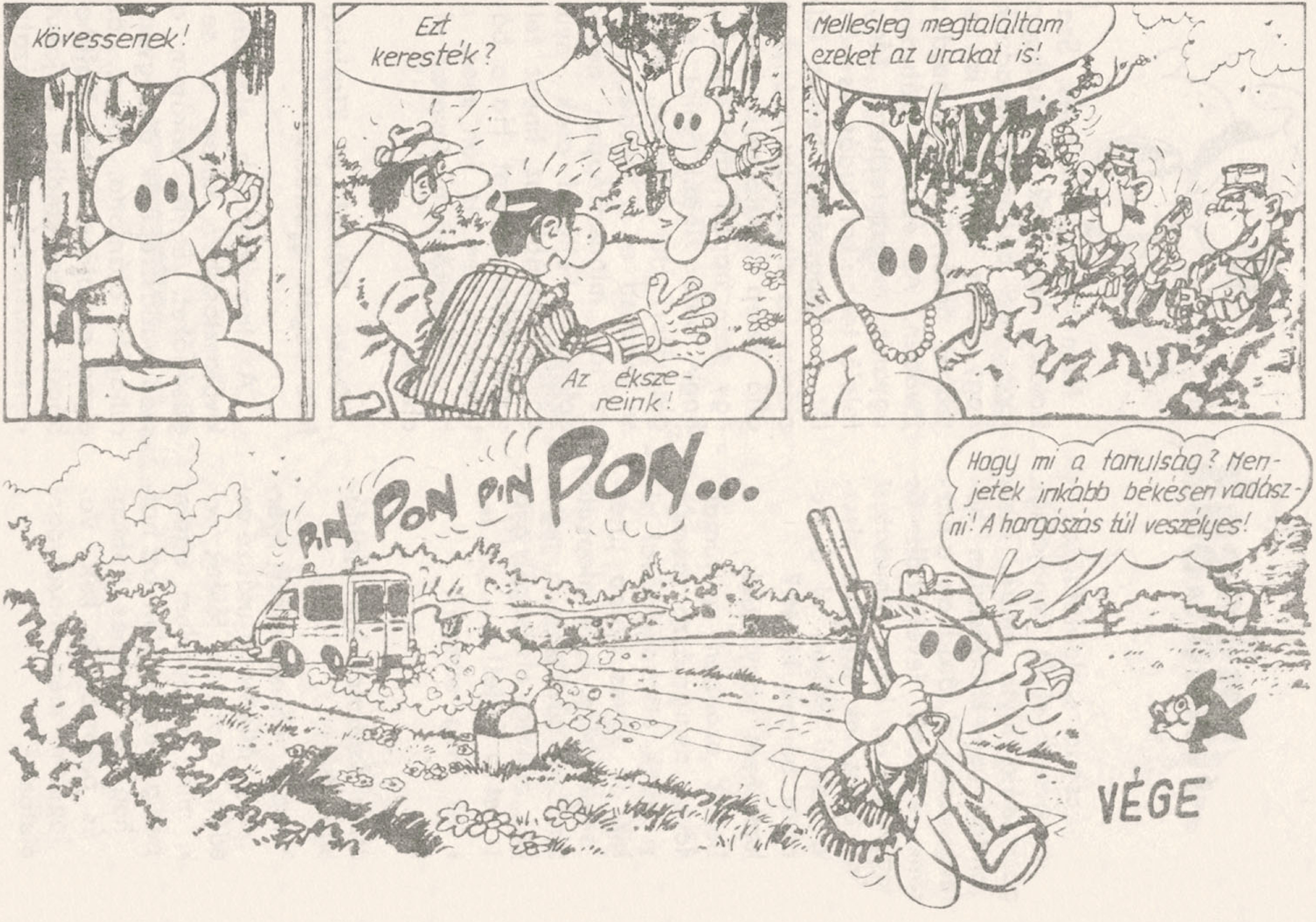

Gondolod, hogy megtalálja?
Biztos vagyok benne!
Sehol semmi kincs!
AZ IDŐ MÚLIK, ÉS...
Ez már a századik hal, és sehol egy gyémánt!
3

Itt a százegyedik!
Juj! Egy óriási csuka!
Csukafejessel partra vetem maggmat! Gyorsan intézzék el!
Ebben sincs semmi!
Akkor kis barátunkra újabb fürdőzés vár!

Ebből elég! Egy kis szívességet még megtesz az ember, de eltúlozni azért nem kell!
Ez a masszív szikla lesz a helyettesem!
Megkapaszkodott valamiben!
Kihúzzuk! RAJTA! EGY - KETTŐ...!
Jó erőben vannak! Még a végén kivontatják!
4

HÓ-RUKK! Már jön!
!?
Nahát!
Innen nem láthatnak meg!
A LEGKÖZELEBBI ÖRSZOBÁN...
És erről mi a véleményük!
AMINDENIT! Ezek a Grand Hotelból elrabolt ékszerek!
Ezt hol találta?

Kövessenek!
Ezt keresték?
Az ékszereink!
Mellesleg megtaláltam ezeket az urakat is!
PIN PON PIN PON...
Hogy mi a tanulság? Menjetek inkább békésen vadászni! A hargászás túl veszélyes!
VÉGE

Hótanácsok

Tanácsadó szolgálatunkat a fehér évszak sötét gondjainak garmadája hívta életre, mely gondok egy kifogástalan hófúvás erejével áradnak a hozzánk érkezett levelekből. És hagyhatjuk-e, hogy útmutatást váró olvasóink jajszava visszhang nélkül haljon el a behavazott bércek között?

Nem, nem hagyhatjuk.

Mielőtt azonban a rumoshordóval nyargalászó bernáthegyi ebek elszántságával sietnénk az egyes bajba jutottak segítségére, egy alapvető jó tanácsot süvöltünk a jeges szélbe, mintegy elsősegély gyanánt: fel a fejjel!...

És ez még semmi!

Íme:

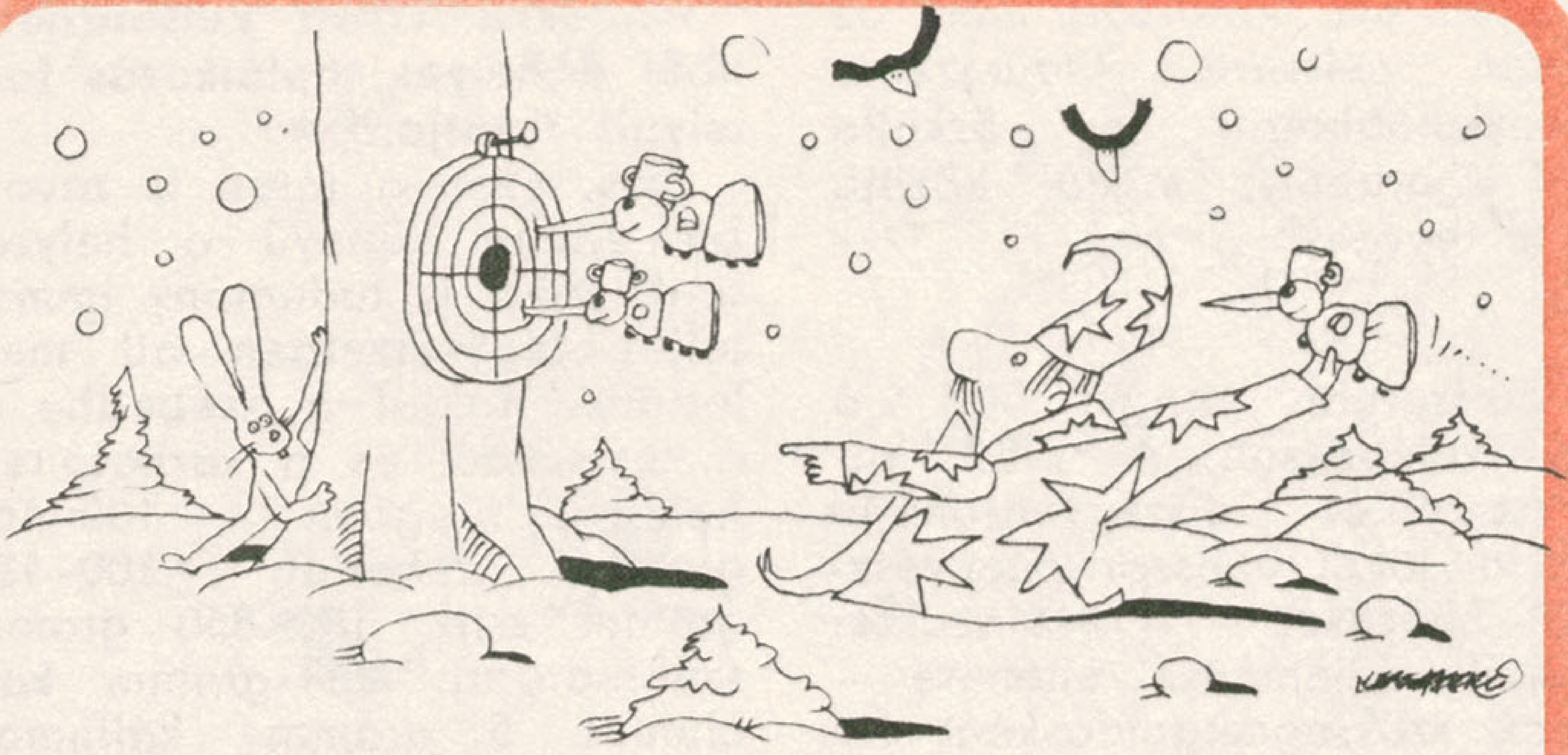
Puszta Szabolcs írja Hajdúbuzogányból:

„Pompás sífelszerelést nyertem egy állathang-utánzó vetélkedőn, azonban félénk vagyok, mint a templom egere. Márpedig úton-útfélen azt hallom, hogy a síZéshez önbizalom és bátorság is kell. Vajon fogok-e még mosolyogni az életben?"

Nem kérdés, kedves Szabolcs. Nemcsak mosolyogni fogsz, de bármibe fogadunk, hogy öblös röhögésed is hetedhét határra hallik majd a jövőben. Az ésszerű bátorság ugyanis megszerezhető. Megfelelő technikai tudás és erőnlét, a képességek helyes felmérése, a sítudással arányban álló terep kiválasztása révén egy szép napon arra ébredsz, hogy bátor lettél, mint egy gladiátor. Ha mégsem, akkor se veszítsd el a fejedet, mert az idő mindenképpen neked dolgozik. Fejleszd csak nyugodtan tovább az imént felsorolt képességeket. Ha a bátorságod nem is jön meg, a hó előbb-utóbb bizonyosan elolvad.

Dorkó Dániel a Kispiricsi falu végén gyötrődik:

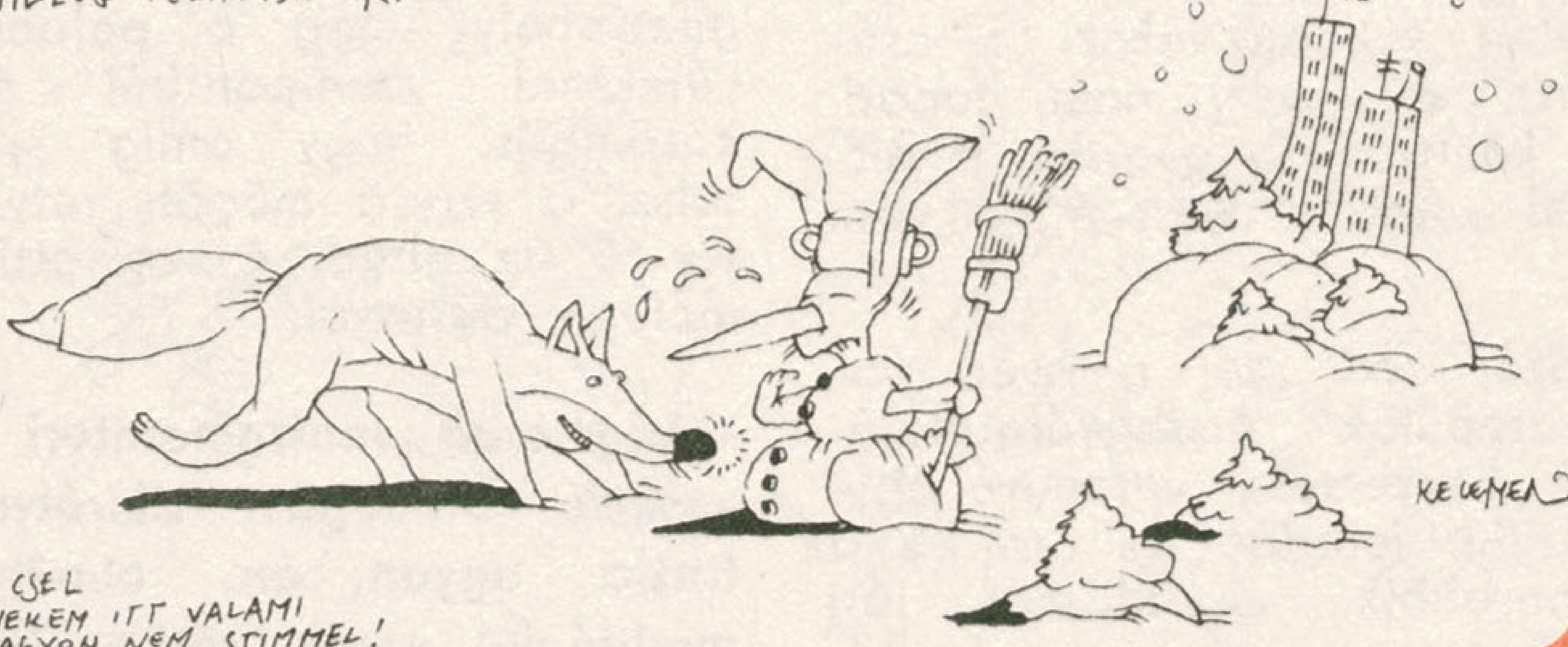
„A legcélszerűbb síöltözék kiválasztásához kérem a segítségüket. Egyik barátom a svéd vadászrepülők díszegyenruháját ajánlotta, mert az olyan mutatós, viszont Kajuha bácsi, a szomszédból a jakut rénszarvastenyésztők ruházata

UNALMAS TÉLI HÉTKÖZNAPOK

– 20°C
– SRÁCOK! MIT NEM ADNÉK EGY JÓ, MELEG TÉLIKABÁTÉRT...

A CSEL
– NEKEM ITT VALAMI NAGYON NEM STIMMEL!

mellett tört lándzsát, mert az olyan célszerű. Odüsszeusz hánykolódhatott így Szkülla és Kharübdisz sziklái között. Mit tegyek?"

Elsősorban hagyj fel a hánykolódással. A svéd vadászrepülők díszegyenruháját és a jakut rénszarvastenyésztők öltözékét – a két szaktekintély véleménye ellenére – csak szükségmegoldásként javasoljuk. A célszerű téli sportruházat ezeknél jóval egyszerűbb. Ha nem akadályozza a mozgást, a légzést és a vérkeringést, ha helyesen szabályozza a vízleadást, ha rossz hővezető, ellenben jó fényelnyelő, ha átereszti a levegőt, ám ugyanakkor vízhatlan, ha kezünket, lábunkat melegen tartja, ha többrétegű, hogy szükség esetén fel- vagy levehessük egy-egy alkotórészét, ha kellően testhezálló, de azért nem szoros, ha olyan anyagból készül, amely bukás esetén kellően fékezi a csúszást, de azért nem tapad, ha könnyen és gyorsan tisztítható – máris nyert ügyed van.

Szó, ami szó, a svéd vadászrepülők díszegyenruhájának beszerzése valamivel egyszerűbb feladat, de érd be a könnyebbik megoldással. Járj csak utána az igazinak, elvégre jövőre is lesz tél.

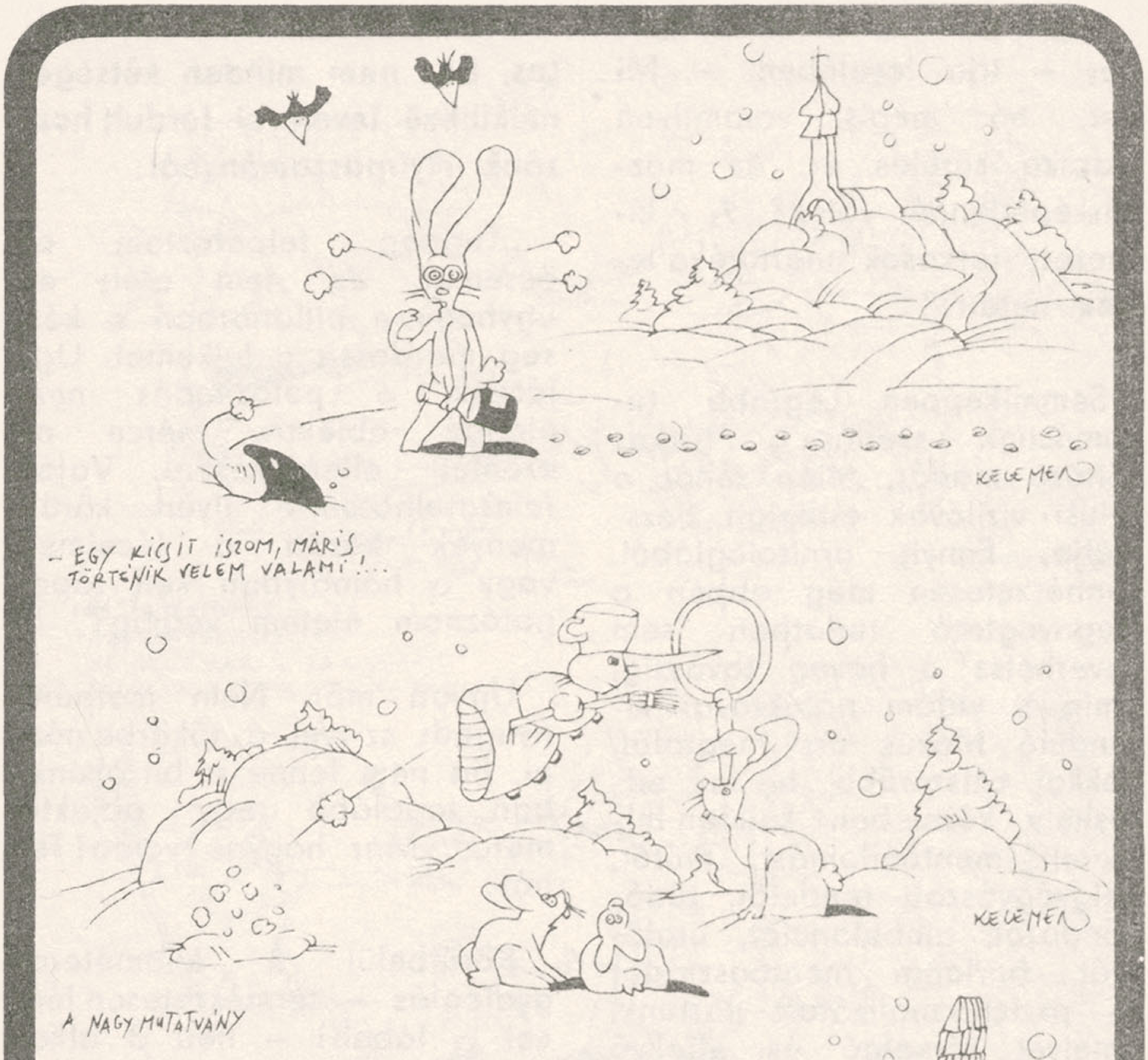
Nabukkó Elvira Felsőrahedliből a helyes táplálkozás fortélyait firtatja.

Nos, ezen a téren is zavarba ejtően könnyű a helyzetünk, mert a tudomány immár teljes fegyverzetben áll mellettünk. Rakjál a zsebedbe – a testsúlytól és a várható terheléstől függően – 100–160 gramm fehérjét, 100–180 gramm zsírt, 100–850 gramm szénhidrátot, 2,5 gramm kalciumot, 5 gramm káliumot, 0,03 gramm vasat, 3 gramm foszfort, 0,03 gramm jódot, 0,5 gramm magnéziumot, valamint 10–20 gramm konyhasót, aztán uzsgyi!

Illetve . . . egy pillanat!

Útközben okvetlenül fogyassz meleg folyadékot és ebédre meleg ételt. Ha a behavazott erdőben vagy a meredek lejtőkön ilyet nem találsz, ne csüggedj. Egy ügyes kis szánkó, amelyet magad után húzol, igazán elbírja a gáztűzhelyt meg a palackot. Lélektani szempontból sem közömbös, hogy amíg sportolsz, a hátad mögött rotyogva fő az ebéd, és az otthon melege duruzsol.

Lúg Jenő, mátramonitori olvasónk önmagát sikirálynak tartja ugyan, ám elmélyült meditációi során rájött, hogy az ördög nem alszik.

KELEMEN
– EGY KICSIT ISZOM, MÁRIS TÖRTÉNIK VELEM VALAMI!...
KELEMEN
A NAGY MUTATVÁNY
KELEMEN
HARA-KIRI

„Egy gondolat bánt engemet – írja levelében. – Mi lesz, ha mégis valamilyen csacska sérülés ér, és mozgásképtelenné válok? A kiéhezett farkasok martaléka leszek netán?"

Semmiképpen. Legjobb tudomásunk szerint a farkas költöző madár, télen tehát a nílusi vízilovak csikajait dézsmálja. Ennyit ornitológiából. Természetesen még ebben a megnyugtató tudatban sem heverhetsz a havon tavaszig, amíg a vidám nótaszóval kiránduló Mókus őrs megtalál. Sokkal célszerűbb, ha az edzéshely közelében kellően felszerelt mentőállomást, műtőt, belgyógyászati rendelőt, tüdőgondozót, ambulanciát, urológiát, barlangi mentőosztagot és pszichoanalizátort tartunk, amelyet társalgó és elfekvő részleg, valamint egy kisebb kápolna egészít ki. Jelenlegi gazdasági helyzetünkben persze előfordulhat, hogy nem mindenütt van ilyen, vagy ha van is, felszerelése elavult, hiányos.

A megoldás mégis egyszerű. Lehetőleg valamelyik központi egészségügyi intézetben vagy annak közvetlen környékén síeljünk!...

Konkrét Annamária diadalittas, bár nem minden kétséget nélkülöző levelével fordult hozzánk Nyírpaszományból:

„Tegnap felpofoztam az öcsémet, de nem alélt el, úgyhogy e pillanatban a kétség mardossa a lelkemet. Úgy látszik, a pofozkodás nem eléggé objektív mérce az erőnlét ellenőrzésére. Vajon felcsatolhatom-e ilyen körülmények között a léceimet, vagy a homályban kell tapogatóznom életem végéig?"

Ugyan már. Nem mernénk nyugodt szívvel a tükörbe nézni, ha nem lenne a birtokunkban legalább egy objektív mérce. Már hogyne volna! Tehát:

Körülbelül 3 kilométeres gyaloglás – természetesen léccel a lábon! – heti 3 alkalommal, egyenként 34 perc alatt, már figyelemre méltó, és 5 kilométer kocogás hetente 4 alkalommal 27 perc alatt, már elégedett csettintésekre is jogosít.

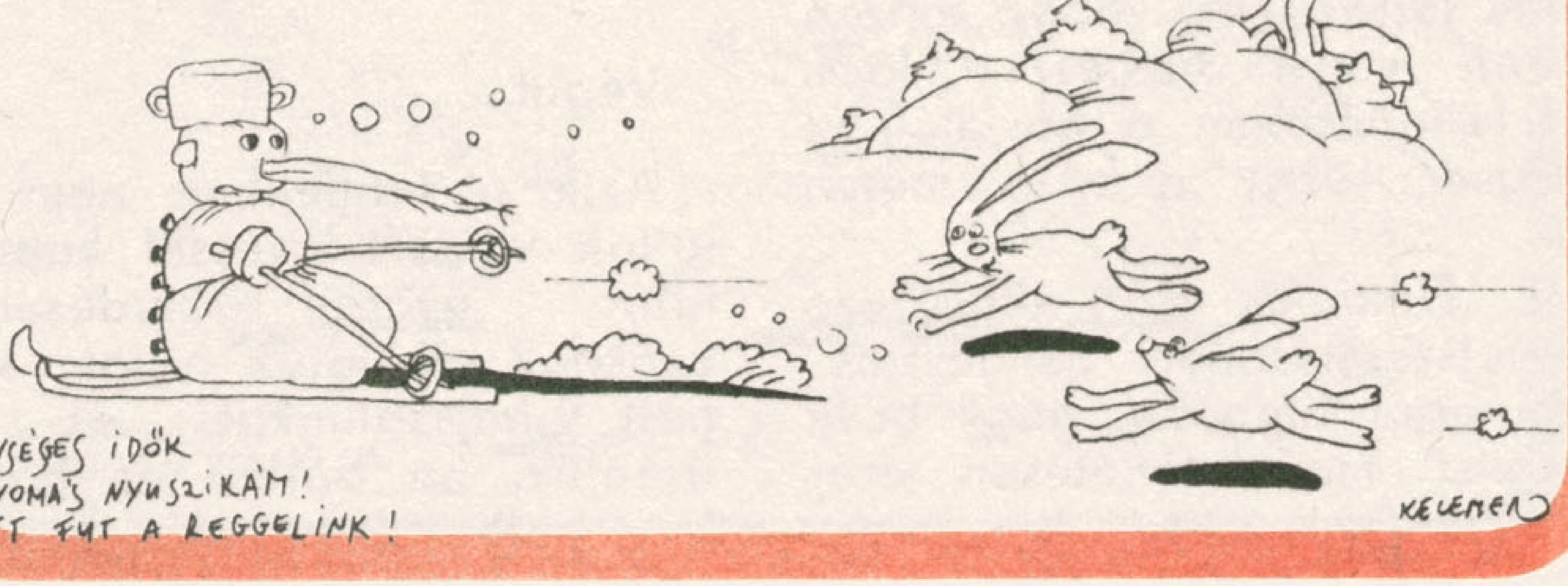
Tegyük hozzá gyorsan: csak a tiszta, tehát sízéssel töltött időt érdemes mérni, a mozdonyfütty-szerű zihálással eltöltött pihenőket és az esetleges orvosi kezelésre fordított időt nyugodtan vond le belőle, aranyos Annamária.

JÁTÉKSZENVEDÉLY
– DRÁGA FŐERDÉSZ ÚR!
HA BENT JÁR A VÁROSBAN,
BEDOBNÁ A LOTTÓSZELVÉNYEINKET?

KIS TÉLI KONCERT
– PUFF NEKI!
MÁR MEGINT CSAK KULTÚRA,
KAJA MEG SEHOL!...

INSÉGES IDŐK
– NYOMÁS NYUSZIKÁM!
OTT FUT A REGGELINK!

Mellesleg örömmel állapítjuk meg, hogy az öcséd állóképessége semmi kívánnivalót nem hagy maga után, ha a pofonjaid után sem hanyatlott az ájulás enyhítő karjaiba . . .

Mumus Ottó, nagylatyaki olvasónk összetett problémát szegez a mellünknek.

„Nyitott szemmel járok a világban, és így módomban állt megfigyelni, hogy a sípályákat különböző emberek keresik fel, akik – bármilyen hihetetlen – különbözőképpen viselkednek. Meddig lesznek még érvényben az életnek ezen a területén a dzsungel törvényei?"

Remélhetőleg már nem sokáig. De addig is, amíg az ügyben összeül az ENSZ Biztonsági Tanácsa, néhány jó tanáccsal mi is szolgálhatunk.

1. Lehetőleg ne sízz egymagadban. Mert akkor egyrészt nem látja senki, hogy milyen menő vagy, másrészt nincs, aki kilapátoljon a hó alól, ha mégsem vagy annyira menő.

2. Elindulás előtt ellenőrizd a felszerelésedet. Természetesen attól függően, hogy hová indulsz. Ha történetesen sízés a célod, okvetlenül legyen nálad sín, kötszer, több napi hideg élelem, postagalamb, búcsúlevél, végrendelet.

3. A sízést kezdd bemelegítéssel. Ha nem vagy egyedül, és már jól bemelegedtél, maga a sízés akár el is maradhat.

4. Sebességed határa legyen mindig a sítudás. Ez főleg a lefelé haladásra vonatkozik. Felfelé haladva, válladon a lécekkel, olyan gyorsan mehetsz, ahogy csak bírsz.

5. Tiszteld a nálad jobban sízőt, óvd a gyengébbet. Alig betartható szabály, tudniillik eddig még csak a legjobb sízőkkel találkoztunk, akiknél nincs jobb. Így aztán nem is óvnak senkit.

6. Bukás után előbb nézz körül, majd igyekezz elhagyni a pályát.

Világos, ez a legbiztosabb módja annak, hogy kiderüljön; sem a nyakadat nem törted ki, sem a virgácsaidat. Hahó . . .!

Végül . . .

Akik a fentiekben nem találtak választ sízéssel kapcsolatos, gyötrő kérdéseikre, azoknak elküldjük három kitépett hajszálunkat, és azt üzenjük, ha bárhol és bármikor bajba kerülnek, igyekezzenek kilábalni belőle . . .

EGY KIS PROTEKCIÓ!

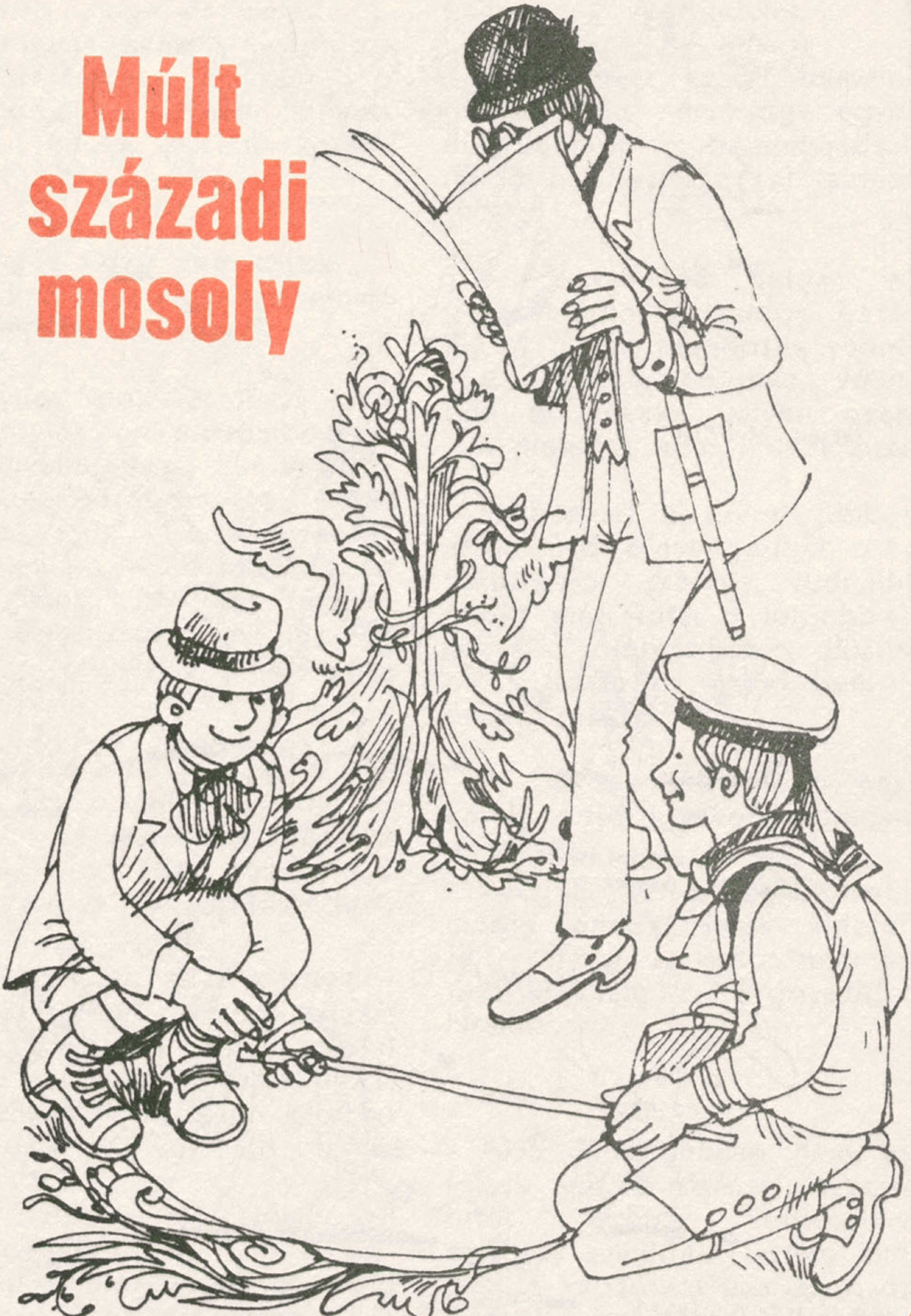

– NA! MOST MÁR ELHISZED, HOGY
NEM RÉPÁBÓL VAN A HÓEMBER ORRA?!

– MONDD! NYÚL KOMA!
NEM JÁRSZ TE TÚL SOKAT
MOZIBA?

Múlt századi mosoly

Ha nem is holmi időgépen, de a Siklón felrepültünk a Budai Várba, a Széchenyi Könyvtár olvasótermébe, s ott a múlt századi GYERMEK ÚJSÁG és a GYERMEK-VILÁG segítségével megpróbáltuk felfedezni, hogy MIN NEVETTEK AKKOR A GYEREKEK?

Leleteinkből adunk át most egy csokrot, vicczekből, adomákból, versekből, és ha egy kellemes félórát szerzünk ezzel Neked, már nem repültünk hiába.

VICCZEK

A HAJÓN

Pinczér: Nagyságos úr, sülylyed a hajó!

Utas: Semmi közöm hozzá, szóljon a kapitánynak.

*

FERKÓ A HENTESNÉL

— Na, mi kell neked, kisfiam?

— Egy koronáért zsír ebbe a fazékba.

A hentes szépen beleméri a zsírt és kéri az árát.

— A korona a fazék aljában van — szólt a gyerek, s hazaszaladt.

*

A szomszéd faluba küldi a földesúr az inasát, s átad neki két piczulát (pénzt), hogy este vasúton jöjjön haza. De az inas csak hajnal felé került haza.

— Hát maga miért késett ennyit? — kérdezi az úr.

— Mert a pénzt ugyan odaadtam a bakternak, de a síneken gyalog jönni egy csöppet sem rövidebb, mint az országúton.

*

VERS

A TINTA-FOLT

Szedte-vette
Teremtette!
Ki csinálta ezt ide?
Tinta pacni
Majd arasznyi
Te pacniztad Cilike?

Irka-firka
Piszkos irka
Iskolába nem való
Rontom-bontom
Kislány mondom
Ne légy pacni csináló.

(Aki túlélte ezt a „költeményt", annak is örülhet, hogy feltalálták a golyóstollat.)

ADOMA

(Csattanós vidám történet)

KÉPESSÉG, avagy a protekció sem utolsó.

Egy gazdag kereskedő neje meglátogatván leányát az iskolában, kérdé, mily előmenetelt tett tanulásaiban. A nevelőné viszonzá. „Elég jót, asszonyom, a kisasszony igen figyelmes; s ha még valami hiányzanék neki, az csupán a képesség: de evégett őt nem lehet okozni."

„Nem őt, asszonyom," felelte az anya, „hanem önt okozom, amiért nem mondta meg előbb. Atyja, hála Istennek, elég gazdag arra, hogy leányának képességet is szerezhessen; s igen kérem, teremtsenek neki azonnal, bármi lesz is az ára."

*

Az előbbi „humornál" sokkal érdekesebb az a kérdés, vajon a gyerekek milyenek voltak. Az ő bemutatásukra talán azok az olvasói levelek a legalkalmasabbak, amelyeket ők írtak a gyermekújságok szerkesztőinek.

VÁLASZOK OLVASÓI LEVELEKRE

PAULA: Bizony, nem volt szép attól a cziczától, hogy megkarmolta a kezedet. Holnap kevesebb tejet adjál neki, fikomadta rossz cziczája!

GÉZA: Megfenyegetsz leveledben „Megálljon csunya szerkesztő bácsi"!

BENŐ: Soh'se törd a fejecskédet mese-iráson. Most csak tanulgassál, később még megáldhat az Isten költői tehetséggel.

KARCSI: Édes fiam! Mindenféle írást, kéziratot elfogadunk, de csak a jót közöljük!

JÓZSI: Azt írod, szeretnél egy jutalomkönyvet, mert nincsenek könyveid. Hát akkor miből tanulsz?

EDUÁRD: Kedves Edus! A mese, amit küldtél, nagyon jó, csak annyi a baj, hogy már megjelent az újságban. Így azután könyv helyett, csak egy fricskát kapsz! Arról nem is beszélve, lemásolt mesét beküldeni rút dolog.

OTTILIA: Leánykám! Mi azt tanácsoljuk, hogy a mamuska előtt titkolózni nem szabad.

GUSZTI: Ha szeretnél jutalmat, ne a régi megfejtéseket küldd, mert azokat már a mi lapunkban is olvastad.

Ünnepi műsor

Mindent bele!

(Befejezetlen történet)

Tojás Bernadett ifivezető — méreteit, azaz koordinátáit tekintve 48 kg vasággyal együtt — imigyen szóla őrsi népéhez:

— Pupákok, vasfejűek, gatyaszaggatók! Én, I. Tojás bebizonyítom, hogy a Pajtás eladható, sőt kurrens (kelendő) cikké varázsolható, ha kellő propagandát (reklámot) zúdítunk köréje.

— Na, mondtam én, hogy ez nem záp, hanem legalább egy húsvéti tojás, ilyen célkitűzésekkel — szólott Öcsi, őrsi látnok és közlegény.

— Tehát figyelem! Átvettem a parancsnokságot, az irányítást és az előlegzett pé... pénz... azaz... bizalmatokat. Ödön és Halucsek átvedlik szendvics-emberré, (elöl plakát, hátul plakát, felül semmi). Öcsi szerint a szendvics csak párizsival igazán jó. No, de ízlések, péklapátnyi pofonok és szendvicsek köztudottan különbözőek, tartja egy ősi tibeti rigmus.

— Kettő! Minden épkézláb őrsi tag reklámverseket ír!! A legjobb lírikus némi csokoládét, nem nyikorgó verslábat kap, és minden délelőtt az udvaron, a nagyszünetben használhatja az UDVARI KÖLTŐ titulust, amely címre — már volt rá példa! — némi tízórait lehet kéregetni. Tehát tollat fel, rajt! Tíz perc múlva lecsapom a célzászlót, s azt is, aki semmit nem ír.

Az őrs beletépett a költészetbe. Nem középiskolás fokon — inkább óvodain — egymás után születtek a reklám hősi eposzai.

Drakula Egon: Tényközlő líra című alkotása:

Idefigyelj Pajtás,
Megjelent a PAJTÁS

Robinson Róbert: Ha megveszi — megteszi című műve:

Ha tízből egy megveszi
Az már nekünk megteszi.
Ha az összest megveszed,
„Tojás" tetszését elnyered.

Boszorkány Beáta: Meglepetés című munkája:

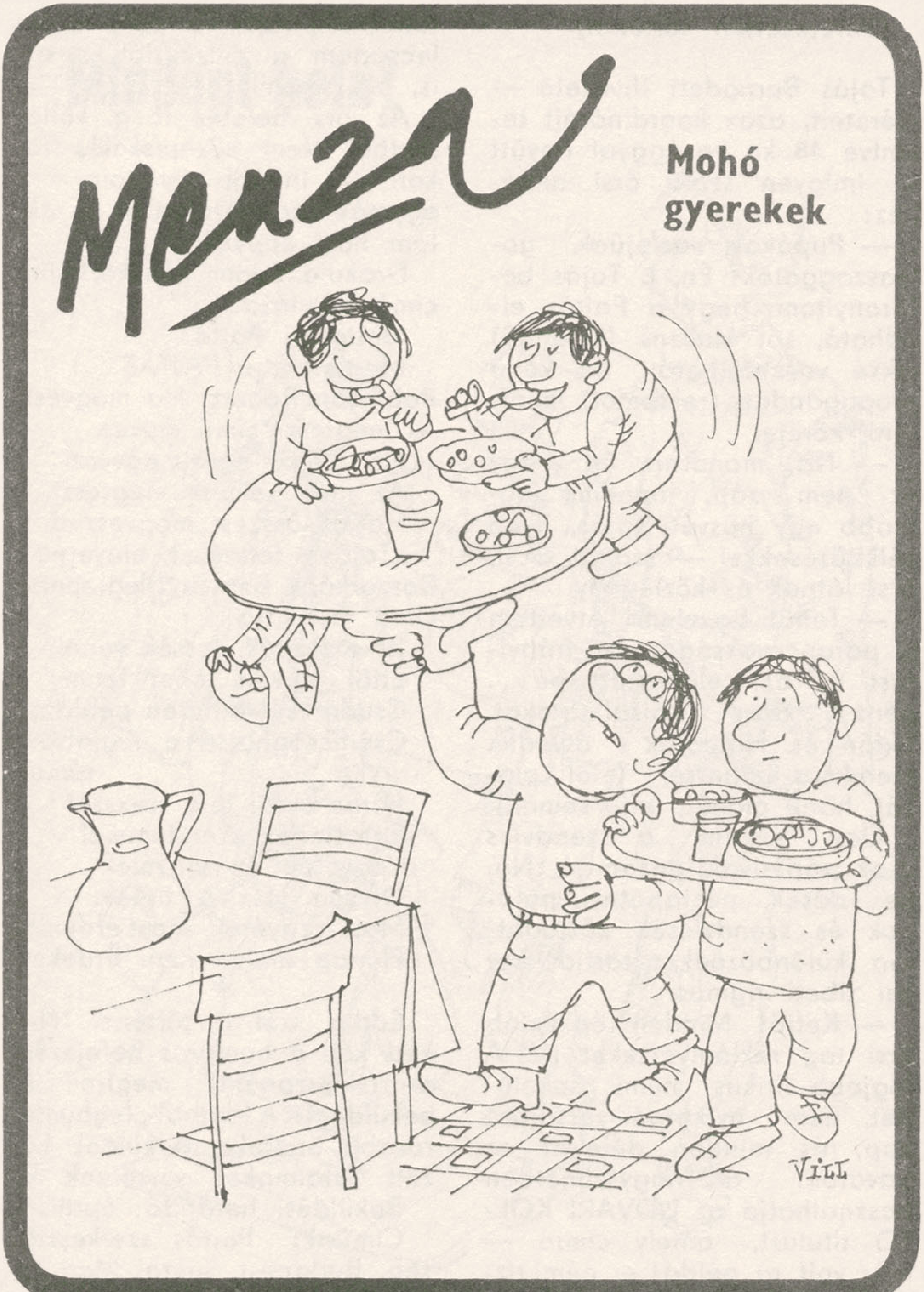
Itt a Pajtás, tessék venni
Ettől művelt lehet lenni
Csuda izgi minden példány
Csámcsoghatsz a legjobb témán
Páros oldal tele szexszel
Páratlanok szerelemmel
Vegyétek és vigyétek
Olcsón lesz a tiétek.
Most vegyétek, most érdemes
Hónap múlva nem érdekes.

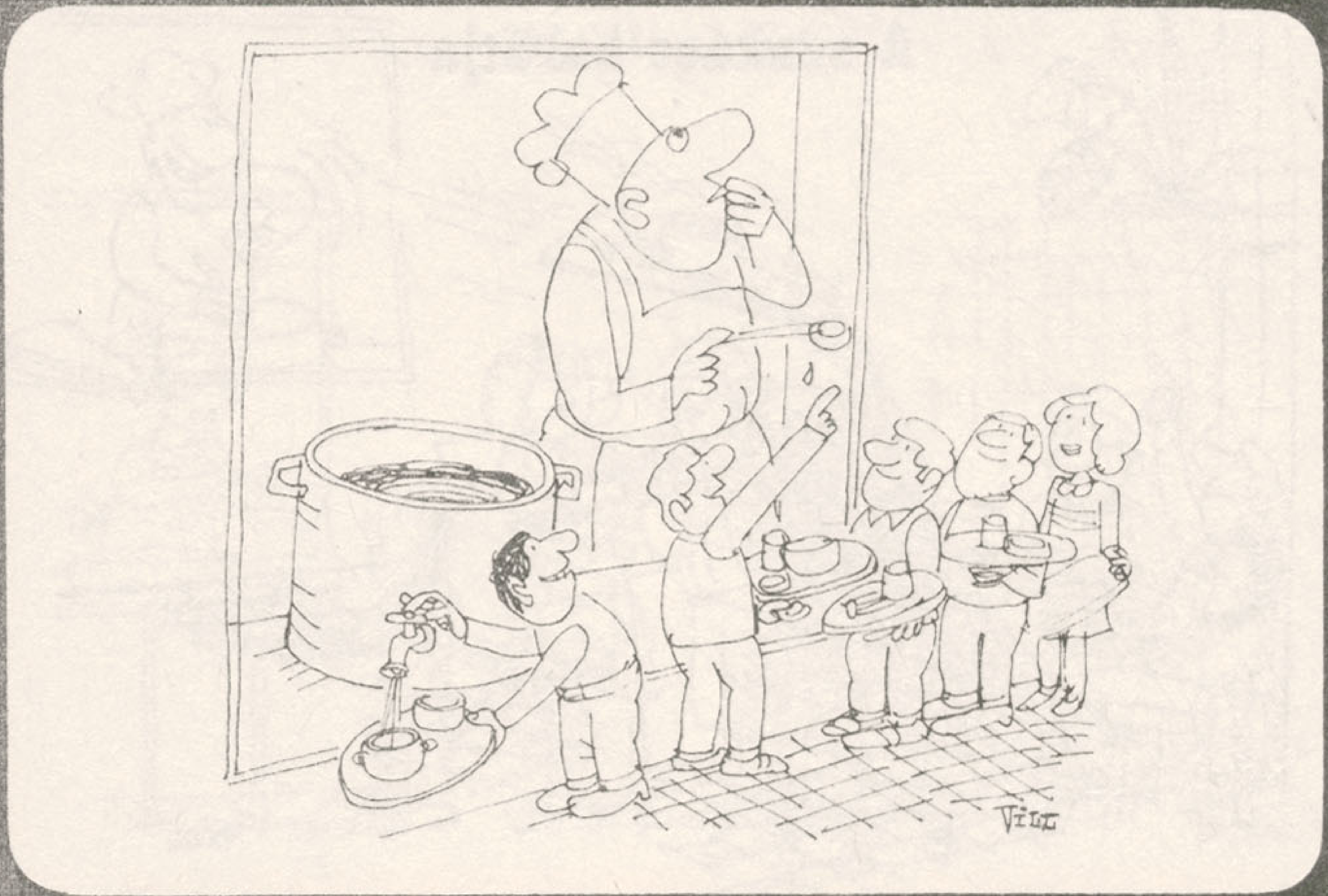
*

Eddig szól a történet. Neked kell a humoros befejezést a (slusszpoént) megírni, és beküldeni! A legjobb, leghumorosabb ötleteket beküldők között jutalmakat sorsolunk ki.

Beküldési határidő: április 1.

Címünk: Pajtás szerkesztőség, Budapest, Jászai Mari tér 5. 1397.

Menza
Mohó gyerekek
VILL

VILL

-EGY KIS REPETÁT KÉREK!
VILL

A szakács barátja

Hallottad?

— Uram, ön az, akinek ellopták az ernyőjét? — kérdezi a pincér az egyik vendégtől.

— Igen. Megtalálták?

— Nem, de már elállt az eső.

*

— Hokovic úr, ég a nyaralója! Miért nem oltja?

— Miért oltanám? Hiszen biztosítva van. Ha nem lenne biztosítva, nem is égne!

*

— Miért olyan levert, szomszéd úr?

— Repülőgép-szerencsétlenség történt.

— ?

— Most érkeztek repülővel a rokonaink hosszabb látogatásra.

*

— Pincér, volt egy sertéssült, egy adag káposzta és hét knédli . . .

— És leves?

— Levest nem rendeltem. Fogyókúrázom.

*

Meglepetés

A színész belép a bírósági tárgyalóterembe. Egy pillanatig tanácstalanul néz körül, majd megkérdezi:

— És hol van itt a súgó?

*

— Miért iszol, amikor az orvos megtiltotta?

— Már nem érvényes, nemrég meghalt.

*

– Mama, igazán meg kell kínálnom a nénit csokoládéval?

– Természetesen.

– És mi van, ha vesz?

*

— Képzeld — mondja egy színésznő —, a férjem azt akarja, hogy ne szerepeljek többet.

— Biztosan lefizették a nézők.

*

— Uram, ha nem ízlik az ebéd, akkor minek piszkálja? Ha így összeturkálja, ki fogja ezután megenni?

*

Egy hete kaptuk meg az új autót.

– És miért nem használják?

– Most benzinre gyűjtünk.

Tallózás a -Koján- lexikonból

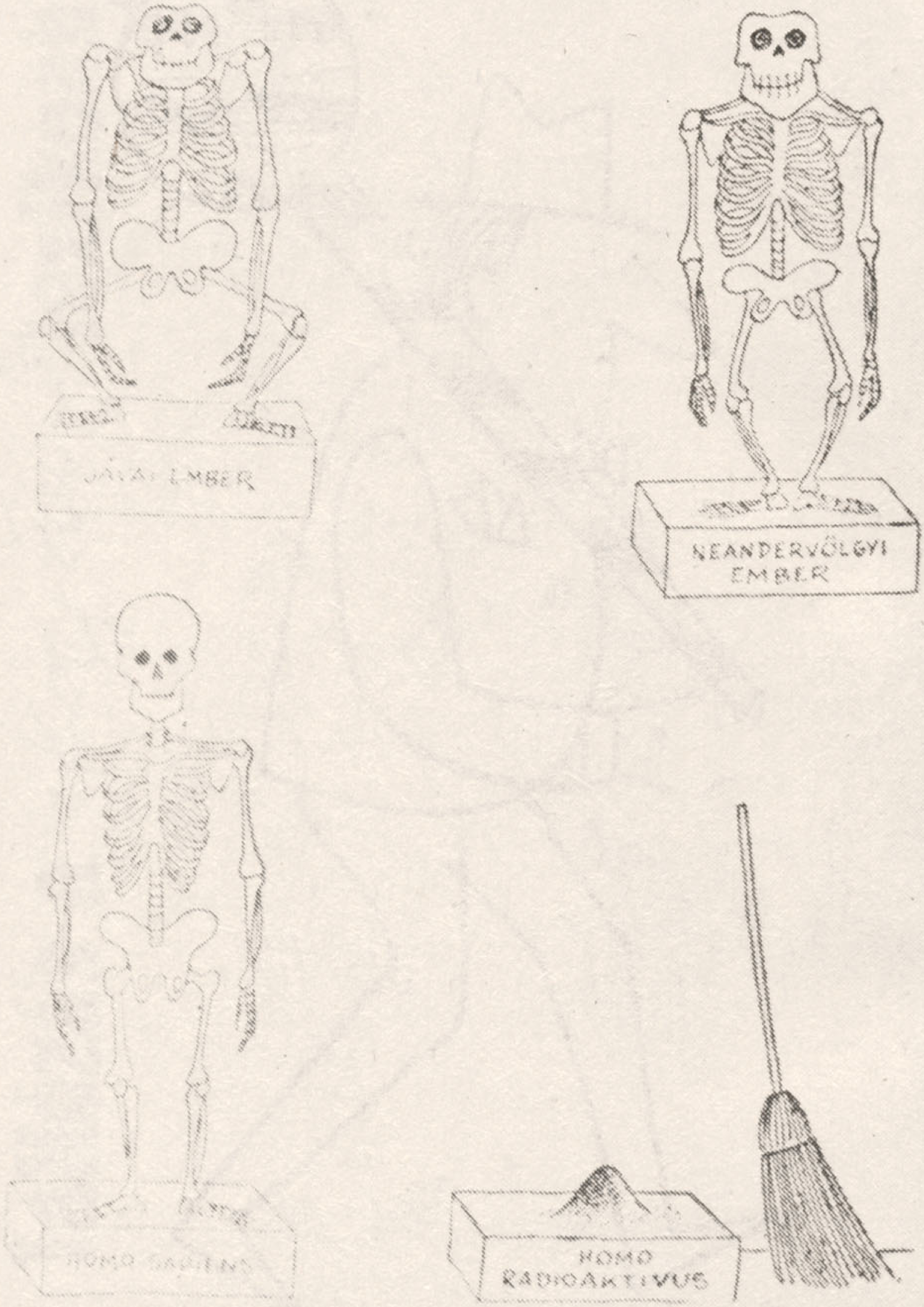
Atlasz

Bordal

Az ember fejlődése

Formabontás

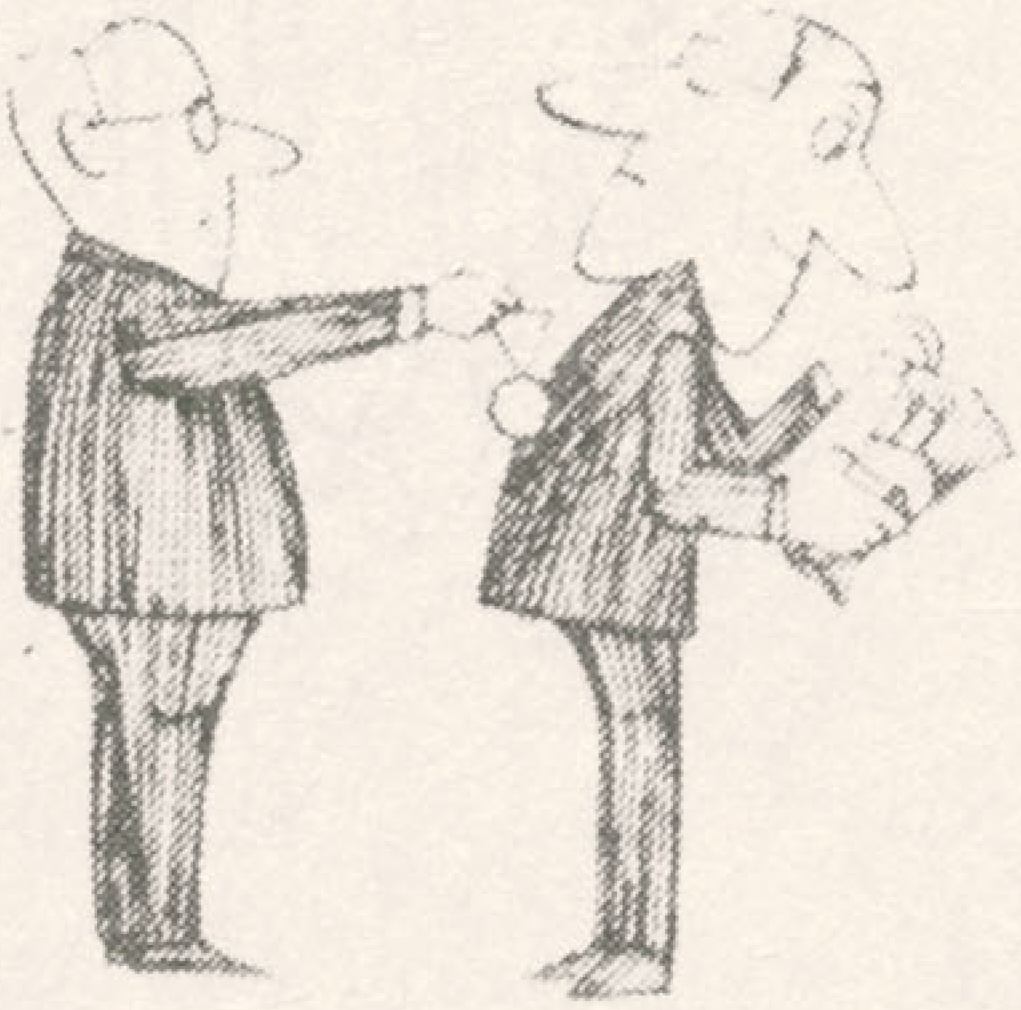
Janus arc

1

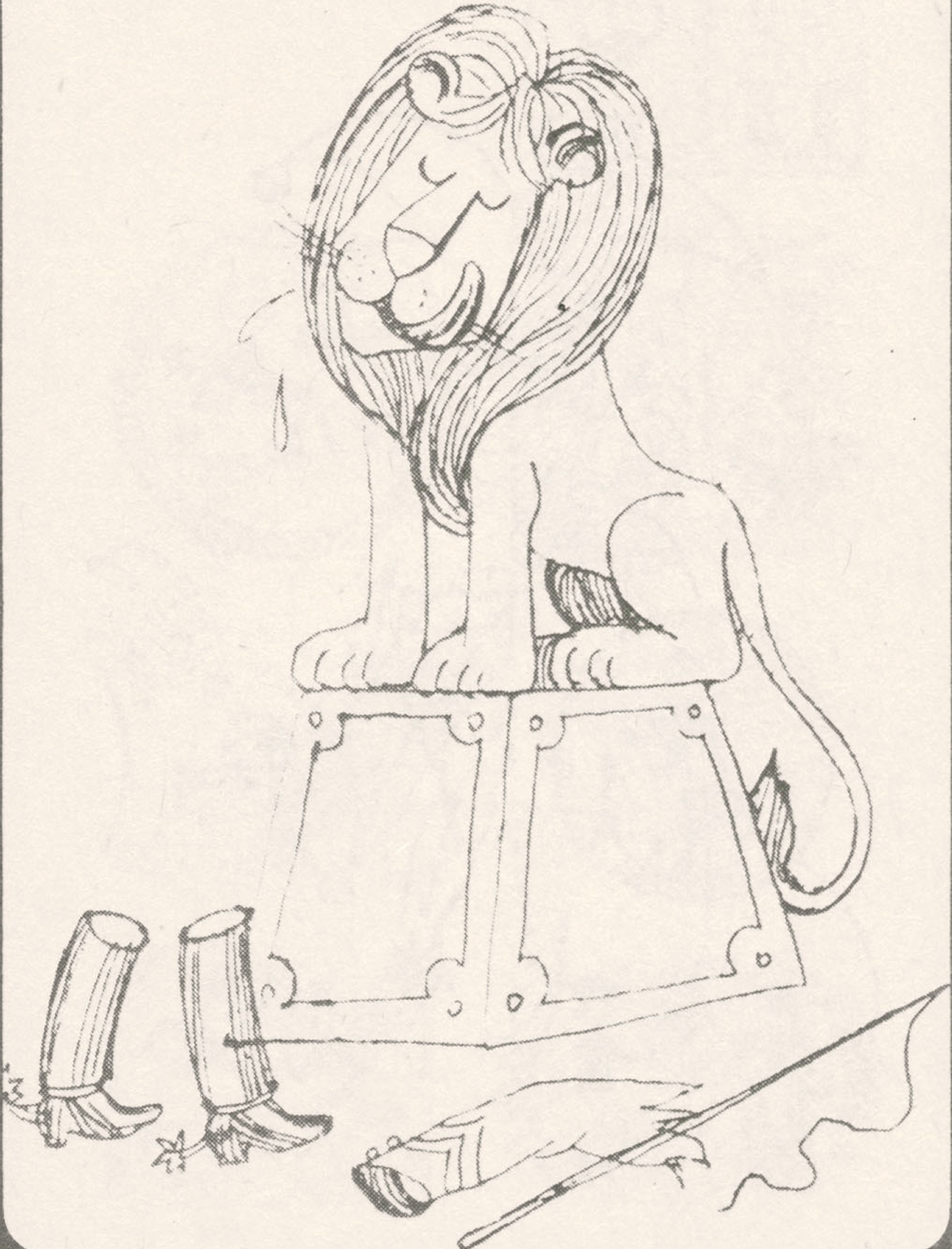
2

3

Létszámcsökkentés

Másodállás

Népművészet

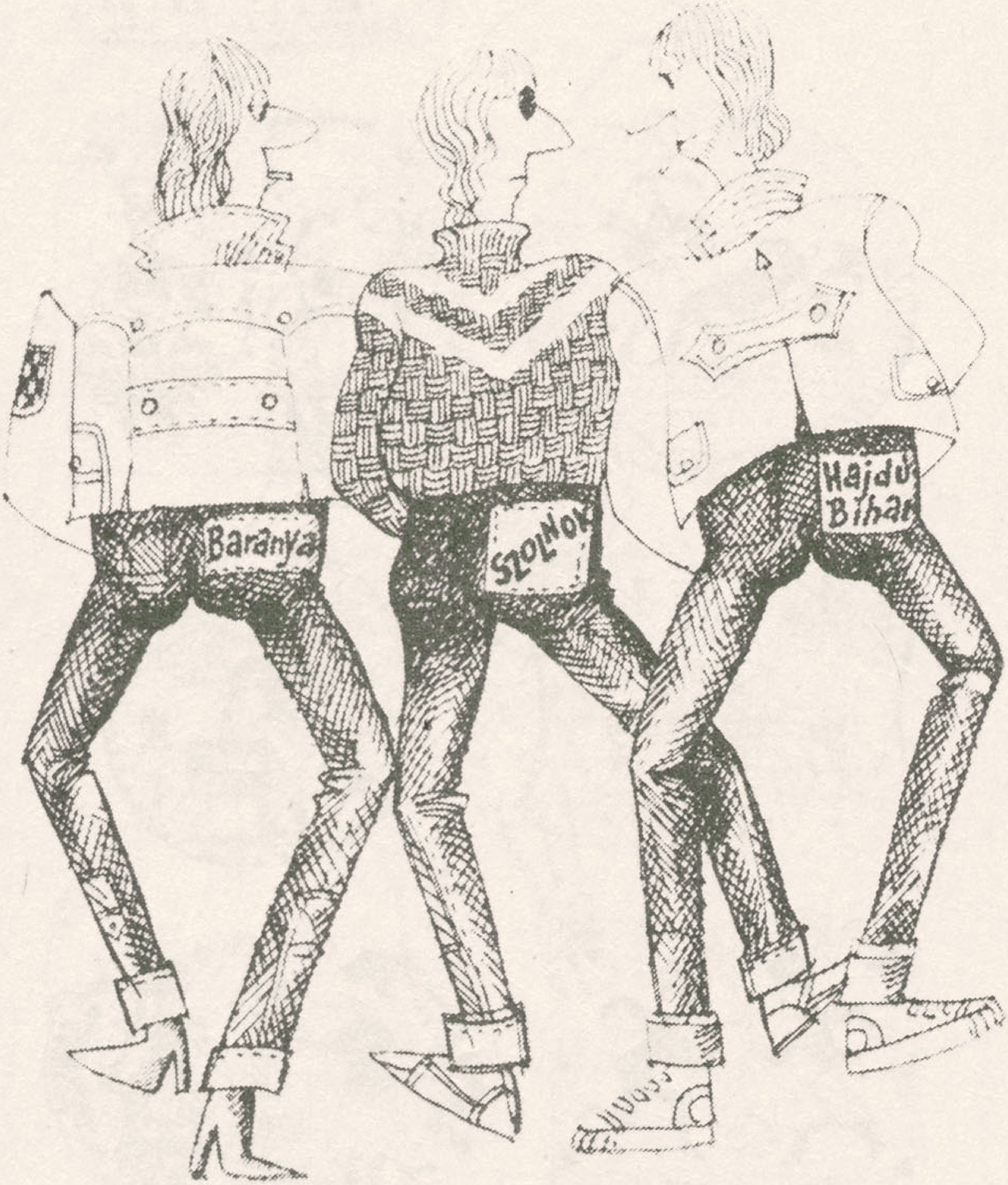

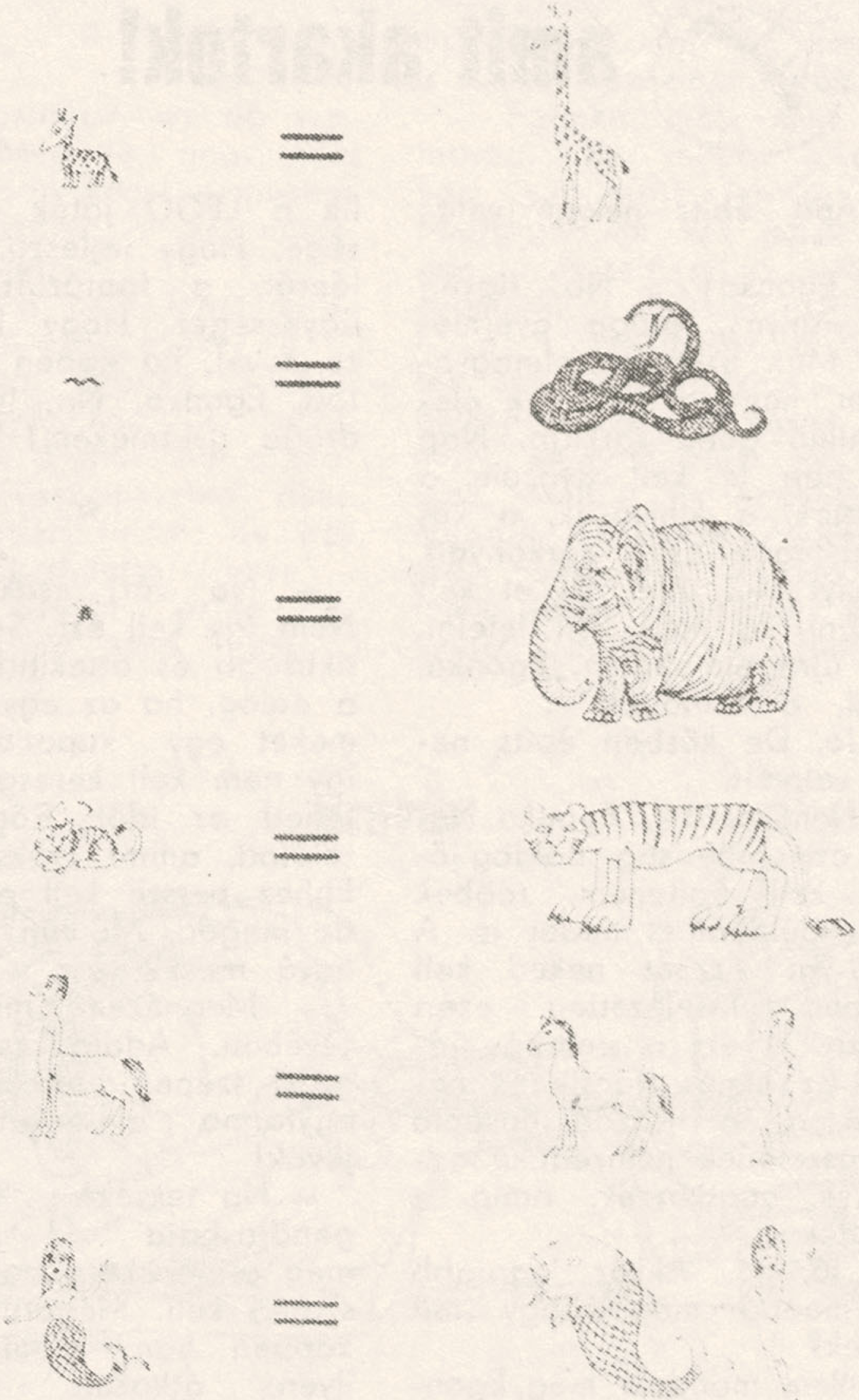

Népviselet

Rövidítések

Víztorony, vagy amit akartok!

– Apu, építs nekem valamit!

– Egonka!... Na, figyelj ide, aranyas, drága gyermekem. Már ezerszer elmagyaráztam, hogy a felnőttek életét millió gond tarkítja. Nap mint nap le kell győznie a feladatok, a kihívások, a kötelezettségek apró sárkányait, és helyt kell állni, és el kell készíteni, és meg kell felelni. Most újra elmondom, Egonka. Tudod, a felnőttek...

– Jó. De közben építs nekem valamit.

– Nem építek, Egonka. Nekem az emberiség boldog jövőjét kell építenem, többek között például a tiédet is. A LEGO-val viszont neked kell építened. Kifejezetten ezért találták ki ezt a pompás játékot az elmés bácsik és nénik. Hogy a hozzád hasonló csillagszeműek nemzedéke addig se unatkozzék, amíg a felnőttek...

– Jó, jó. Akkor legalább azt mondd meg, hogy mit építsek?

– Nem mondom meg, Egonka. Tervezz, gondolkozz, alkoss. Hiszen éppen ebben rejlik a LEGO játék nagyszerűsége. Hogy fejleszti a képzelőerőt, a fantáziát, a kézügyességet. Hogy kreativitásra nevel, ha éppen tudni akarod, Egonka. Na, láss hozzá, drága gyermekem!

*

– Na várj csak, Egonka. Nem így kell ezt. Sokkal praktikusabb és áttekinthetőbb lesz a dolog, ha az egyforma elemeket egy kupacba rakod. Így nem kell keresgéléssel töltened az időt. Rögtön megtalálod, amire szükséged van. Ehhez persze kell egy kis idő, de megéri. Mi van? Most meg hová mész?

– Megnézem, mi megy a tévében. Addig csak rakosgasd szépen egy kupacba az egyforma elemeket. Rögtön jövök!

– Na tessék!... Nincs elég gondja-baja az embernek, még a fiacskája helyett is játszania kell. Megőrülök. Voltaképpen hány elem van egy ilyen átkozott dobozban? Egonka! Egonka!!... Gyere, rózsaszirmom, szépen egy ku-

pacba rakosgattam az egyforma elemeket. A többi már igazán a te dolgod.

*

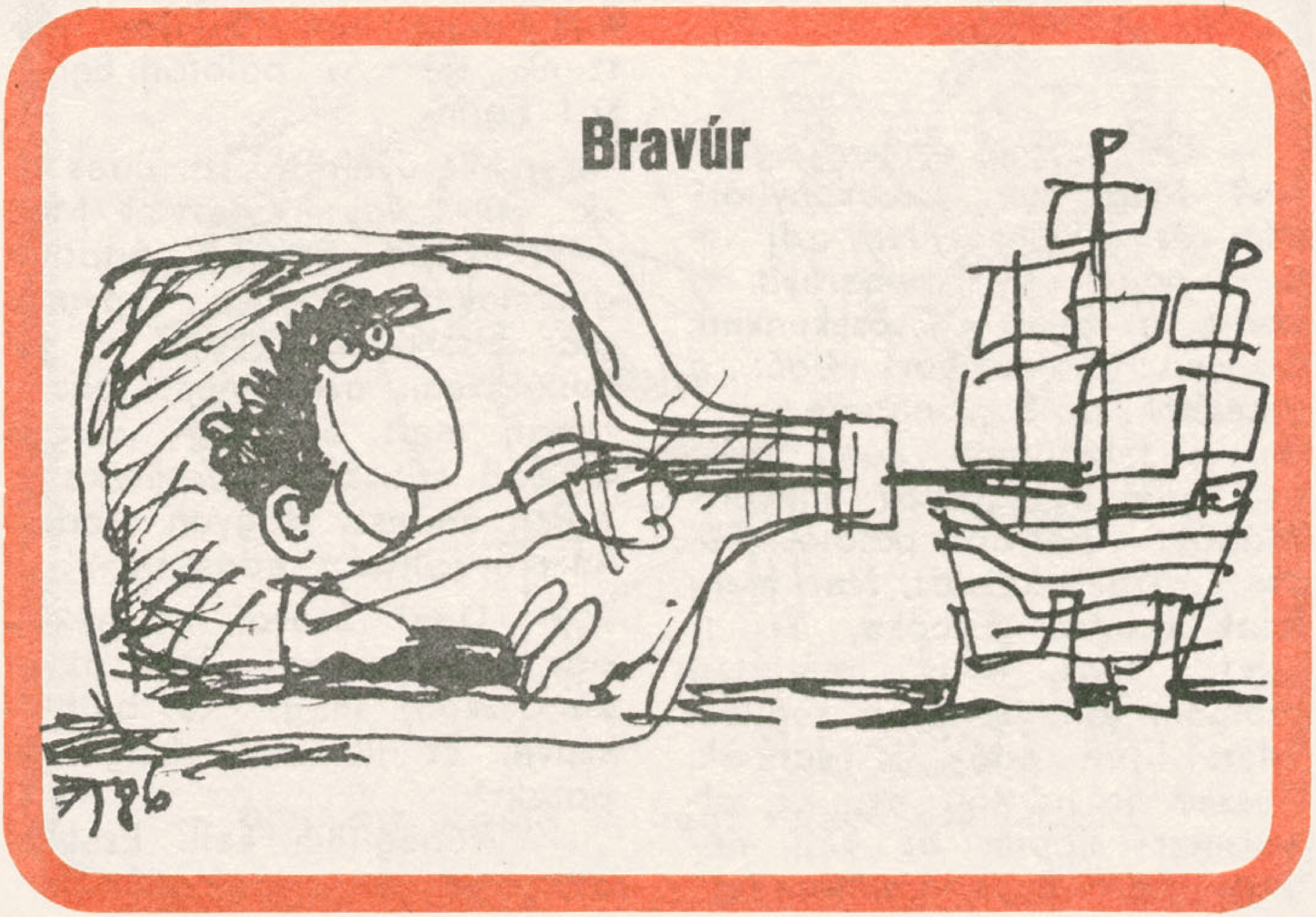
– Mit csinálsz, az ég szerelmére? Még jó, hogy nem pöröllyel próbálod egymáshoz illeszteni azokat a szerencsétlen elemeket.

– De hát nem lehet másképp összerakni ezeket a . . .

– Egonka, Egonka! . . . Na, figyelj. Egyik kezedbe fogod az egyiket, a másikba a másikat, és összeilleszted őket. Most egyetlen finom, de határozott mozdulattal össze . . . he-he-he. Szóval össze . . .illeszted, ha a fene fenét . . . eszik is. Látod, ennyi az egész. Most próbáld meg te is.

– Előbb szedd szét, amit összeraktál, mert én nem ezt a kettőt akartam összerakni.

– Egonka, most nem ez a lényeg. Itt millió alkatrész van, ezt most tegyük félre. Megragadunk két másik elemet, összeillesztjük, összenyomjuk. Összeillesztjük . . . hahó! Látod milyen remek játék ez? Összeillesztjük, összenyomjuk. Hé! . . . Hová mész már megint? Hát ez nem igaz. Megint itt hagyott. Na megállj csak, te égetnivaló, most alaposan megszégyenítelek. Mire visszajössz, építek valami hallatlanul szellemes

dolgot. Csak hogy lássa a gyerek, hogy ezeknek a viszonylag egyszerű elemeknek a célszerű kombinációjával, meg egy csipetnyi fantáziával micsoda pompás játékokat lehet létrehozni. Mit is, mit is... érdekes, hogy most éppen semmi nem jut az eszembe. Talán egy hajót? Ez az! Így... igen, még ide egy ilyet... remek. Egonka! Egonka!!... Látod micsoda dögös kis hajót lehet építeni néhány perc alatt?

– Hajót? Hol van? Ja, ez az...? Én azt hittem, valami csőszkunyhó.

– Csőszkunyhó. Na jól van, Egonka, akkor építsen neked hajót a Heyerdahl professzor. Nincs nekem elég bajom...

*

– Öö... mit építesz, Egonka? Még egy csőszkunyhót? Hát ez jellemző. Ne adj isten, hogy egy szemernyit is törné a fejét. Csőszkunyhó, nagyon jó. Amikor ebből a játékból a Buckingham-palota is felépíthető némi ötletességgel. Hogy az milyen? Hááát... olyan palotaszerű. Ne azzal kezdd! Na, menj csak arrébb, Egonka, és figyelj. Igaz, hogy rengeteg dolgom van, de azért segítek. Mert ilyen apák is vannak. Teszed le rögtön azt az alkatrészt! Éppen az kell nekem a Buckingham-palota alapozásához. Jaj, ne idegesíts, Egonka, oda egy bástyaszerű torony jön. Vagy egy toronyszerű bástya... igen, az lesz a legjobb. Figyelsz, Egonka?... Látod, már alakulnak a palota körvonalai. Látod, vagy nem látod? Egonka, Egonka! Hol vagy már megint? Csak mertem volna én ezt megtenni az apámmal. Hogy faképnél hagyjam, amikor nagy szeretettel foglalkozik velem. Így... most még valami helyre kis tetőt építünk rá... Majd álmélkodhat a kis vásott, hogy milyen fergetegesen ügyes apja van. Na, készen is van. Jóságos ég, már ennyi az idő? Egonka! Egonka...!! Gyere elő, pici gyémántom, tudtommal most nem hunyót játszunk. Kész a palotád. Egonka! Egonka!

— Mit üvöltözöl itt, édes fiam, mint valami dervis? Még felébreszted azt az ártatlan gyermeket. Egonka ugyanis már alszik. Egyébként, ha jól emlékszem, azért nem takarítottál, mert állítólag sürgős dolgod volt. Erre itt csőszkunyhókat építesz. Nagyon csodálkozom rajtad, édes fiam...!

— Úgy! Szóval ez neked egy csőszkunyhó. Hát akkor kapaszkodj meg, te bülbülszavú. Ez itt a Buckingham-palota!

— Röhögnöm kell. Ezekkel a csenevész tornyokkal? Nem

mondom, ha ezt ide tetted volna, ezt pedig . . .

— Hozzá ne nyúlj! El akarod torzítani az egész épület harmóniáját?

— Harmónia! . . . Ez az egész lidércnyomás átmenet a trójai vár romjai, meg egy kiszolgált gőzmozdony között, ha éppen tudni akarod. Harmónia, há-há!

— Istenem, kit vettem feleségül? Hát látsz te egyáltalán? Izé, mi van, Egonka? Azt hittem, már alszol.

— Hallottam, hogy milyen jót játszotok, gondoltam, én is beszállok. Egyébként klassz kis víztornyot építettél, apu...!

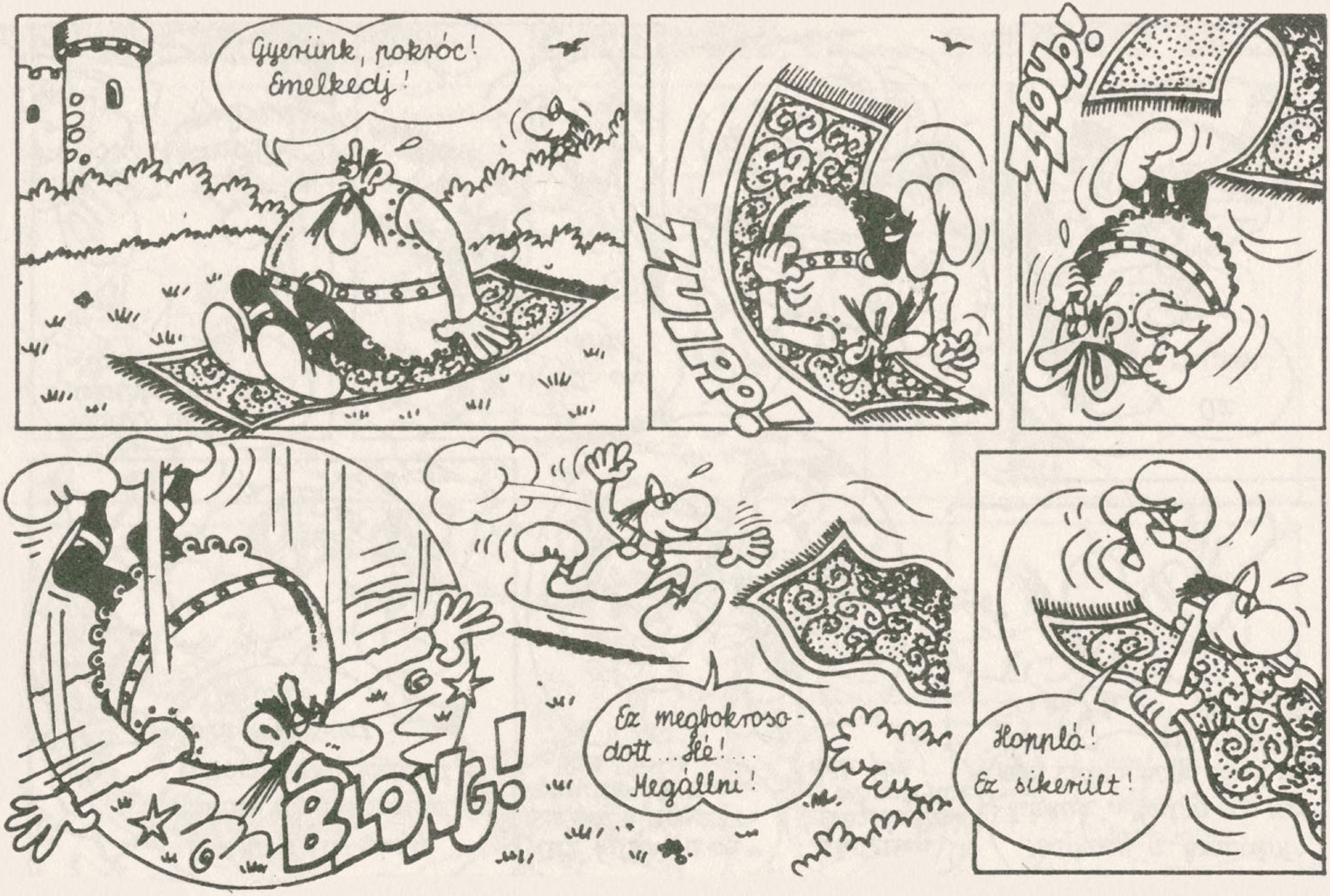

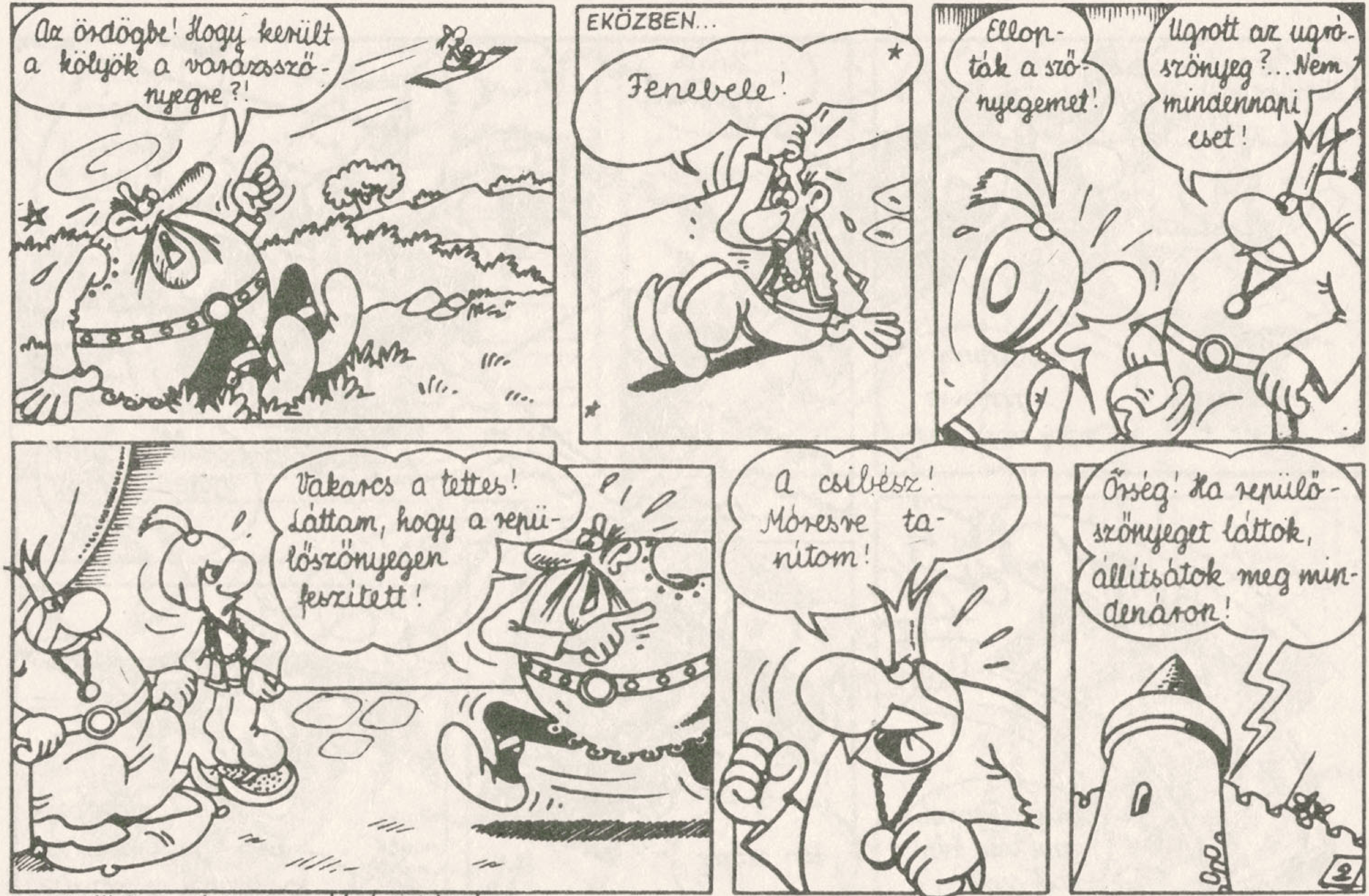
— Apu, azt rajzold le, hogy velem sose játszol!

VAKARCS Repül a... repül a...

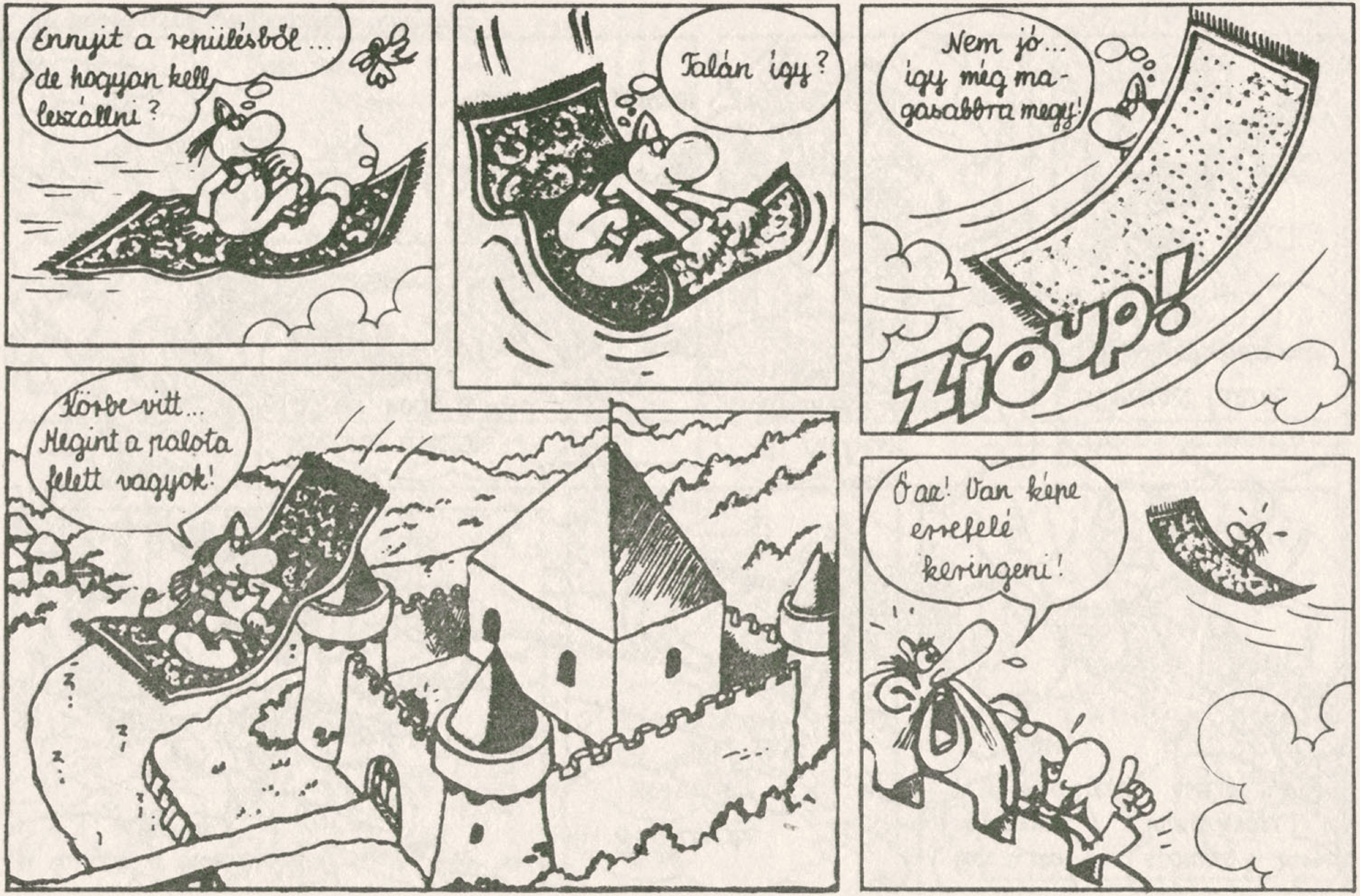

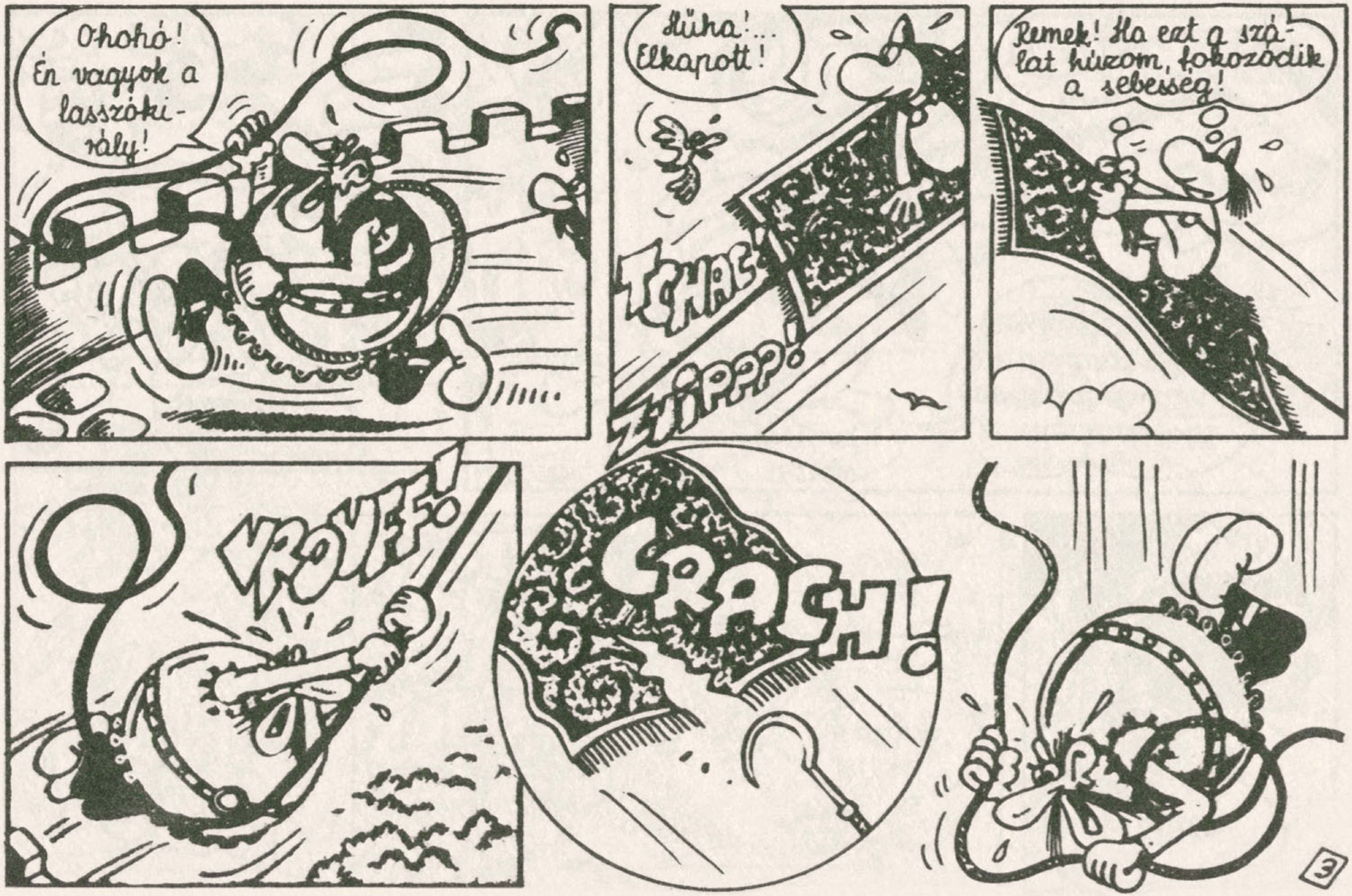

Gazdám, a nagy Kanala Alpakka küldi ezt az értékes ládikát, benne fontos üzenettel.
Azt hittem, a varázsszőnyegedet is ajándéknak szántad.
Lehetetlen, felség. Ez csak a beavatottaknak jár.
Méghogy a beavatottaknak!... Mintha egy szőnyeg tudná, hogy ki ül rajta. Megszerzem, és kész!
Indulás előtt menj a palotába, ott étel-ital vár.
Itt az idő!
KLONG!
Az enyém!

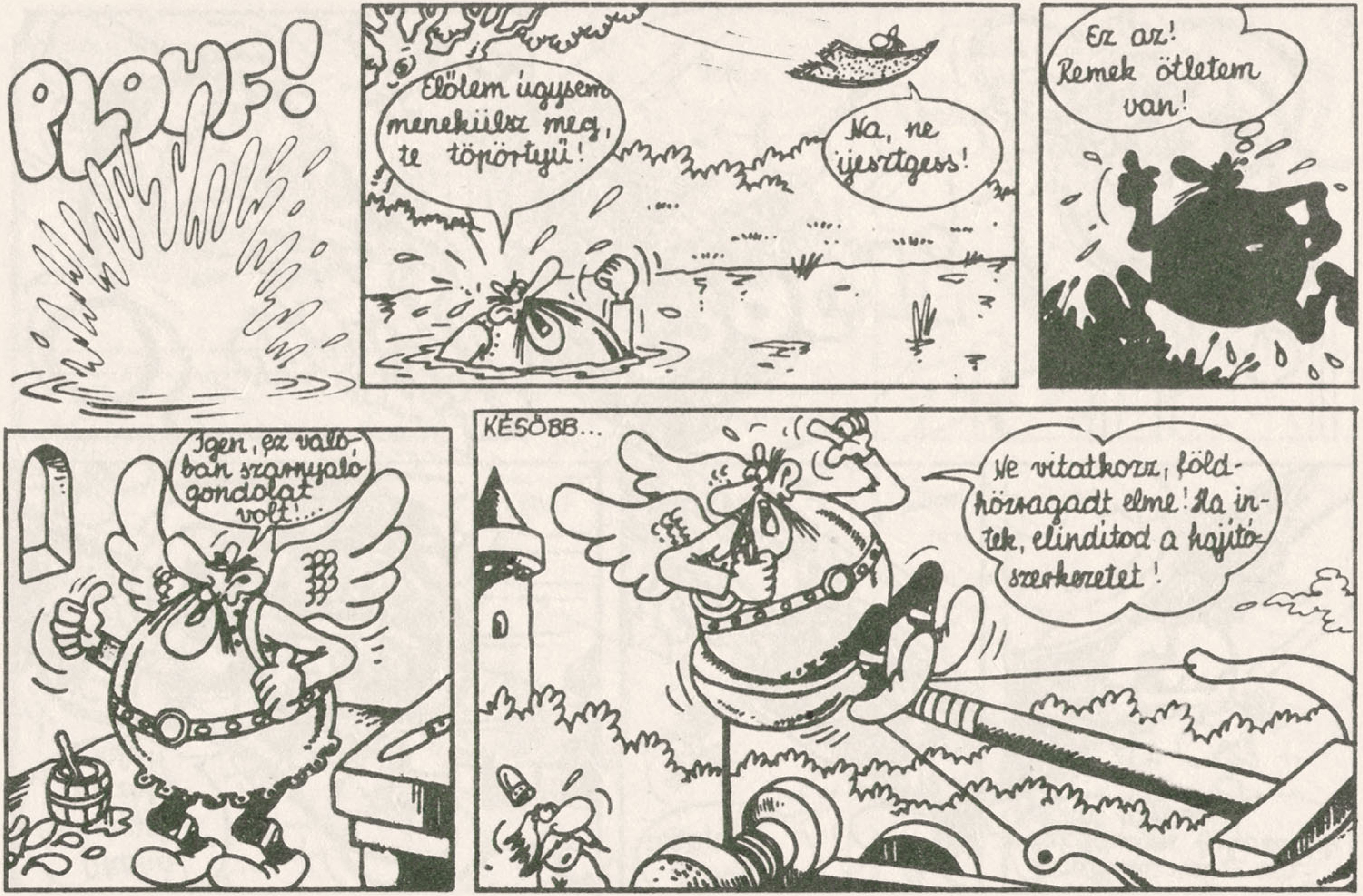

Gyerünk, pokróc! Emelkedj!
ZUIPP!
BLONG!
Ez megbokrosodott... Hé!... Megállni!
Hopplá! Ez sikerült!

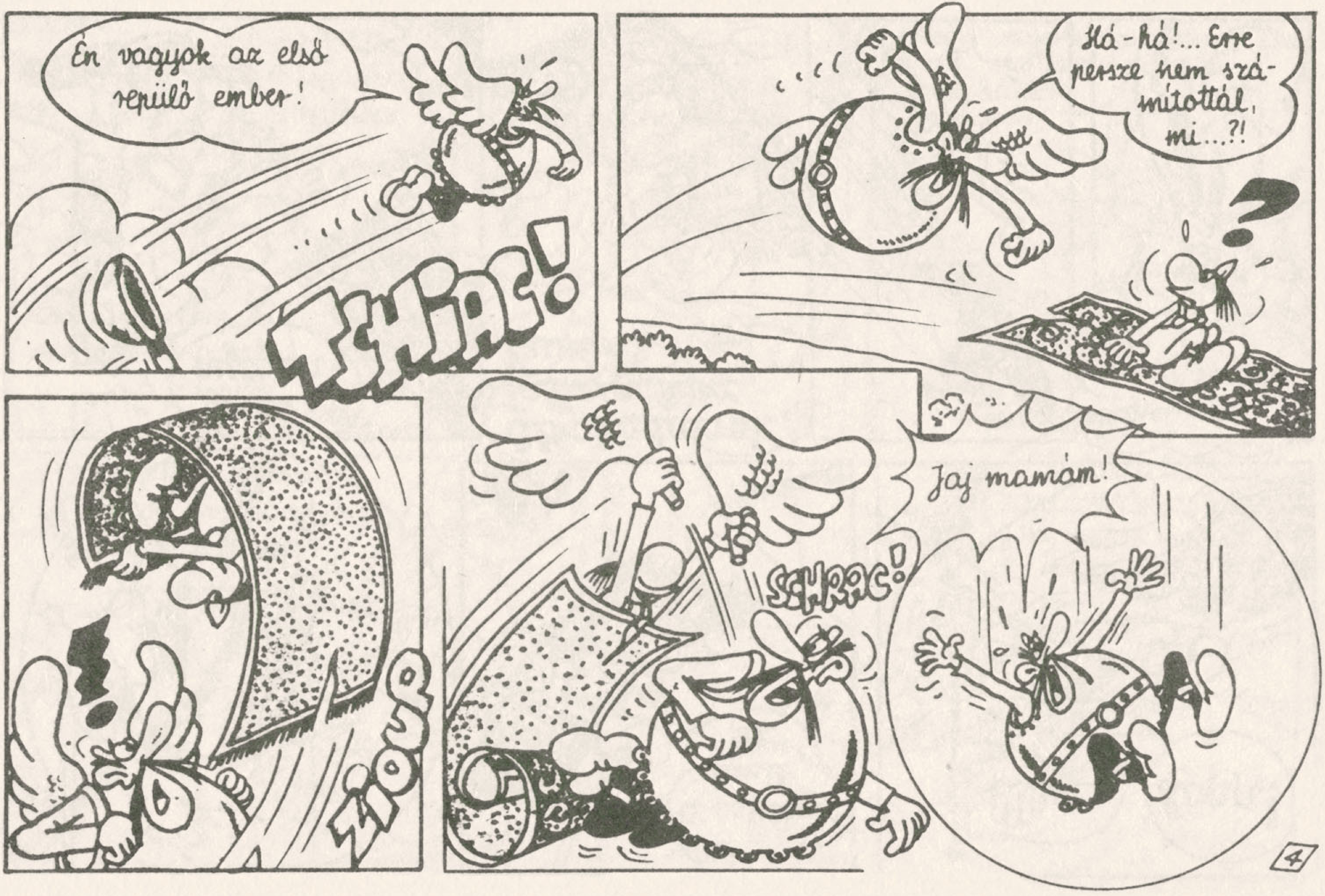

* Közismert langusztáni kifejezés.

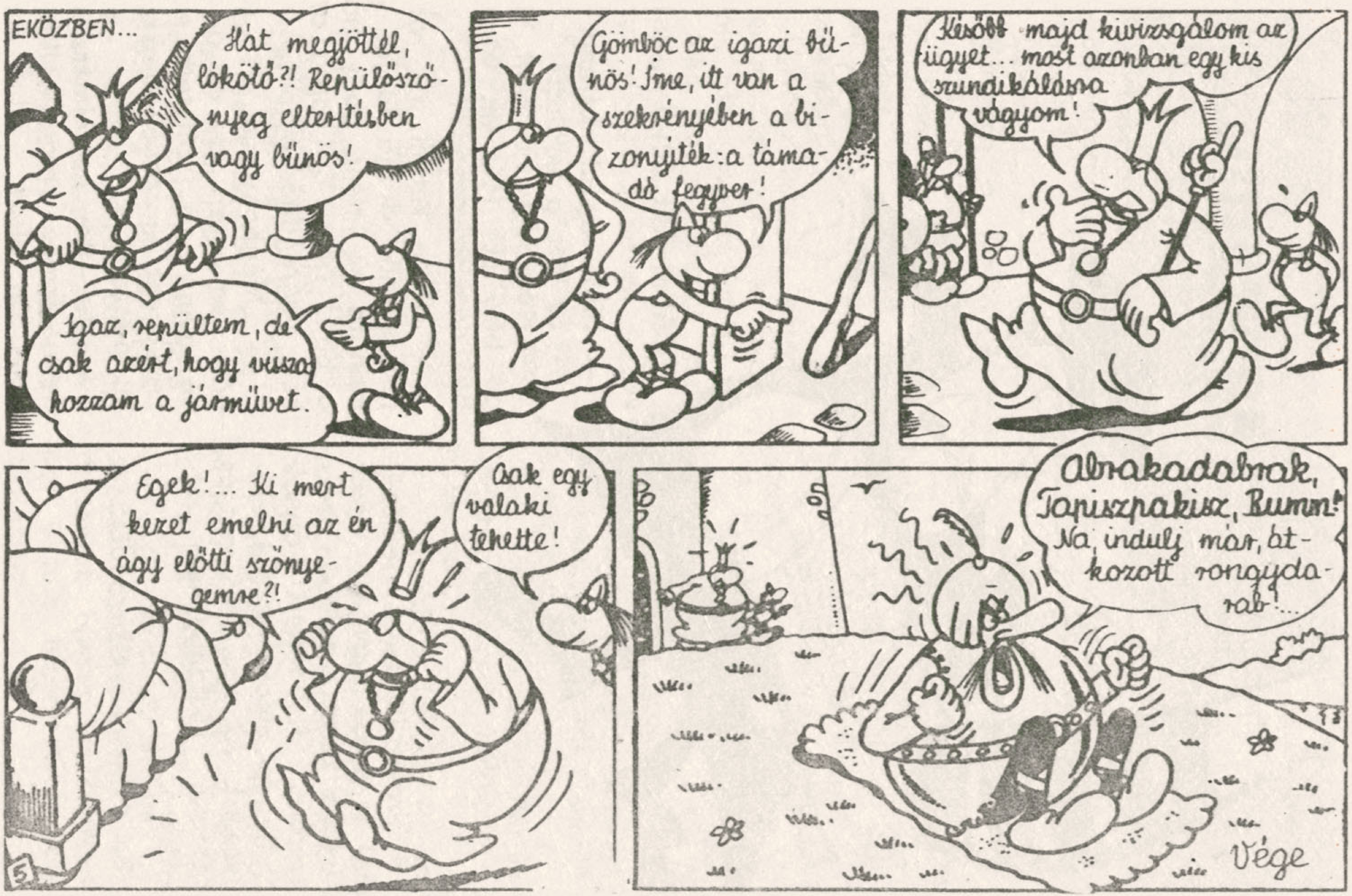

Ennyit a repülésből… de hogyan kell leszállni?
Talán így?
Nem jó… így még magasabbra megy!
ZIOUP!
Körbe vitt… Megint a palota felett vagyok!
Ó az! Van képe errefelé keringeni!

Ohohó! Én vagyok a lasszóki-rály!
Hűha!... Elkapott!
TCHAC!
ZWIPPP!
Remek! Ha ezt a szálat húzom, fokozódik a sebesség!
VROUFF!
CRACH!
3

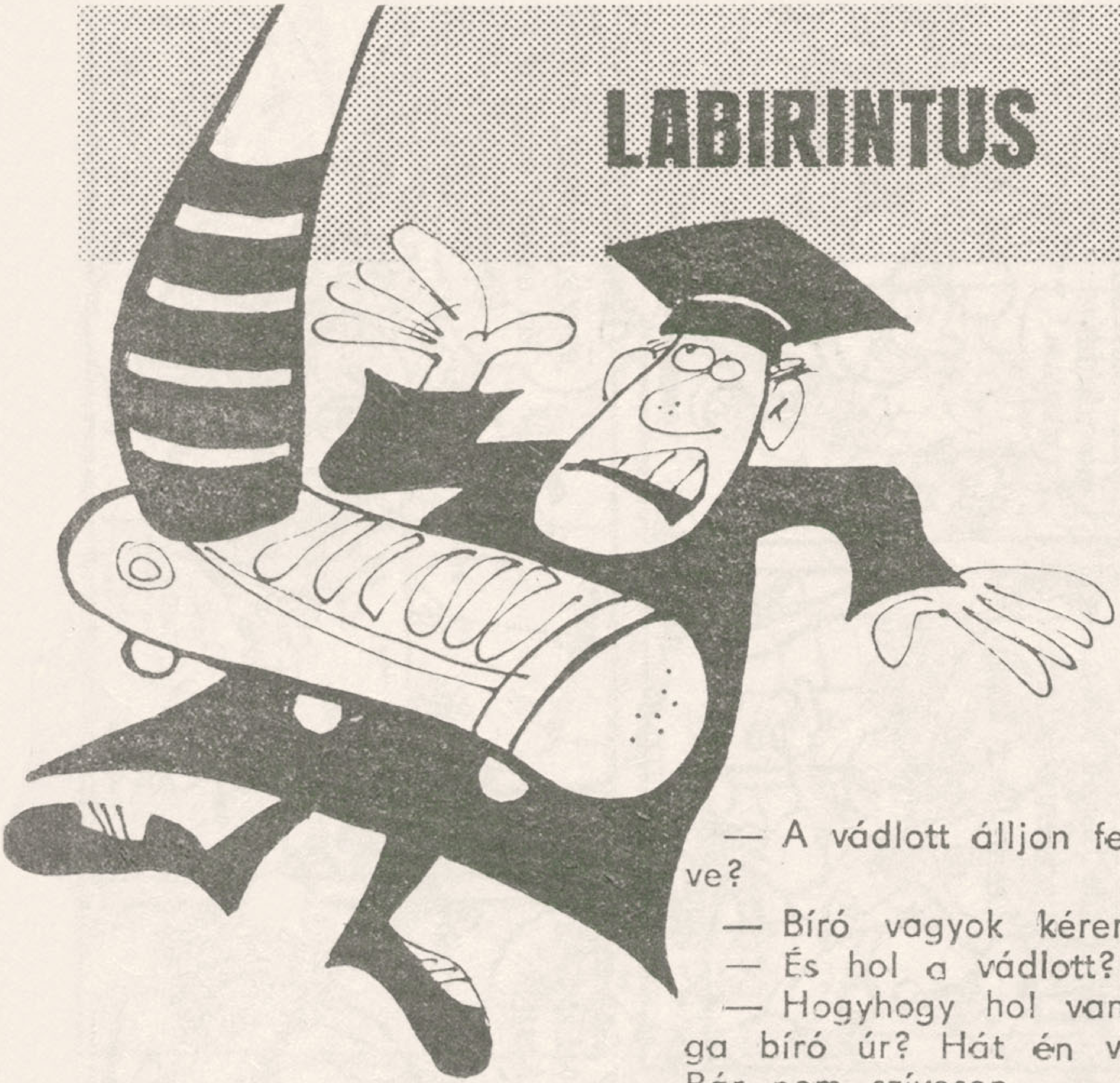

PLOHF!
Előlem úgysem menekülsz meg, te töpörtyű!
Na, ne ijesztgess!
Ez az! Remek ötletem van!
Igen, ez valóban szárnyaló gondolat volt!...
KÉSŐBB...
Ne vitatkozz, földhözragadt elme! Ha intek, elindítod a hajítószerkezetet!

Én vagyok az első repülő ember!
TSHIAC!
Há-há!... Erre persze nem számítottál, mi...?!
?
Jaj mamám!
SCHRAC!
ZIOUP
4

Jaj!
Oké!... A palotánál kiszál-lok!
Hopp!
A szö-nyegem!
Abrakadabrak, Tapiszpakisz, Bumm!
VROUFF!
Végre, isme-rem a varázs-igét!

EKÖZBEN...
Hát megjöttél, lókötő?! Repülőszőnyeg eltérítésben vagy bűnös!
Igaz, repültem, de csak azért, hogy visszahozzam a járművet.
Gömböc az igazi bűnös! Íme, itt van a szekrényében a bizonyíték: a támadó fegyver!
Később majd kivizsgálom az ügyet... most azonban egy kis szundikálásra vágyom!
Egek!... Ki mert kezet emelni az én ágy előtti szőnyegemre?!
Csak egy valaki tehette!
Abrakadabrak, Tapiszpakisz, Bumm! Na, indulj már, átkozott rongydarab!...
Vége

LABIRINTUS

A Sirokkó-Illaberek mérkőzésen történt, hogy az egyik szurkoló kezet emelt a játékvezetőre. A tettest annak rendje és módja szerint előállították. Az ügy sima volt, és egyszerű. Majdhogynem érdektelen.

És akkor... elkezdődött a tárgyalás!

*

— A vádlott álljon fel! Neve?

— Bíró vagyok kérem...

— És hol a vádlott?

— Hogyhogy hol van, drága bíró úr? Hát én vagyok! Bár nem szívesen...

— Nézze kérem, ne raboljuk egymás drága idejét. Azt mondta az imént, hogy maga a bíró. Tehát ön kapta azt a két megrendítő pofont.

— Méghogy én...?! Nahát, nem azért, de az a fickó még nem született meg. Egyébként se lennék bíró semmi pénzért!

— Az isten szerelmére, hát nem éppen most állította, hogy ön bíró?

— Ja, vagy úgy! ... He-hehe. A nevem Bíró, tisztelettel. Bíró Levente. Most mondja, hogy összehozott bennünket a sors. Ön is bíró, én is Bíró vagyok ...

— Én Lakatos vagyok! — harsogott ingerülten a bíró. — Foglalkozása?!

— Lakatos! ... — nyögte kissé félénken a vádlott, és érezte, hogy ez súlyosbító körülmény. Nem csalódott ...

— Ember! — kezdett parázslani a bíró. — Maga ugrat engem?

— Ugyan dehogy, kérem. Nekem már az apám is lakatos volt, sőt a nagyapám is ...

— Nem fogja elhinni, de nekem is!! ... Na, hol is hagytuk abba ... Szóval ön is lakatos.

— Kissé már keverni tetszik a dolgokat. Csak én vagyok lakatos. A Lakatos úr bíró, ugyebár. És igaz, hogy én is Bíró vagyok, de azért nem vagyok bíró. Hanem lakatos.

A bíró hosszú kortyokkal ivott, hogy időt nyerjen.

— Ön tehát Bíró Levente, lakatos. Megy ez, mint a karikacsapás, nem igaz? ...

A további adatok felvétele ha lehet, még ennél is gyorsabban ment. Mindössze a munkahely megnevezésének kapcsán éleződött ki ismét a helyzet.

— A sirokkói járásbíróságon dolgozom — mondta gyanútlanul a vádlott. A bíró talpra szökkent.

— Egyszer már eljutottunk odáig, hogy ön nem bíró!

— Már hogyne lennék Bíró? — kezdett fortyogni a vádlott is. — Bíró Levente vagyok. Lakatos.

— Akkor mit keres a bíróságon?

— A kilincseket javítom. Tudniillik, mint említettem, lakatos vagyok. De nem úgy, mint ön. Mert ön viszont bíró. Annak ellenére, hogy Lakatos.

A bíró a gyomrára szorította a kezét, és különböző tablettákat készített elő.

— Lépjünk tovább! — suttogta rimánkodva. — Mondja el kérem, részletesen, hogyan történt a dolog ...

— A Mesterrel néztük együtt a meccset. Kollégám a műhelyből ...

— Szóval a főnöke is ott volt.

— A főnököm utálja a focit. Ő nem volt ott. A Mester volt ott.

— Megőrülök! Egy lakatosműhelyben tudtommal a főnököt hívják mesternek ...!

— Egy pillanat. Nálunk a főnököt Manónak hívják. Akit Mesternek hívnak, az viszont ipari tanuló. Mester Géza, tetszik érteni?

VÁR BENNETEKET A PAPÍRIPARI VÁLLALAT

**CELLULÓZ-
ÉS PAPÍRGYÁRTÓ,
VAGY PAPÍR-
FELDOLGOZÓ
SZAKMÁKRA.**

**Tanulóink részére többféle juttatást biztosítunk.
Bővebb felvilágosítást a papírgyárak személyzeti osztályai adnak.**

— Nem értem, de nem is érdekel. „Tovább...!

— Ezt mondta a bíró is! Ezzel kezdődött az egész. Pedig bármire megesküszöm, hogy 11-es volt!

— Ne kezdje, barátom, ne kezdje. Egyszer már tisztáztuk, hogy maga a Bíró.

— Most a játékvezetőről beszélek, Allahnál fényesebb orcájú bíró úr! Ez a bíró nem Bíró, hanem Levente.

A bíró hörgő hangokat hallatott.

— A Levente is maga!... Jaj, a gyomrom! Bíró Levente!!...

— Ez tagadhatatlan. Az a bíró azonban nem Bíró, amint-hogy a bíró úr sem Bíró, hanem Lakatos. Ettől eltekintve az a bíró Levente. Levente Konrád. Nincs ennél egyszerűbb dolog ezen a kerek világon. Mert például én Bíró is vagyok, meg lakatos is, mégsem vagyok se Lakatos, se bíró...

— A játékvezető tehát továbbot intett.

— Úgy van. Még most is megrezdül a fejem, ha erre az esetre gondolok. A Pereces hatalmas bedobása egészen a tizenhatoson belülre szállt. Ez annyira megzavarta a Dobót, hogy kézzel ért a labdához. Tisztán láttam!...

— Nem értem!... Nem értem! — siránkozott a bíró. — Hogy jön ahhoz a pereces, hogy ő dobja be a labdát? Másrészt mi abban a feltűnő, ha a dobó játékos kézzel ér a labdához? Hát mivel érjen hozzá, könyörgöm, mivel...?!

— Csak sorjában... csak sorjában. Először is mi a kifogása a Pereces ellen? Az ellenfél térfeléről mindig ő végzi el a bedobásokat. Mint említettem, hatalmas dobása van.

— Remek!... És hova teszi közben a pereceket?

— A pereceket? — csuklott fel a vádlott. — Vagy úgy!... Nos, amikor azt mondom, hogy Pereces, akkor egyáltalán nem a lelátón péksüteményt áruló fickóra gondolok, de nem ám! Hanem Pereces Tónira, a Sirokkó balhátvédjére. Aki a lelátón perecet árul, az nem Pereces. Azt tudja a manó, hogy hívják...!

— Szóval az ön főnöke tudja, hogy ki a pereces?

— Kapaszkodjon meg a csengettyűjében, bíró úr. Nem tudja.

A bíró lenyelte a tablettákat, és még hosszabban ivott.

— De hiszen most mondta. Hogy a Manó tudja. Az ön főnöke. Aki egyébként nem azonos a Mesterrel. Mert az viszont ipari tanuló. Na, mit szól, hogy figyelek...?

— Ennyit a perecesről! — mondta szomorúan a vádlott.

— Felőlem lehet Németh is, Juhász is...

— Nem lehet! — csapott le diadalmasan a bíró. — A német juhász az egy kutyafajta. Na, könnyítsen a lelkén, barátom. Láthatja, hogy sok mindent tudunk...!

— Látom... azt látom. De azt is láttam, hogy a Dobó kézzel ért a labdához!!

— Mivel a bedobást kézzel végzik el. Ennyit még én is tudok, noha nem vagyok bíró! — villogott tovább a bíró. — Illetve bíró vagyok, a mindenségit!

— Ami a Dobót illeti, az nem a Pereces, aki a bedobást elvégezte — aki viszont nem pereces, hanem balhátvéd —, hanem az Illaberek középhátvédje. Dobó István. Foglalkozására nézve...

— Tudom. Várkapitány.

— Nem egészen. Ő a csapatkapitány.

— Elég!... Szóval kézzel ért a labdához. És akkor mit tett ön?

— Természetesen ordítani kezdtem. „Mester! — ordítottam. — Maga nálam még inas sem lehetne!"

A bíró elhatározta, hogy további keresztkérdéseket tesz fel, bár egy kicsit már kaparta az asztalt.

— Először: miért ordította szegény Mesternek, aki maga mellett ült, hogy ő még inas sem lehetne magánál, amikor ő inas magánál? Másodszor: mit tehet szegény Mester arról, hogy a bíró nem adta meg a 11-est?

— Bíró úr!... Adjon tíz évet, de ne kinozzon tovább! Én a bírónak ordítottam, hogy mester!

— Pedig ő Levente!

— Én vagyok a Levente!

— De maga nem bíró!

— De Bíró is vagyok...!

— Ön lakatos!

— Maga a Lakatos!

A bíró tébolyultan megrázta a csengőt.

— Orvost!... Van orvos a teremben?

— Suszter vagyok! — lépett oda egy úr a hallgatóság soraiból. — Valami baj van?

— Kerítsen egy orvost, barátom! — szólt segítőkészen a vádlott. — A bíró úr, úgy látszik, rosszul lett.

— De kérem, én orvos vagyok!

— Akkor meg mit suszterezik itt...?!

— Már velem is kezdik?... Dr. Suszter Árpád vagyok. Elmeszakértő, szerencsére.

— A tárgyalást berekesztem! — nyögte fáradtan a bíró. — Délután folytatjuk...

Az orvos néhány injekcióval helyrepofozta a küzdő feleket, úgyhogy megkezdődhetett a játékvezető tanúvallomása.

— Kérem, Bíró Levente vád-

lott azt állítja, hogy ön nem sípolt, amikor kellett volna.

— Zavaros helyzet volt. Én mindenesetre kinéztem a Siposra, hogy int-e? A Sipos nem intett. Tehát nem sípoltam.

A bíró ebben a pillanatban kezdett papírrepülőket hajtogatni az aktákból.

— Hát nem magánál volt a síp? — kérdezte, de máshol járt.

— A síp nálam volt. A Siposnál zászló van. A Sipos nem sípolhat. Ő csak inthet. Mert ő a partjelző. Világos? Na, és akkor a Bíró úr elkezdett ordítani.

— Én...?! — tért vissza a valóságba a bíró. — Méghogy én...?

— Természetesen a vádlott. Erre én félbeszakítottam a játékot, és hozzájuk léptem, hogy csendre intsem őket. Azonban nekem estek, és...

— Kérem, én a Mesternek akartam lekenni egy atyait — pattant fel a vádlott —, nehogy botrányt csináljon. De elhajolt. Így történhetett, hogy a bíró sporttárs képét illettem a tenyeremmel.

— Megpofozta önt a Bíró, vagy sem? — kérdezte a bírótól a bíró.

— Kérem, engem azon a délutánon többben is megpofoztak. Hogy a Bíró úr is köztük volt-e...?

— Én...?! — sikoltozott hisztérikusan a bíró. — Méghogy én...?

— Ön tudtommal Lakatos.

— Én vagyok a lakatos! — mondta vicsorítva Bíró úr. — És Bíró is vagyok!... És Levente is...!!

— Nono! — intette a játékvezető a vádlottat. — Én vagyok a bíró. És a Levente is, Levente Konrád.

— Őrség! — süvöltött a bíró. — Máglyára velük! Én vagyok a bíró! Én vagyok a bíró...!!

— Én...!!

— Én...!!

A verekedőket csak nagyon nehezen lehetett szétválasztani. Közben több rendőr is megsebesült. És a végén csakugyan nehéz lett volna megmondani, hogy melyikük a bíró, a lakatos vagy a játékvezető. Ezt még a Suszter se tudta hamarjában.

Pedig ő orvos volt...!

Hájasi Vénusz, a költőfejedelem

(Egy viráglelkű művész tündöklése és hanyatlása)

Hájasi Vénusz már kora gyermekkorában gyönyörű volt, attól az apróságtól eltekintve, hogy egyetlen szeme a tarkóján helyezkedett el, nemigen lehetett kivetnivalót találni arányosan potrohos alakján. Lehetett volna tehát fotómodell is, ám Hájasi Vénusz belső tartalma még a külsejénél is figyelemreméltóbb volt. Költői tehetsége szinte az első pelenkázás idején felszínre bukkant. Mondhatánk: már akkor belefolyt a költészetbe... Imígyen szólt:

A pelenka tele ááááááá,
a hasam meg üres áááááá!

Megkezdte szárnyalását tehát az a költő, akinek tehetsége egyet jelentett a kettővel. Gyermekkorában számtalan lírai gyöngyszemmel kápráztatta el a környezetét. Megírta például a Ló című zsengéjét.

„Úgy hiszem, nem vagyok ember!"
— mondta egy ló nevetve,
és ezen hosszan elmélkedve
ledőlt a kerevetre.

De említhetnénk például azt a szösszenetet is, amelyben ifjúkorát meghazudtolva, az ember származásának alapvető kérdéseire keresi a választ:

Ember vagyok bumm!
vagy szamár vagyok bumm?
nem tudum!

Varázslatos versekkel kövezte ki az ifjúkori szerelmeihez vezető utakat.

Szeretlek, szeretlek drága Karolin,
lelkem lóg, mint ing a fregolin!

Sajnos a szerelmi csalódások őt sem kerülték el, ezért a csodálatos szerelmes verseket tűnődő, világtól elforduló, különös költemények követik. Íme egy példa:

A zongoránál egy nagy, bizarr majom,
zongorázik, majd elszáll
egy keleti dallamon...

Az elvontság jegyei már az előbbi sorokban is felfedezhetők, későbbi, immár az alkoholizmus jegyében fogant művei azonban igazi elvontságról tesznek tanúbizonyságot.

(Lévén, hogy az alkoholelvonóban írta őket!)

Négy térdet látok,
s felelsz-e ha kérdem,
hogy melyik az én térdem?

Nem kevésbé különös versek tucatjait idézhetnénk, ám álljon itt két kétsoros mámoros:

Legszebb öröm:
a söröm!

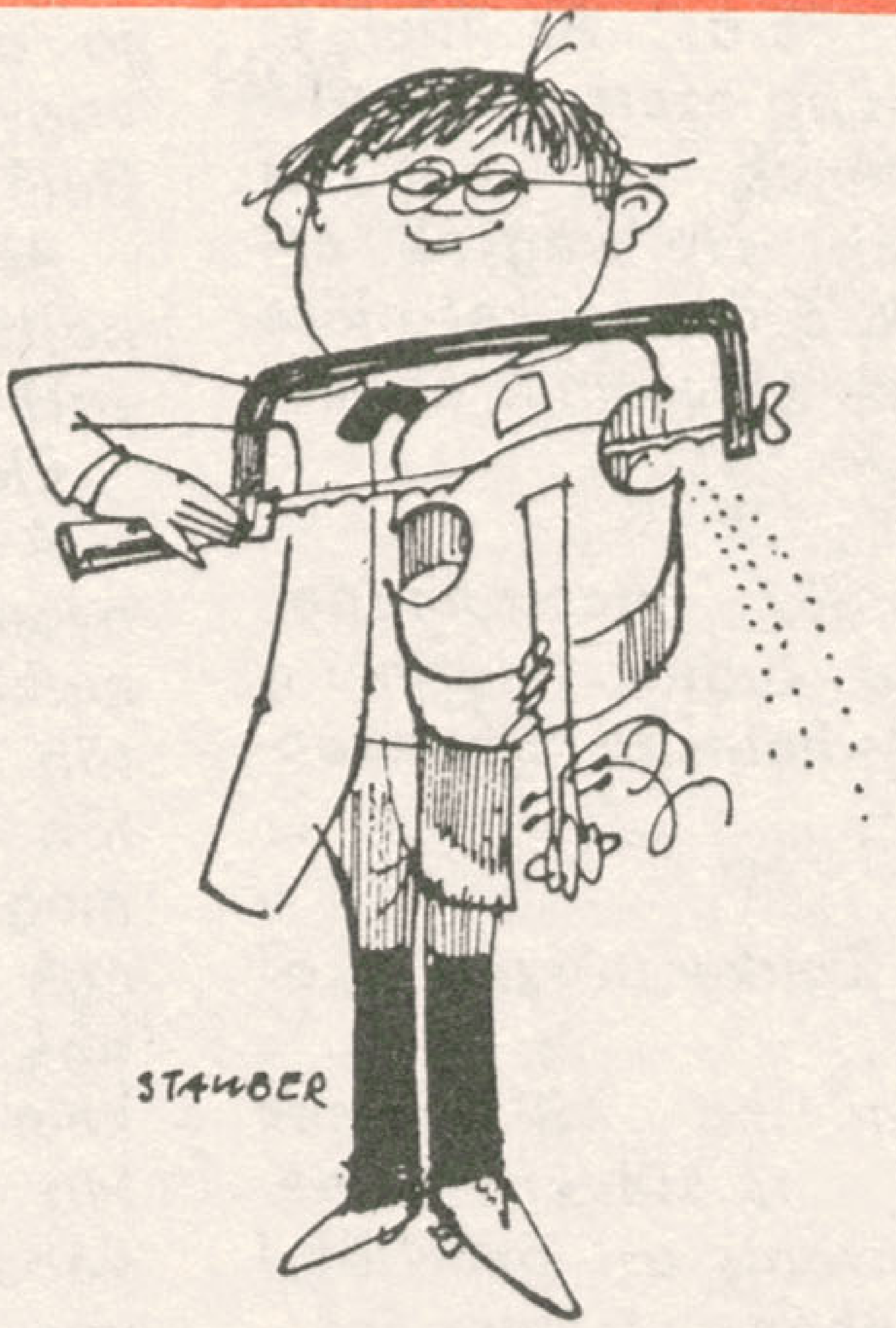
Vagy:

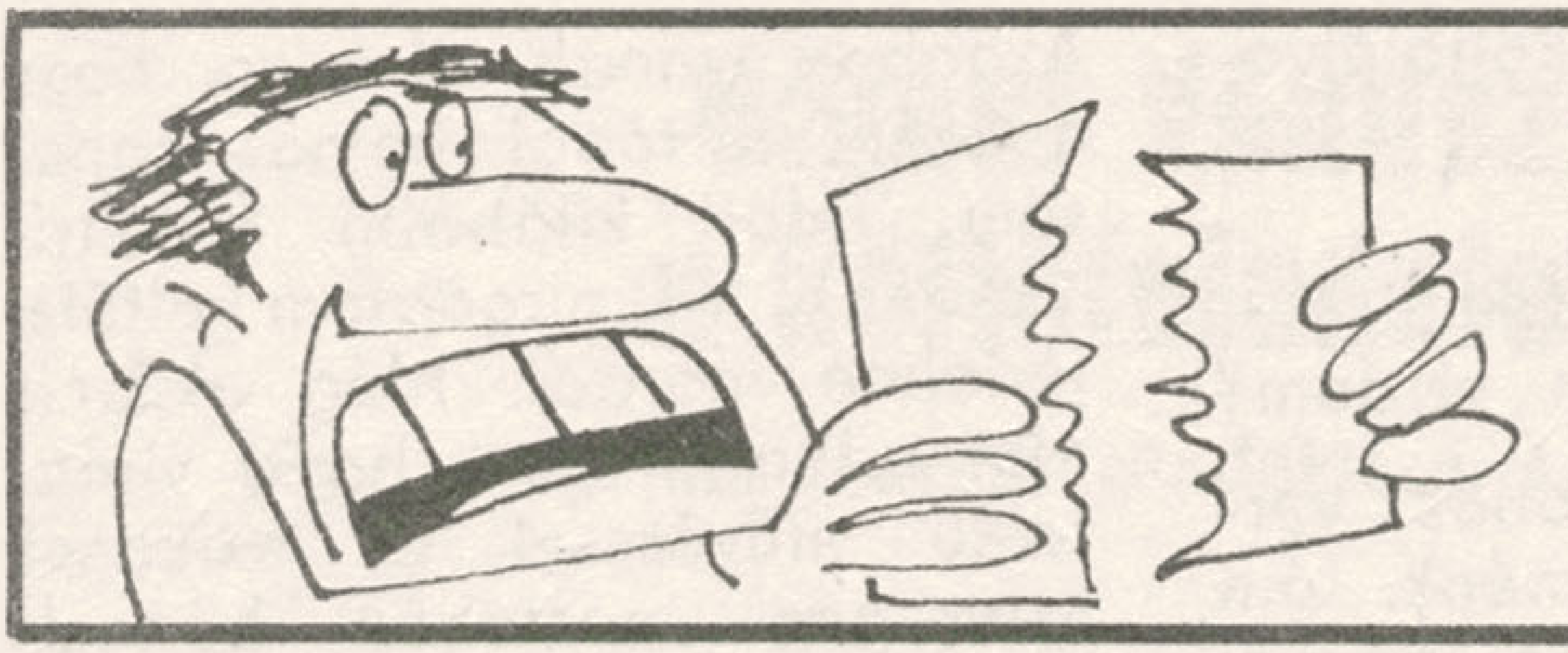
Ne sokat költsön,
inkább töltsön!

Hájasi Vénusz felfelé ívelő pályáját (hál' istennek) derékban törte ketté az alkohol. Azonban annak ellenére, hogy a mély fertőből immár sohasem tudott kilábalni, bizonyítottan a világirodalom költőfejedelme maradt. Még akkor is elmondhatjuk ezt, ha a virággelkű művésszel a lexikonok igen-igen mostohán bánnak. Íme az a négysoros, amely mintegy mindannyiunk kezét szelíden megfogva, vezethet minket halálunkig:

A világ egy nagy zsömle,
az égboltra kötve.
Vagyunk csak egy morzsa,
ez az ember sorsa!

Életem legszebb napja

Levél-tépő

„Kedves!
Szeretnék levelezni (kedves) zolt jeligével! Ez a 85 (?!) Hahotában volt. Csók a család. Timi(ke). (Elnézést a „szép" írásért.)"

*

„Kedves Hahota Szerkesztőség! Ne haragudjatok, hogy írok. Engemet Zoltánnak hívnak. Nagyon megkedveltem a hahotájikat, idáig megvan az, 1986–87-es 88-as. Az idei is nagyon jó. Épp ezért szeretném ha küldenének pár hahotát meg naptárt. Ne vegyék ezt sértődésnek. Szíveségüket előre is köszönöm. Üdvözlöm önöket ZOLTÁN."

*

„Meg tudtu megmondani, hogy mikor tudják kiadni a hahótákat? hetekén hónapónkén."

*

„Tisztelt Szerkesztőszék! (Levélbomtó!)
Szeretném ha Küldenének 1989-es naptárt küldenénk nekem. Én ugyanis azt gyülytöm! Ide irok néhány vicemet is:
Meghatotság: Az anya igy szól a kislányához: Na Eszti hogy ment a hegedütanulás! Remekékül! A hegedütanárom-nak ma elösször jelentek meg kövér könnyccseppek a szemében.
(Én is tanulok hegedülni!)
1. fiú: Olvastda, feltalálták a komb nélküli inget.
2. fiu: Asz is valami? Én már évek óta igyjárok!
He-he. A fiuk monták hogy jo a humorum. De én szépp vagyog, és sok fiu SZERELMES Belém!
Akó küldjenek naptárt, de pajtásosat küldjenek pajtásosat!
Előreisköszönöm: Éva!
A viceimek szeretném ha kinyomtatnák a köfetkező számukba. Aszt is szeretném ha töb hahotát csinálnának, és töb lenne a pad alati posta, meg a képregén! Ha nem tudnak viceket, nyugodtan irlyanak nekem és küldök! mert nekem nagyon jó a humorom! Ha akarják küldök magamról képet, és látni fogják hogy ki vagyok én!"

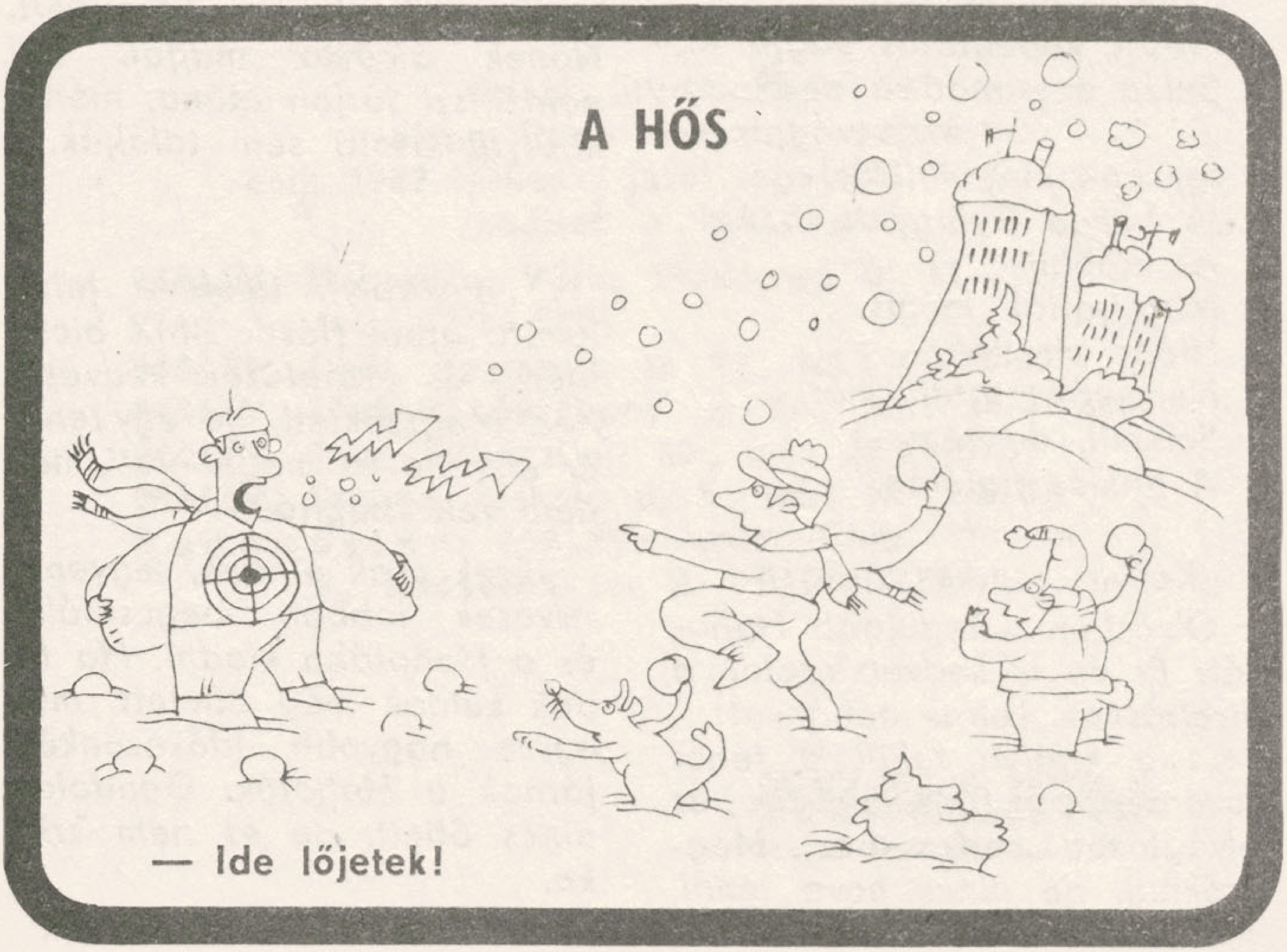
*

„Kedves Pajtás Hahota!

A tanulmányi értékem közepes vagy jó. Tehát, ingadozó. Lenne egy kívánságom magukhoz. Mégpedig ez: szeretném ha (nem kis örömömre szolgálna) ezt a viccem benne lenne a következő Hahotaban. A viccem pedig igy fest hogy: Megy az uton a Szélesszáju Béka. Találkozik a lóval. Szélesre huzott szájjal mondja: – Én vagyok a Szélesszáju Béka. Hát te ki vagy, és mit eszel? – a ló válasz nélkül odébbál. Megy tovább a Szélesszájú Béka. Találkozik a gólyával. Kérdi: Én vagyok a Szélesszáju Béka. Hát te ki vagy és mit eszel? – kérdi szélesre huzott szájjal. A gólya jóizüen nyel eggyet. Mondja: Én vagyok a gólya, és Szélesszáju Békát eszek. – Erre a Szélesszáju Béka összecsücsöritett szájjal ezt hadarja: Hát olyat hol találsz?

Utóirat: egy külön lapon verset küldök be. Ez a cime: Toldi II. Miklós. Ha lehetne, ez is kerüljön bele Hahota következő számában. Ezt a verset egyedül találtam ki, igyhát, az én nevemet tessének majd aláirni. (Ha nem tetszik, akkor nem kell!)

*

— Ide lőjetek!

Toldi II. Miklós

Mottó: „Mint megamnnyi csillag, föllobban, Miki keze ugy csattan."

1. Ül Miklós éhesen a réten,
Gondol egyet, de hiába,
Ül tovább egymagába.
Estefele hazamegy vala,
Bátyjától ételt kér vala.

2. „Mi van öcsém,
megéheztél?"
Azzal Mikit képentörölé.
De öccse lelke se galamb,
Odavág neki vala.
György egyet fanyalog
S már a földön nyavajog.

3. Meghalt György,
Senki sem siratta.
Miklós pedig,
Csendesen befalta.
Evését kopogtatás vágja el,
Belép a zsandár s az ő
nyakát vágja el.

4. Igy halt meg Miklós,
És bátyja György is,
Az előbbit
Megsiratták mégis.
Hiába siratták,
Nem változtatott már
Semmit, de semmit
A Miklós halálán."

*

„Kedves szerkesztőség!

Olvastam a legujabb Hahotát! És én is kedvet kaptam a vicciráshoz. Leirok néhányat:

... a királyfi felült a fehér lovára (lásd: BMX biciklire) és elvágtázott kedveséhez. Megszökteti, de nincs hova tenni, mert nincs csomagtartója ...

... a királyfi elhatározta, hogy kirabolja a helyi muzeumot, el is késziteтte a tervet. Könnyen bejutott, mert éppen tatarozták az épületet. Amint belépett a kiállitóterembe, hűlt helyét találta a koronának – mivel ezt akarta ellopni –, igy orrát lógatva hazabandukolt. Másnap amint olvassa az ujságot, látja ám hogy az egyik cikkben ez áll:

„Betörés történt a muzeumba. A tettes a Vasorru Bába legkisebb fia. Az ellopott tárgy II. Töhötöm koronája. A koronát visszaállitották eredeti helyére."

A királyfi el is ment még aznap, éjszaka a koronáért. Nőnek álcázta magát. Aki nem hiszi járjon utána, mert a királyfit azóta sem találják.

*

... a királyfi felült a fehér lovára ujból (lásd: BMX biciklijére) és elvágtázott kedveséhez. Megszökteti, de egy rendőr elkapja és megbünteti, mert nem volt világitása ..."

„Ezek csak ötletek, legyenek szivesek jobban megcsinálni, és a Hahotába kiadni. Ha tudok küldök még ötletett, mert egyre nagyobb időközönként járnak a Hahoták. Gondolom nincs ötlett, de ez nem kritika.

Köszönetel ifj. X Y.

Junior Club

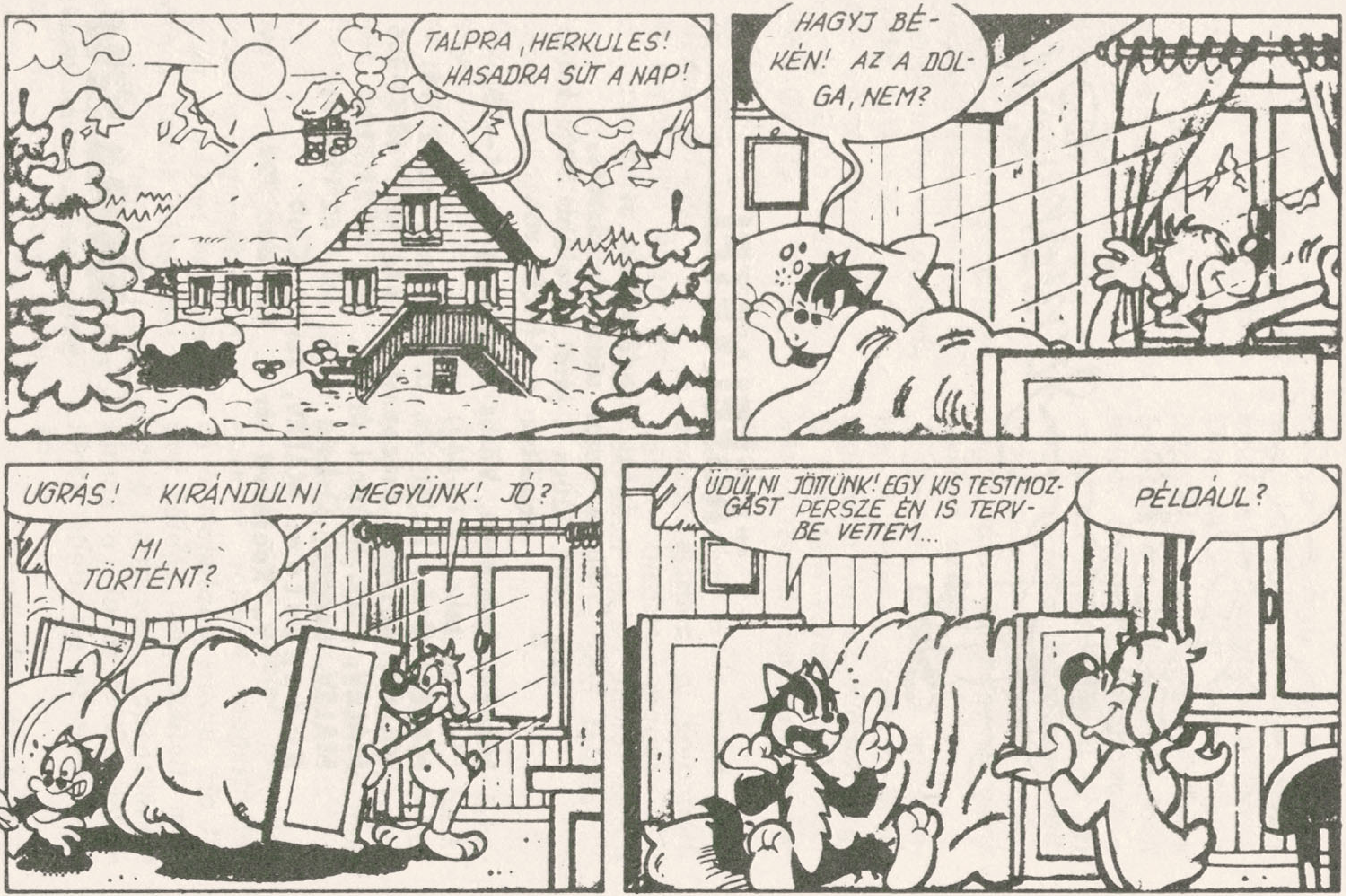
TAGFELVÉTEL:

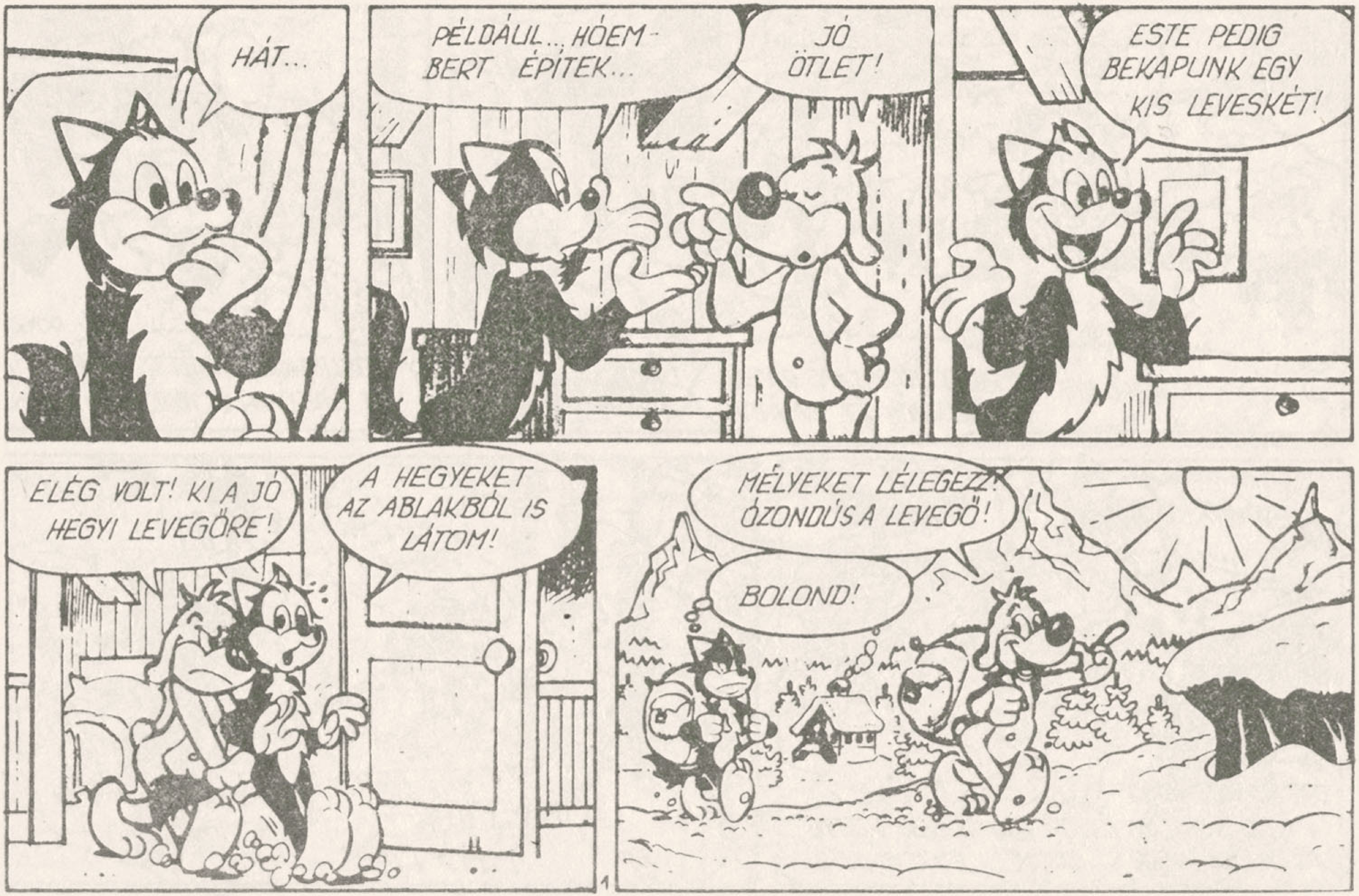
vidéki irodáinkban is
olyan fiatal utasaink részére,
akik 1987. július 1-jétől legalább 3000 km-t
repültek a MALÉV-val.

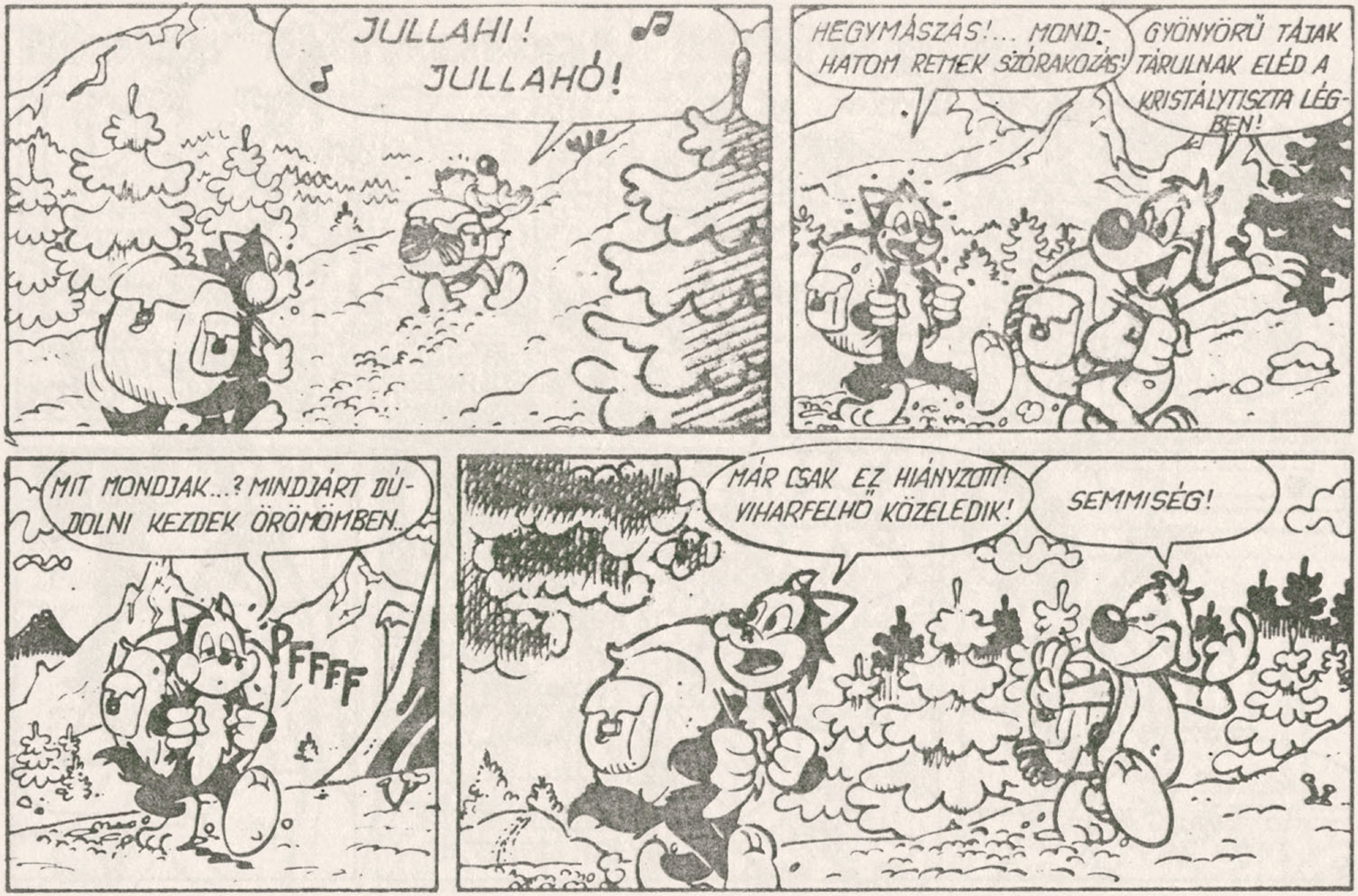
**MALÉV, Debrecen, Vörös Hadsereg út 11—15.,
tel.: 52/16-545;
MALÉV, Győr, Bajcsy-Zs. u. 27., tel.: 96/12-095;
MALÉV, Miskolc, Széchenyi u. 64., tel.: 46/37-306;
MALÉV, Pécs, Rákóczi út 50., tel.: 72/24-378;
MALÉV, Szeged, Oskola u. 5., tel.: 62/11-810;
Budapesten: MALÉV, Junior Club
V., Roosevelt tér 2. VII. em. 702.**

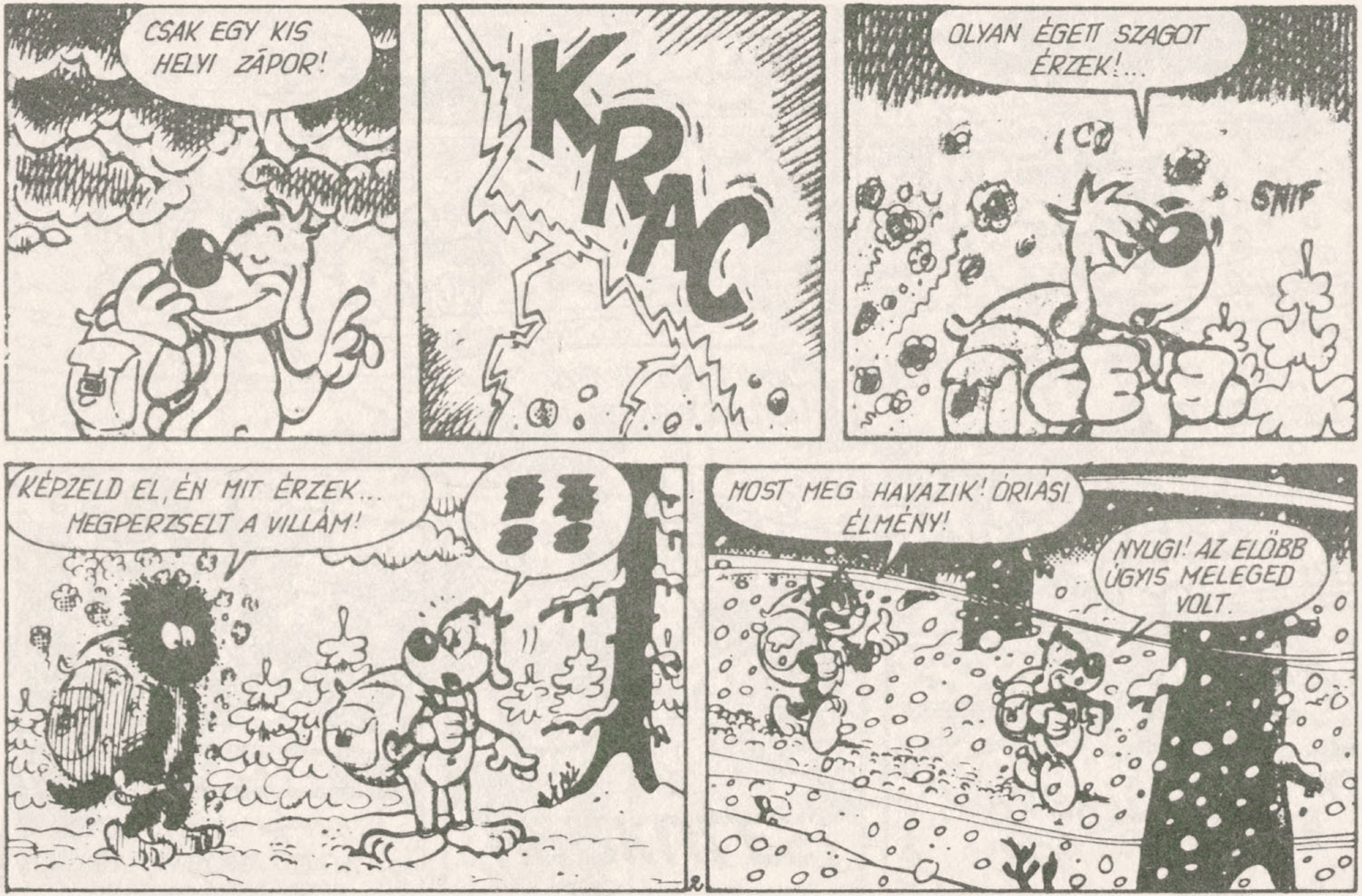
MALÉV
Magyar Legiközlekedési Vállalat

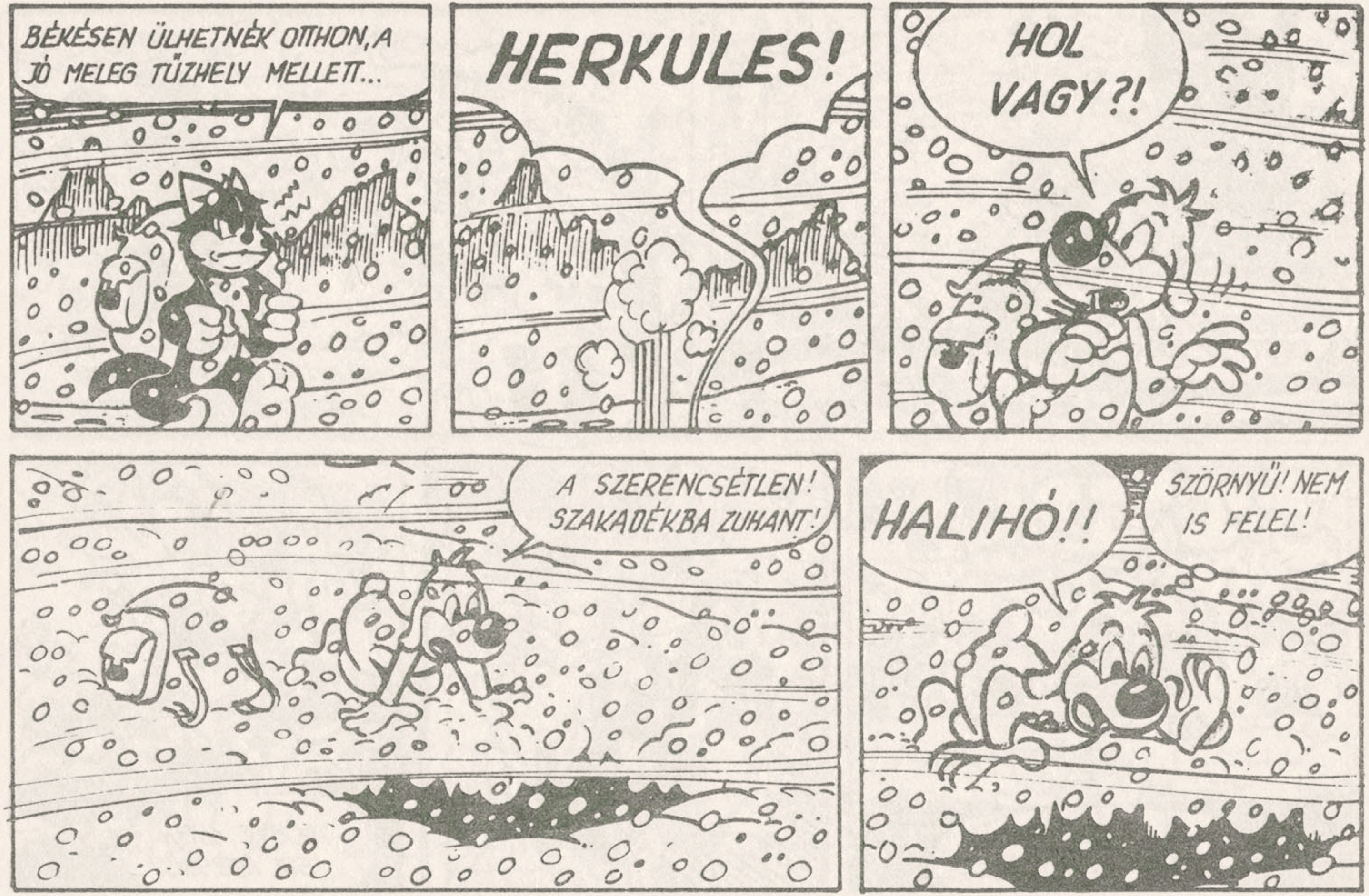
Szép álmokat, Herkules!

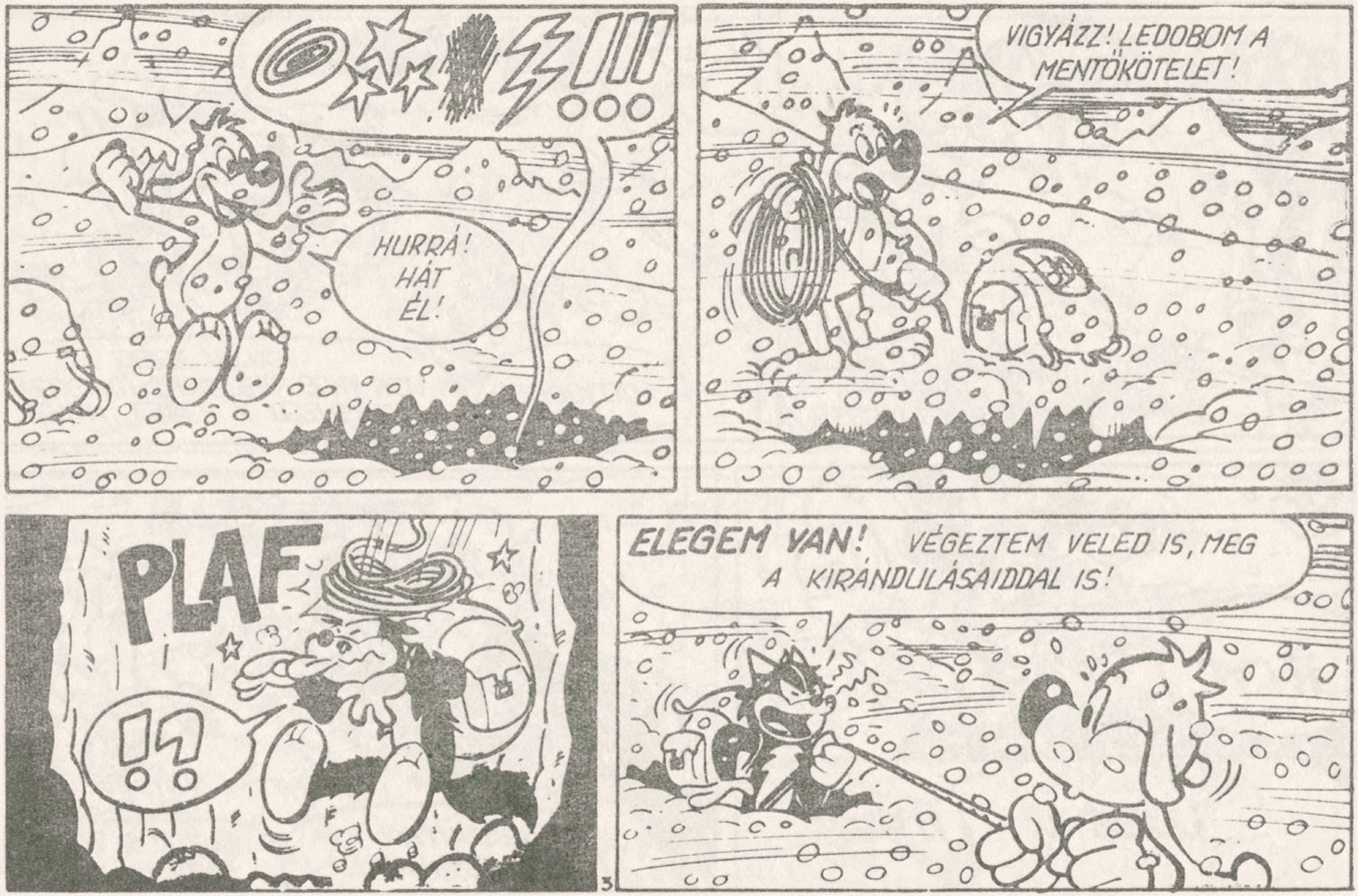

HÁT...
PÉLDÁUL... HÓEMBERT ÉPITEK...
JÓ ÖTLET!
ESTE PEDIG BEKAPUNK EGY KIS LEVESKÉT!
ELÉG VOLT! KI A JÓ HEGYI LEVEGŐRE!
A HEGYEKET AZ ABLAKBÓL IS LÁTOM!
MÉLYEKET LÉLEGEZZ! ÓZONDÚS A LEVEGŐ!
BOLOND!

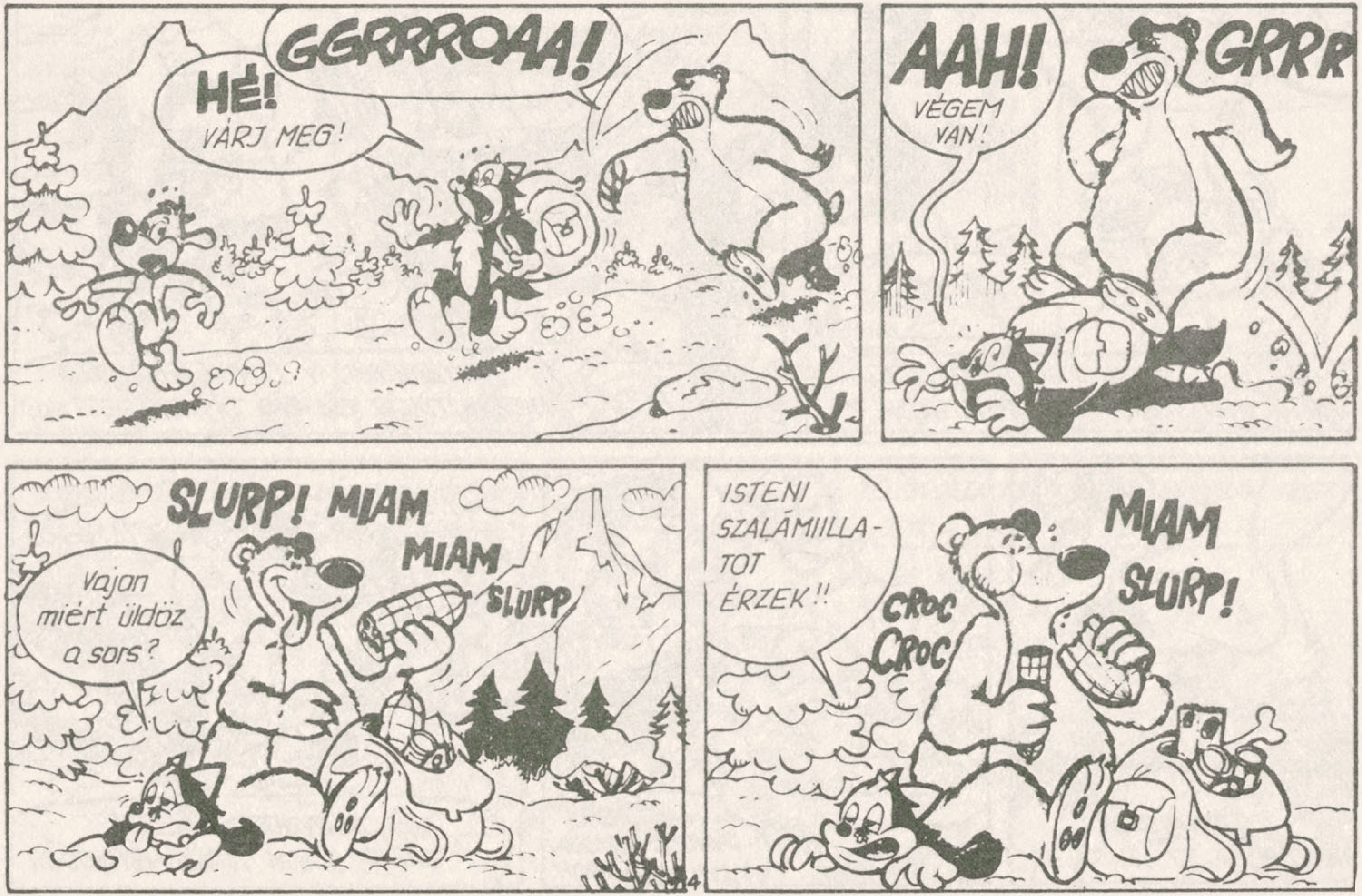

JULLAHI!
JULLAHÓ!
HEGYMÁSZÁS!... MONDHATOM REMEK SZÓRAKOZÁS!
GYÖNYÖRŰ TÁJAK TÁRULNAK ELÉD A KRISTÁLYTISZTA LÉGBEN!
MIT MONDJAK...? MINDJÁRT DÚDOLNI KEZDEK ÖRÖMÖMBEN...
PFFFF
MÁR CSAK EZ HIÁNYZOTT! VIHARFELHŐ KÖZELEDIK!
SEMMISÉG!

CSAK EGY KIS HELYI ZÁPOR!
KRAC
OLYAN ÉGETT SZAGOT ÉRZEK!...
SNIF
KÉPZELD EL, ÉN MIT ÉRZEK... MEGPERZSELT A VILLÁM!
!!
MOST MEG HAVAZIK! ÓRIÁSI ÉLMÉNY!
NYUGI! AZ ELŐBB ÚGYIS MELEGED VOLT.

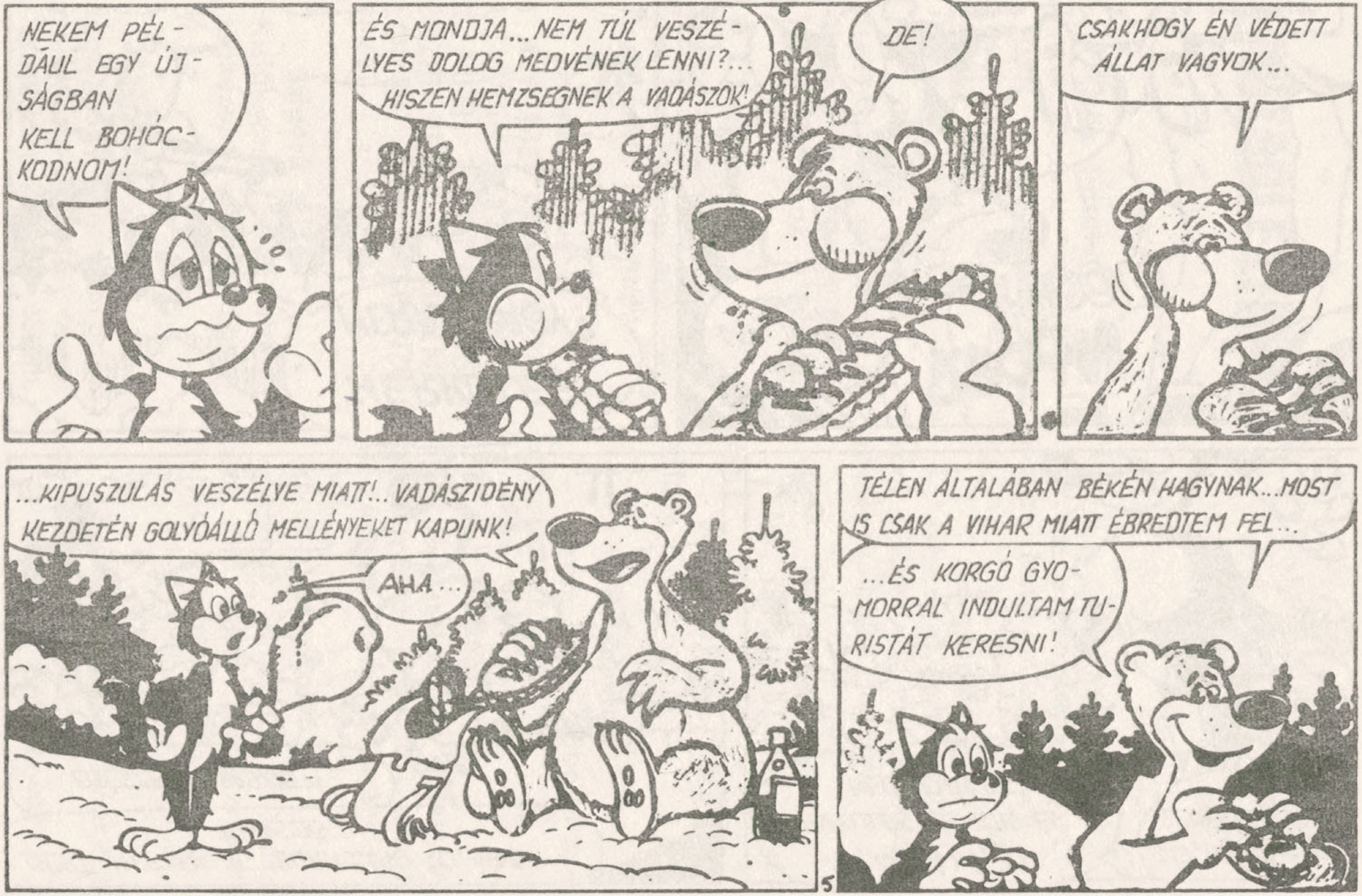

BÉKÉSEN ÜLHETNÉK OTTHON, A JÓ MELEG TŰZHELY MELLETT...
HERKULES!
HOL VAGY?!
A SZERENCSÉTLEN! SZAKADÉKBA ZUHANT!
HALIHÓ!!
SZÖRNYŰ! NEM IS FELEL!

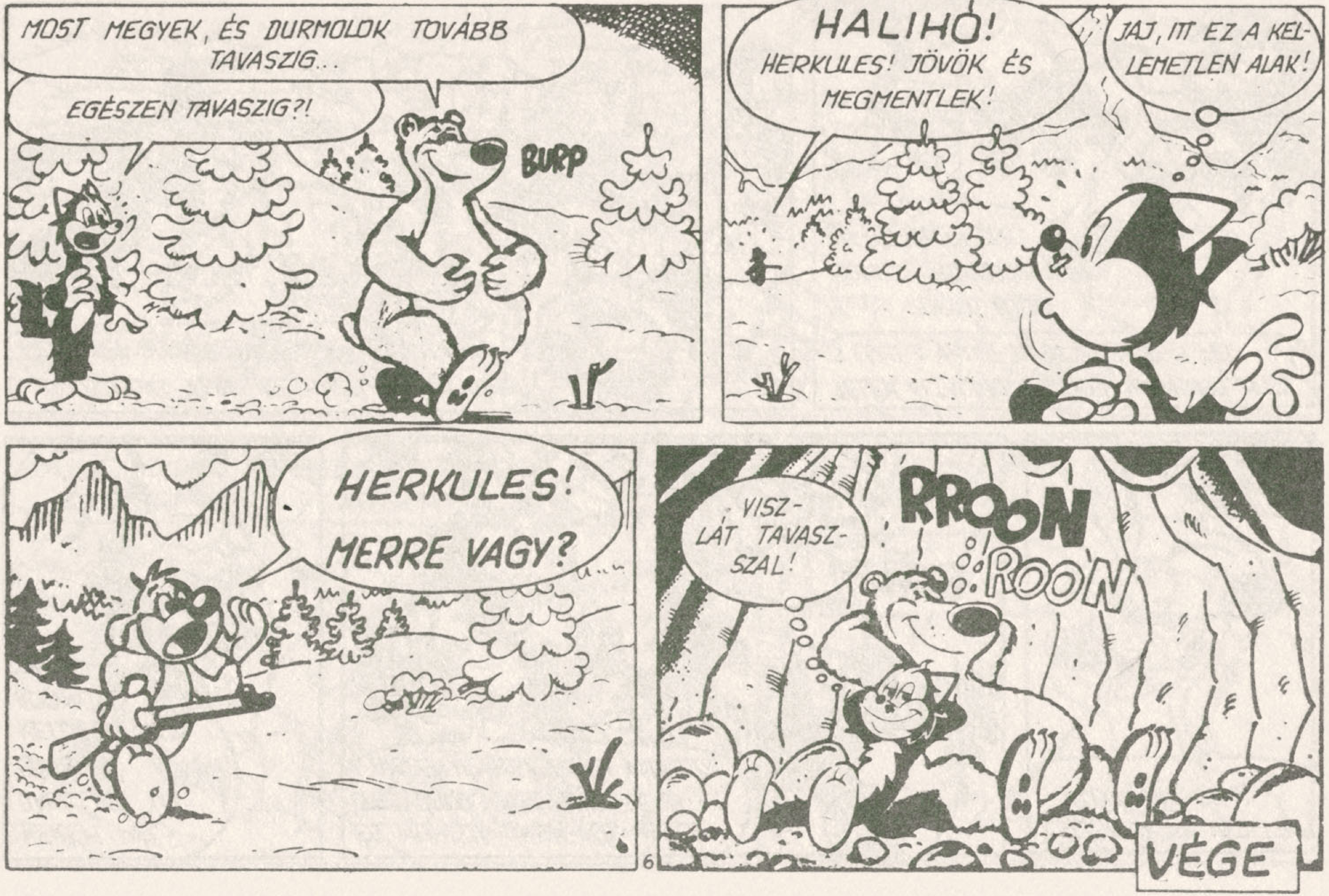

HURRÁ! HÁT ÉL!
VIGYÁZZ! LEDOBOM A MENTŐKÖTELET!
PLAF
!?
ELEGEM VAN! VÉGEZTEM VELED IS, MEG A KIRÁNDULÁSAIDDAL IS!

VÁRJ! A HAVAZÁS MÁR EL IS ÁLLT!
NEM ÉRDEKEL! ÉN HAZAMEGYEK!
AAAH! A YETI!
JAJ!!
UGYAN! EBBEN A TERMÉSZETVÉDELMI KÖRZETBEN SOHA NEM ÉLTEK YETIK!
GONDOLOD?
LEGFELJEBB MEDVÉK!
MIK?!

HÉ!
VÁRJ MEG!
GGRRROAA!
AAH!
VÉGEM VAN!
GRRR
Vajon miért üldöz a sors?
SLURP! MIAM
MIAM
SLURP
ISTENI SZALÁMIILLA-TOT ÉRZEK!!
CROC
CROC
MIAM
SLURP!

BOCSÁNAT, URAM! NINCS KEDVE VELEM VACSORÁZNI?
?
HOGYAN?... HÁT A MEDVÉK TUDNAK BESZÉLNI?
TERMÉSZETESEN!
DE CSITT! EZ MARADJON KÖZÖTTÜNK!
ÉPP ELÉG, HOGY AZ EMBEREK BICIKLIZNI KÉNYSZERÍTENEK MINKET A CIRKUSZBAN...
HA MEGTUDNÁK, HOGY BESZÉLÜNK IS, MÉG TELEFONÁLNUNK IS KÉNE!
ÉRTEM!

NEKEM PÉLDÁUL EGY ÚJSÁGBAN KELL BOHÓCKODNOM!
ÉS MONDJA... NEM TÚL VESZÉLYES DOLOG MEDVÉNEK LENNI?... HISZEN HEMZSEGNEK A VADÁSZOK!
DE!
CSAKHOGY ÉN VÉDETT ÁLLAT VAGYOK...
...KIPUSZULÁS VESZÉLYE MIATT!.. VADÁSZIDÉNY KEZDETÉN GOLYÓÁLLÓ MELLÉNYEKET KAPUNK!
AHA...
TÉLEN ÁLTALÁBAN BÉKÉN HAGYNAK... MOST IS CSAK A VIHAR MIATT ÉBREDTEM FEL...
...ÉS KORGÓ GYOMORRAL INDULTAM TURISTÁT KERESNI!

MOST MEGYEK, ÉS DURMOLOK TOVÁBB TAVASZIG...
EGÉSZEN TAVASZIG?!
BURP
HALIHÓ! HERKULES! JÖVÖK ÉS MEGMENTLEK!
JAJ, ITT EZ A KEL-LEMETLEN ALAK!
HERKULES! MERRE VAGY?
VISZ-LÁT TAVASZ-SZAL!
RROOON
ROOON
VÉGE

DERŰTABLETTÁK

Örök fiatal

A nyolcvanéves Mariska néni saját személyében van megsértve, amikor a fiatalokat szidják.

Panasz

– Ezek a mai gyerekek a játszótéren nem akarják átadni a nyugdíjasoknak a hintát.

Szegénység

– Zsebrádióra még nem telik. Egyelőre vettem egy elemet hozzá. Azt hallgatom.

Humanizmus

EZT A FILMET CSAK TIZENNYOLC ÉVEN FELÜLIEK NÉZHETIK MEG: MIÉRT KÖLTSE A PÉNZÉT ERRE A TÖMÉNY UNALOMRA EGY KISPÉNZŰ GYEREK?!

Szigorú szülő

– Kislányom, aztán itthon légy legkésőbb, amikorra gondolod!

Szép kis szülő

– Igaz, hogy enni nem adok a gyerekeimnek, de annál több szeretetet kapnak tőlem.

Jellemzés

– Az édesapámból mostohaapa lesz, amikor részeg.

Horgász-bánat

– Nincs olyan hosszú karom, hogy megmutathassam, mekkora halat fogtam.

Pályaválasztás

– Mi szeretnél lenni, kisfiam?

– Mindegy, csak irigyeljék tőlem.

Reklamáció

– Kérem, ez a dobostorta – dohostorta!

Különös eset

A tengeralattjáró legénysége egy órai eltávozást kapott az Atlanti-óceán közepén.

Muzikalitás

Lacinak abszolút hallása van. Ha valaki Kecskeméten szidja, meghallja Pesten.

Kívánság

– Szívből kívánom önnek azt, amit ön nekem.

– Kikérem magamnak!

Érdeklődő anya

– Mennyivel emelték a fizetésedet, fiam? Csak azért kérdezem, hogy tudjam, menynyi az az összeg, amelyből továbbra sem adsz haza egy fillért sem.

Öltöny

– Négyezer forintért vett a fiának egy ilyen vacak, ronda öltönyt?

– Megtetszettek a gombok. Van egy gombfoci-csapatom.

Razzia

– Ön miből él?

– Havat lapátolok.

– Júliusban?

– Tehetek én arról, hogy nem esik a hó?

Állatmese

Az elefántot hosszas könyörgésére felvették eladónak a porcelánüzletbe, ahol becsületesen megállta a helyét. Ellenben a kecses gazella, aki protekcióval került oda, rengeteg tányért tört el büntetlenül.

Humorista

– Miért olyan rosszkedvű?

– Ma még huszonhét kacagtató viccet kell kitalálnom.

Mai gyerek

– Anyu, úgyis tudom, hogy nem a gólya hozza a gólyát!

Mai mese

– Három kívánságodat teljesítem – mondta a mesebeli tündér.

– Teljesítsd négy kívánságomat és én hajlandó vagyok ebből leadni a tündérkének húsz százalékot.

Anyaszív

– Éjfélkor felébredtem, hogy megnézzem a kisfiamat, nem csúszott-e le róla az ágytakaró. Akkor jutott eszembe, hogy a gyerek már harminc éve Amerikában él.

Kezdő operarajongó

– Hogy tetszett a Rigolettó?

– Tetszett, de azért lehetne benne egy pár magyarnóta is.

A nagy mutatvány

A bűvész eltüntette a cirkusz aznapi bevételét, és soha többé nem varázsolta elő.

Sértődés

– Miért nincs a Zeneakadémián szájharmonika tanszak?

Magány

Laci a csillagfényes nyári estéken a Margitszigeten kéz a kézben sétál egyedül.

panda prim
a kedvenc

Beszéljünk nyíltan!

– Na nézd csak, Pók Matild, én nem vagyok veled megelégedve, mit szólsz ehhez?

– Mit szóljak? Lehetek őszinte?

– Csak természetes, Pók Matild. Kihez lehetne őszinte egy diák, ha nem az osztályfőnökéhez? Ki vele, mit akartál mondani?

– Hát, hogy a dolog kölcsönös.

– Hogyhogy?

– Én sem vagyok megelégedve az osztályfőnöknővel. Hihihi.

– Na, de Pók Matild! Ez mégiscsak . . .

– Ja, értem. Szóval mégsem lehetek őszinte. Csak viccelni tetszett. Hihihi. Jelzem, láttam is valami dévaj csillogást az osztályfőnöknő szemében, amikor mondta. Móka volt. Hihi.

– Izé . . . már hogyne lehetnél őszinte, Pók Matild. Halljam, miért nem vagy velem megelégedve?

– Talán ne részletezzük. Osztályfőnöknő is elfoglalt ember, én is elfoglalt ember vagyok, ha most elkezdeném sorolni, reggelig nem mennénk haza. Inkább majd én tartok panasznapot, fix, hogy hamarabb végzünk, oké? Hát akkor tessék talán sorolni. Először is . . .

– Először is nehezen haladsz, Pók Matild. Tizenöt éves vagy, már előbbre kéne tartanod.

– Lehetséges. Bár le kell szögeznem, hogy ebben például Johann Sebastian Bachra hasonlítok.

– Hogy érted ez?

– Istenem, Johann Sebastian Bach ugyebár 1685-ben született. 1700-ban tehát pontosan tizenöt éves volt. Éppen annyi, mint én most.

– Ostobaságokat beszélsz, Pók Matild. Se füle, se farka.

– Elnézést kérek, ezzel nem értek egyet. Johann Sebastian Bach a kultúrtörténet egyik legnagyobb muzsikusa volt. Ilyen kvalitású emberről azt állítani, hogy nincs füle . . . enyhe túlzás. Az ügy másik feléről természetesen nincsenek közvetlen információim. Hihihi.

– Örökké a bolondságon jár az eszed, Pók Matild. Az osztályfőnöki órán is folyton vitatkozol velem.

– Már ez is baj? Ahelyett, hogy örülni tetszene: lega-

lább valaki nem alszik. Egyébként biztos tudomásom van arról, hogy Thomas A. Edison az én koromban még újságot árult az utcán.

– Ezzel mit akarsz mondani, Pók Matild?

– Hát, hogy az ő korában még én is feltalálhatom a viaszhengeres fonográfot és a szénszálas izzólámpát.

– De hiszen azt már rég feltalálták!

– Igazán? Hát nem borzasztó? Tetszik látni, ez az én formám. Egyszer akarjak feltalálni valamit...

– Megint hülyéskedsz, Pók Matild. Egyébként biztosíthatlak, hogy Thomas A. Edison újságárusnak is jobb volt, mint amilyen te lennél.

– Nagy kunszt azokkal az izgalmas újságokkal. Kis betörés, kis gyilkosság, kis bankrablás... volt mivel eladni. Kíváncsi lennék, miket kiabálna, ha itt árulna újságot. „Óriási szenzáció, a tengerszintre átszámított légnyomás alig változik!" Hihihi.

– Azért is komolyan fogok veled beszélgetni, Pók Matild. Miért nem tanulsz jobban?

— Nem is így kell csinálni...

– Világéletemben közepes rendű voltam. Az is maradok. Nekem bőven elég. Nem akarok én Albert Einstein lenni.

– Hát mi akarsz lenni?

– Hihihi. Kiválasztottam az egyetlen pályát, ahol minden férfinál különb lehetek.

– Ez érdekes. Hát mi leszel?

– Nőimitátor.

– Nő... nő... nőimi... De hát ez őrület! Egy nőnek semmiség nőt imitálni!

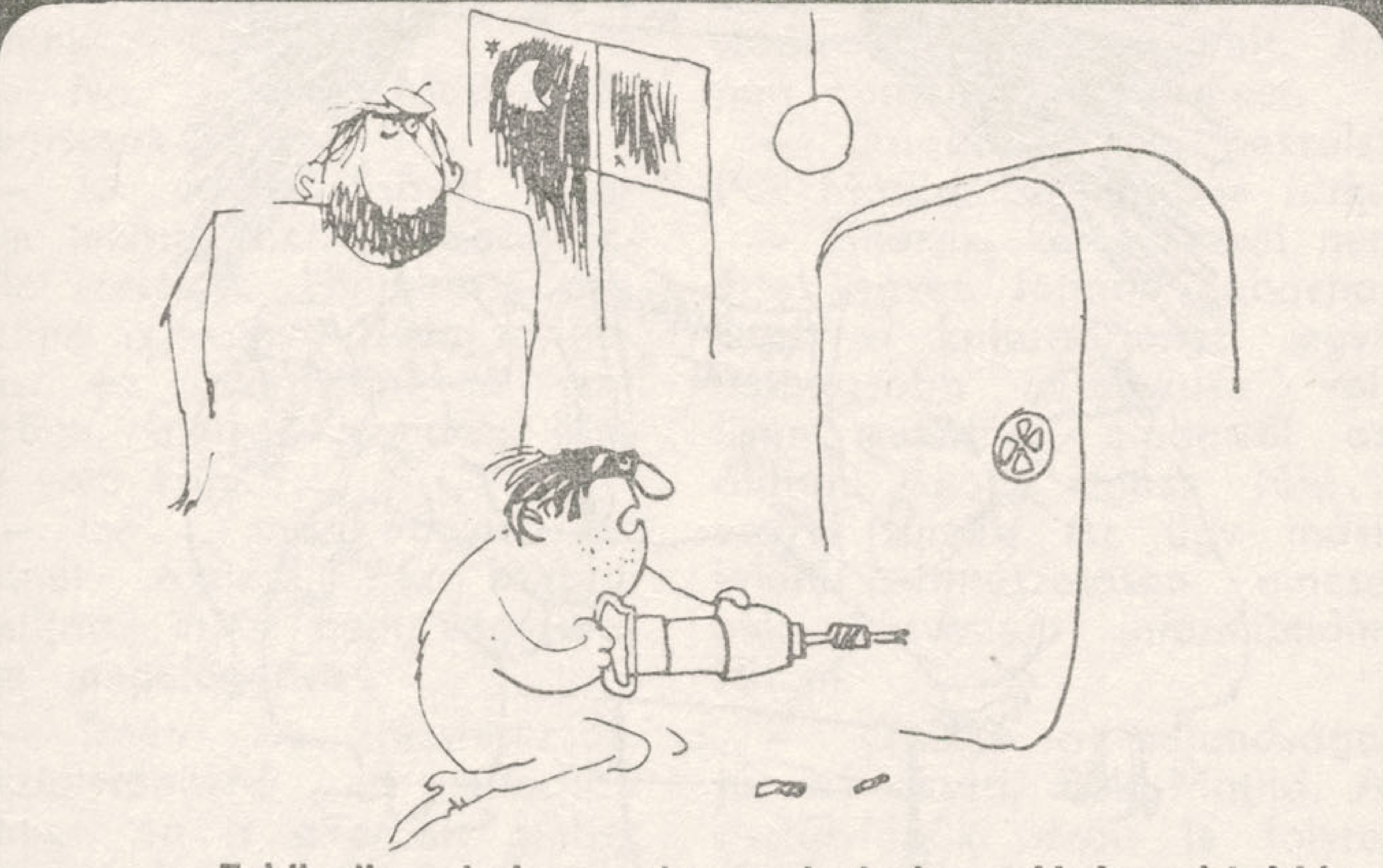
– Hát ez az. Bolond leszek lemondani az egyetlen fóromról.

– Na, egyet mondhatok, Pók Matild. Ezzel a felfogással semmire sem viszed. Mennyit dolgozol te napjában?

– Hát, ugye a suliban van hat órám, aztán három óra az edzés, este tanulok még hármat, az tizenkettő. Tizenkét órát. Már persze azon kívül, amit odahaza segítek a muternak. És az osztályfőnöknő?

– Na nézd, van naponta átlagban négy órám, aztán felkészülés, helyettesítés, dolgozatjavítás... én is tizenkettőt.

– Értem. Szóval én ugyanannyi melóval vagyok hülye-

— Esküszöm, érdemes lenne beírni az újságnak! Már a harmadik fúrófejem törik el...

gyerek, mint amennyivel az osztályfőnöknő kiváló pedagógus. Nem furcsa? Hihihi.

– Aztán itt van neked ez az úszás, Pók Matild. Naponta három óra edzés. Megéri? Lesz belőled valaha Darnyi Tamás?

– Nyavalyát.

– Akkor miért úszol?

– Tessék mondani, az osztályfőnöknőből lesz valaha Makarenkó?

– Dehogyis.

– Akkor miért tetszik tanítani?

– Na, de Pók Matild! Ez már aztán igazán ...

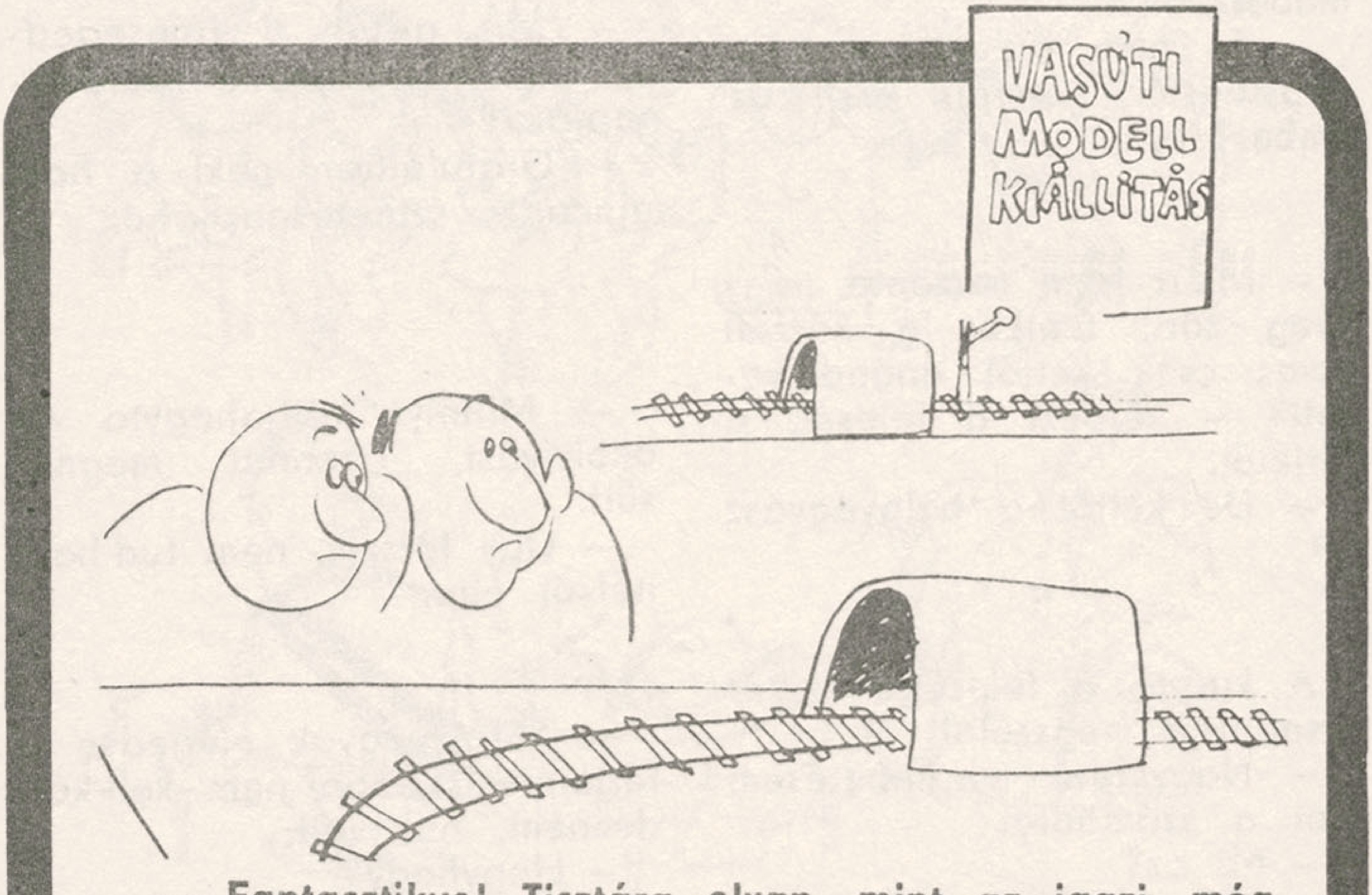
– Értem. Szóval mégsem lehetek őszinte. Csak tréfa volt. Viccelni tetszett. Hihihi.

– Jaj, Pók Matild ... mi lesz belőled?

– Hát, tetszik tudni, ha a penészes kenyérből lehetett penicillin, majd csak lesz belőlem is valami.

– Azt tudod, hogy Franklin Delano Roosevelt a te korodban az osztály legjobb tanulója volt?

– Igazán? Az osztályfőnöknő korában pedig az Egyesült Államok elnöke. Na, csókolom ...

— **Fantasztikus! Tisztára olyan, mint az igazi, még késik is ...**

Papás-mamás

– Miért szerelt a televíziókészülékére visszapillantó tükröt, Mayerné?

– Ellenőrzöm a férjemet...

– ???

– ...hogyan mosogat.

*

– Ó, te gazember! – szidja a férjet a felesége. – Az esküvőn azt mondtad, én vagyok az életed napsugara. Most pedig állandóan a kocsmában ülsz.

– Te nem tudtad, hogy a napsütéstől szomjas lesz az ember?

*

– Miért iszol naponta négy üveg sört, amikor a körzeti orvos csak kettőt engedélyezett? – kérdezi a feleség a férjétől.

– De kettőt a belgyógyász is!

*

A kutató a felesége születésnapján megszólal:

– Nagyszerű meglepetésem van a számodra.

– Mi az?

– Rólad neveztem el egy újonnan felfedezett vírust.

*

– Te még nem mentél férjhez?

– Várom az igazit.

– És ki az igazi?

– Aki el akar venni feleségül.

*

– Maga éppen úgy néz ki, mint a harmadik férjem!

– És eddig hány férje volt?

– Kettő.

*

– Mit adtál a feleségednek a negyvenedik születésnapjára?

– Gratuláltam neki a harmincadik születésnapjához.

*

– Mihelyt abbahagyta az ökölvívást, azonnal megnősült.

– Úgy látszik, nem tud harc nélkül élni.

*

– Meg vagyok elégedve a férjemmel. Soha nem kell kérdeznem, hol volt.

– Hogyhogy?

– Mert sehová nem engedem el.

*

Csoportos esküvő

— Ki mondta azt, hogy nem?

– Matild, hol a kocogómezem?

– Miért, már megint sportműsor van a televízióban?

*

A hajótörött utolsó erejével kiúszik a partra. A felesége kiabál feléje:

– Hol voltál ilyen sokáig? A hajó már két órával ezelőtt elsüllyedt.

*

– Ez a ruha túl bő önnek – mondja az eladó.

– Nem baj, legalább a férjem azt hiszi, hogy lefogytam.

*

– Az én feleségem minden hobbimat ellenzi.

– Az enyém inkább támogatja.

– És mi a maga hobbija?

– Takarítás, mosogatás, bevásárlás.

*

– Milyen a feleséged?

– Amilyen a többi feleség. Neki vannak a legszebb és a legokosabb gyerekei, és neki van a legostobább férje.

*

– Miért viseled a férjed haját a medalionban, amikor még él?

– Igen, de haja már nincs.

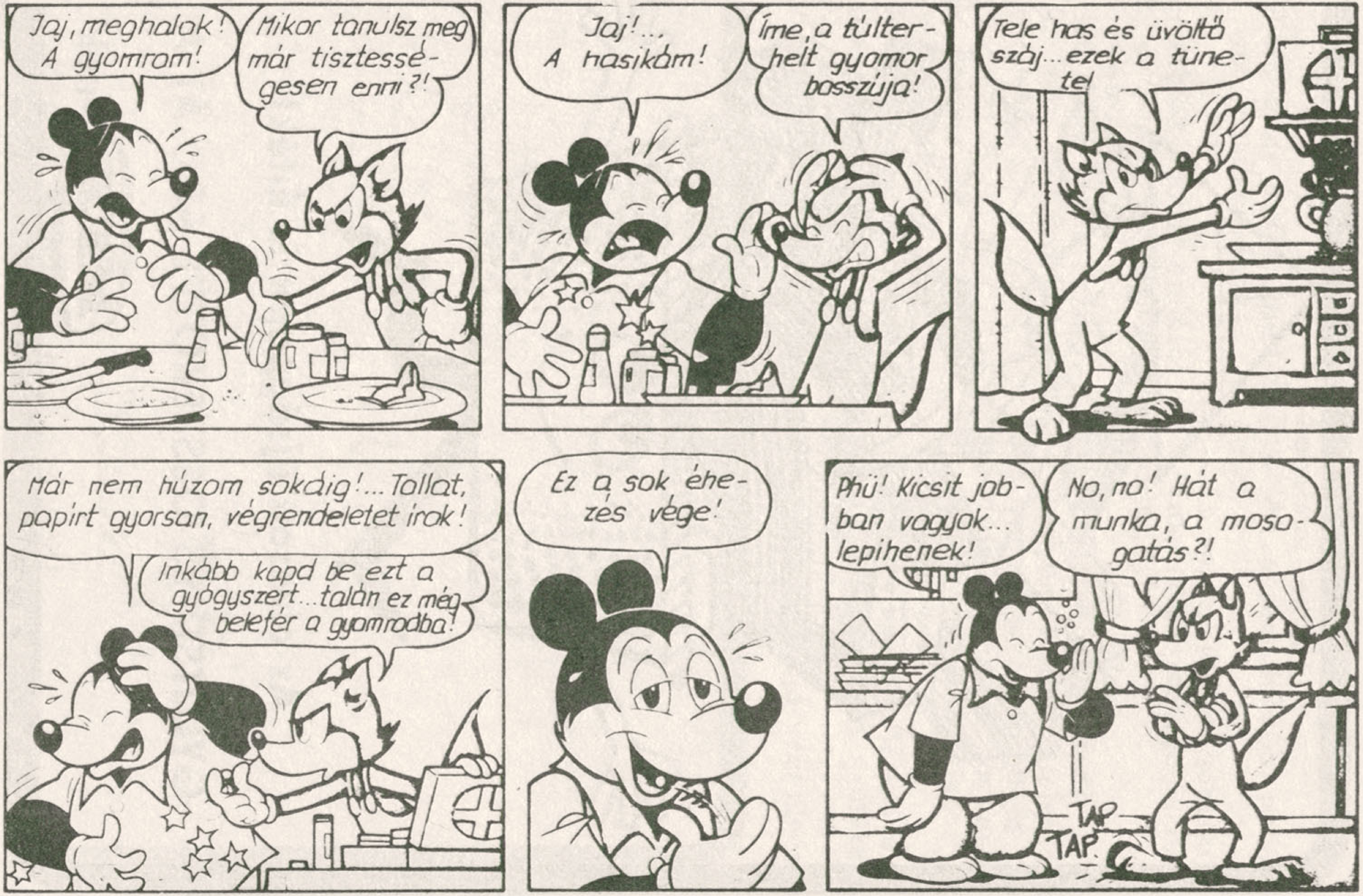
Fizetésnap

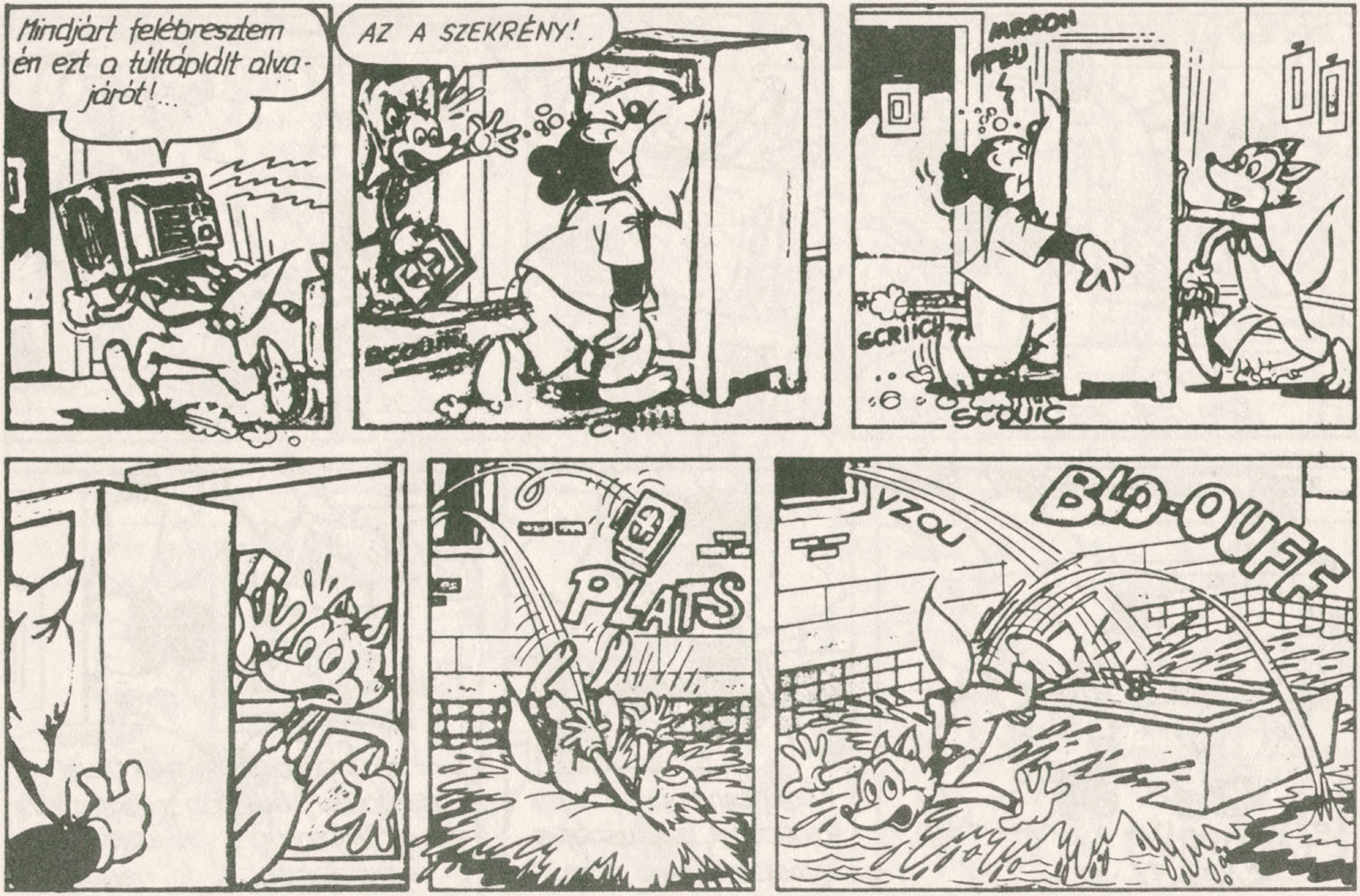
— Hetedik Alfonz! Mutasd a slejfnit!

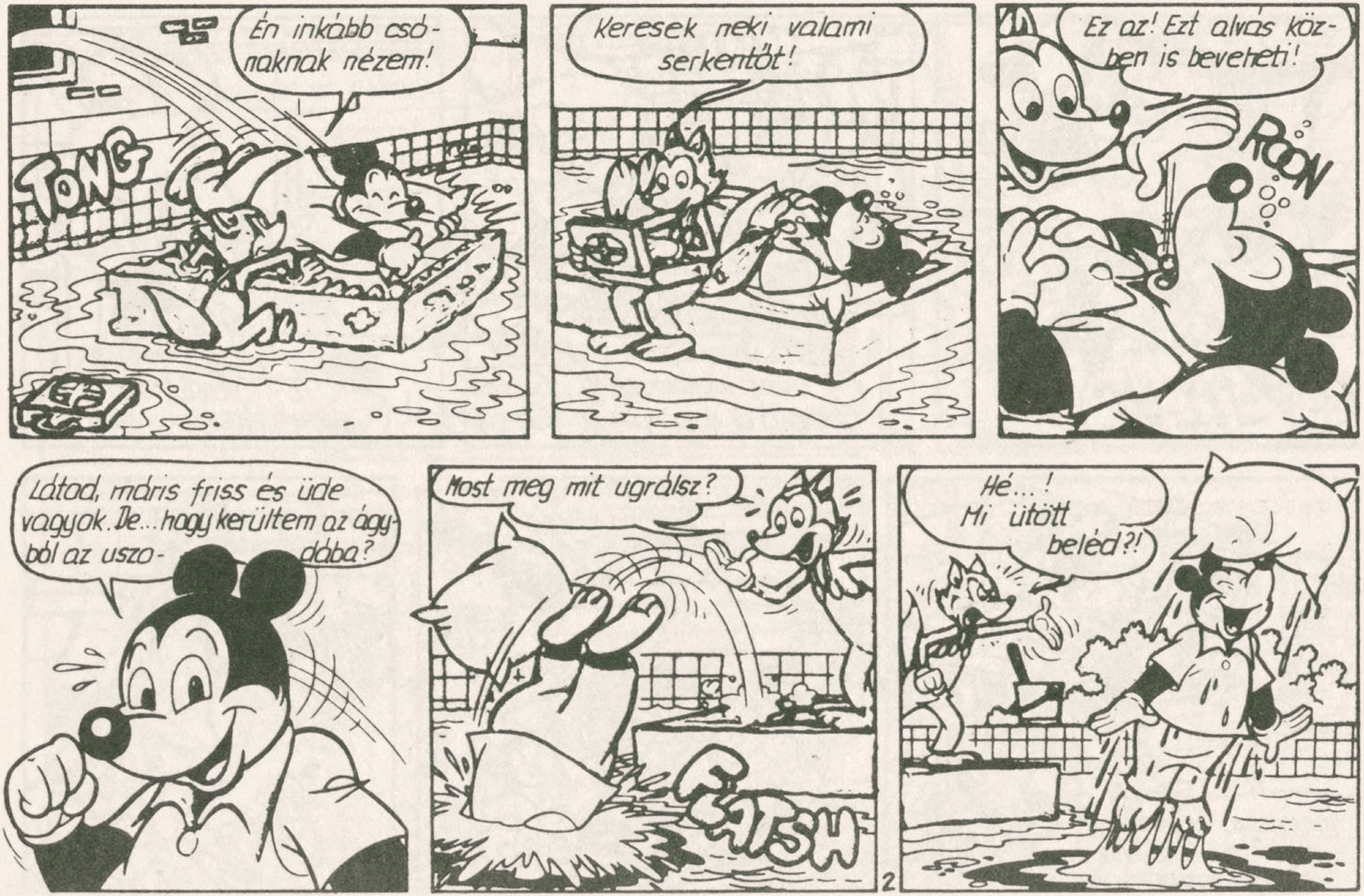

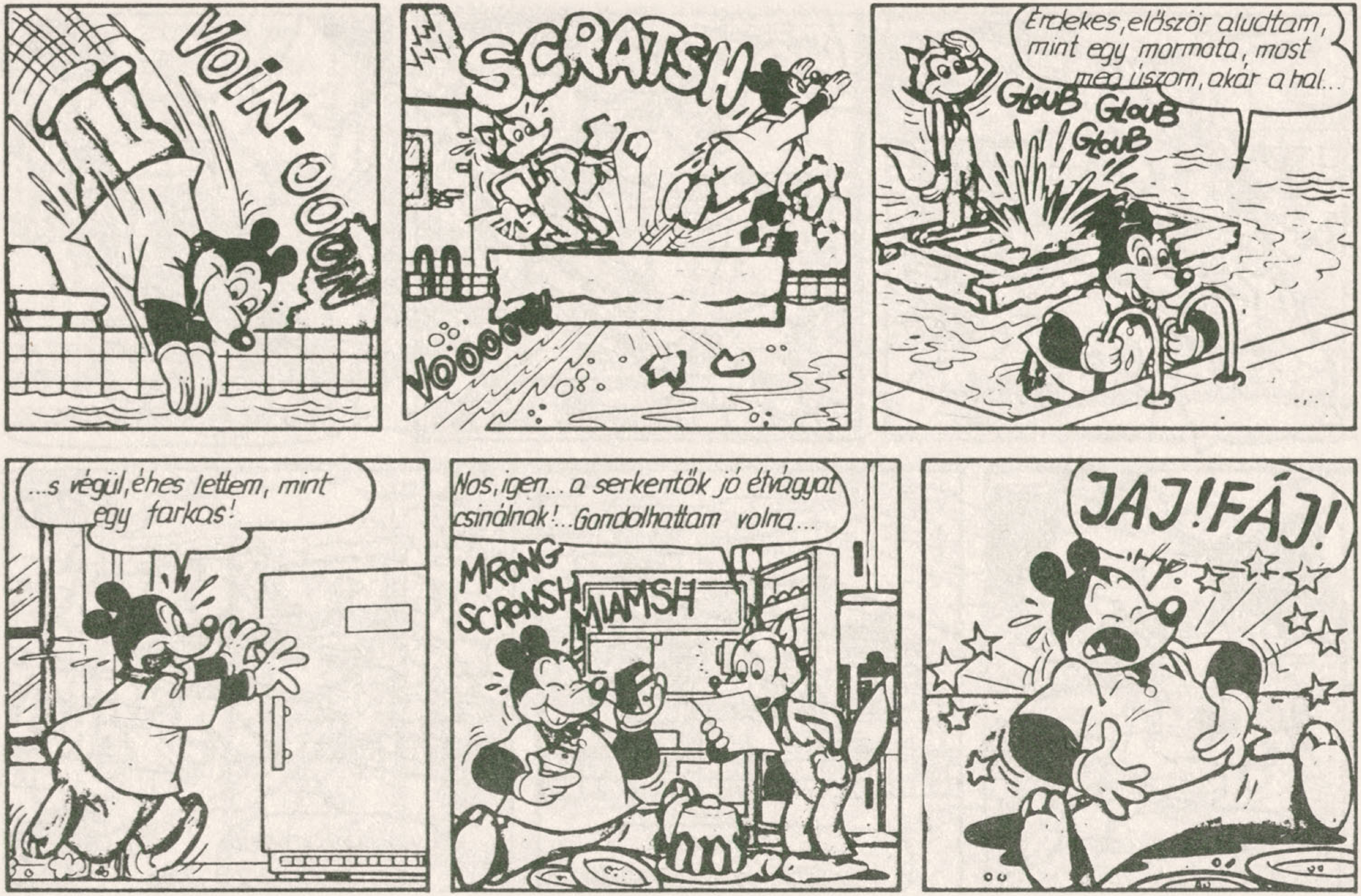
Placid és Műző: Gyógybogyók

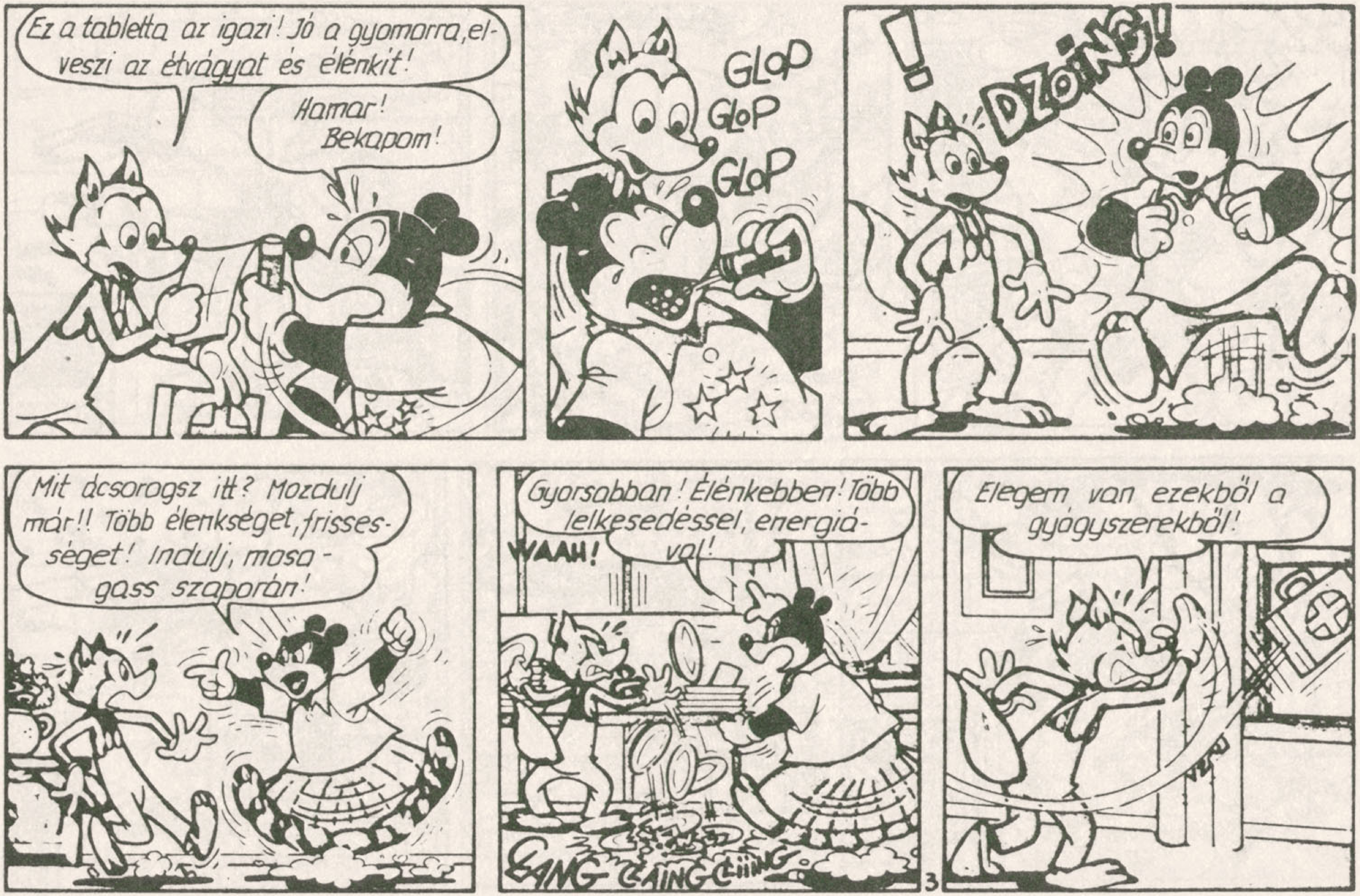

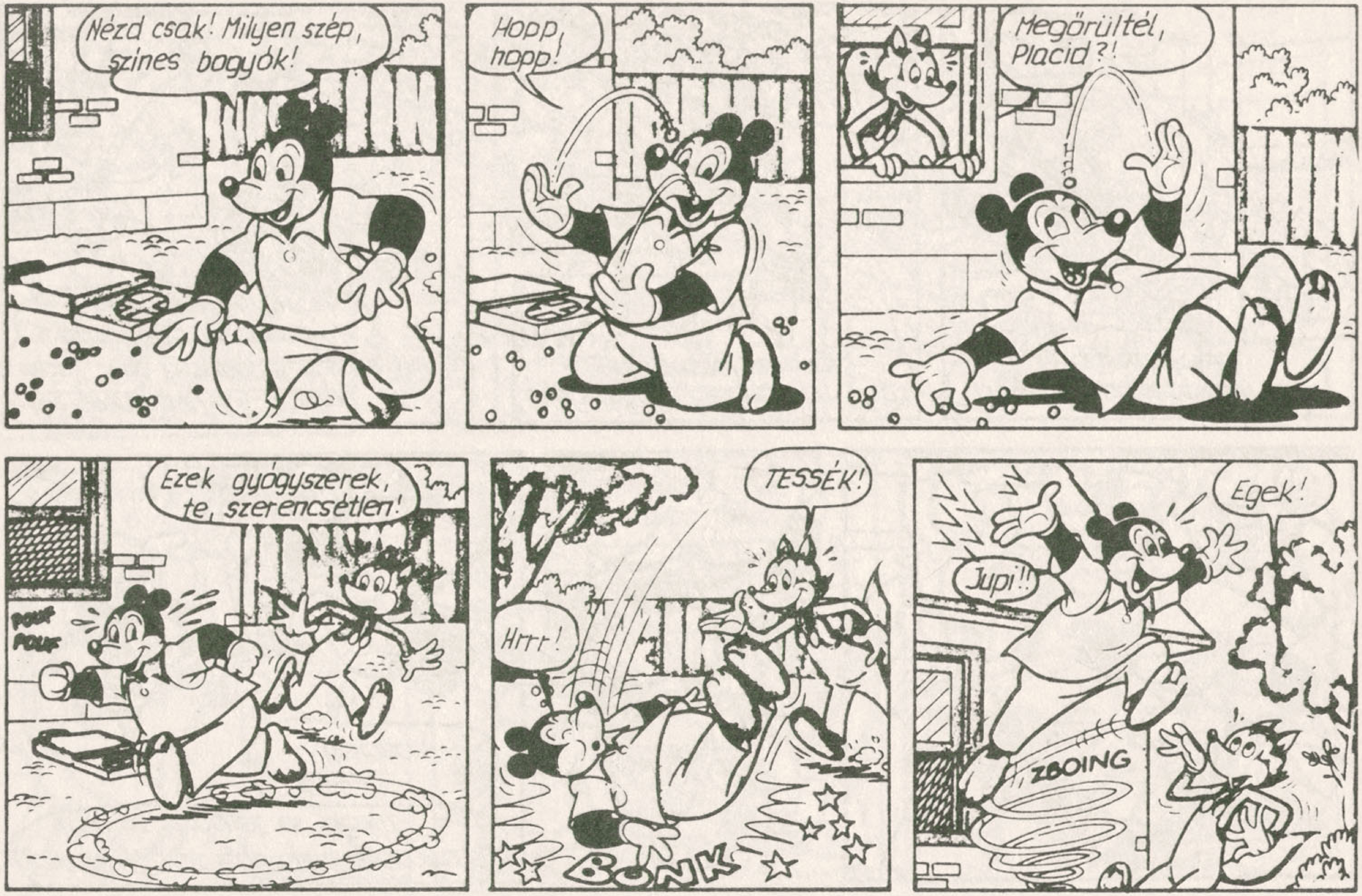

Lehetetlen... Nem tudom milyen tablettát adtál, leragad a szemem!
"Mellékhatások: álmosság, fáradtság..." mosogatás tilalmáról szó sincs!
Hiszen állva elalszom!... Beleesnék a mosogatóvízbe, és megfulladnék!
RRROO
PZZ
ZOU
CRASH
Múzó, gyere! Ezt nézd meg!... Szerepelsz a tévében!

Mindjárt felébresztem én ezt a túltáplált alvajárót!...
AZ A SZEKRÉNY!
CRIIII
MARRON
SCRIICH
SCOUIC
PLATS
VZOU
BLO-OUFF

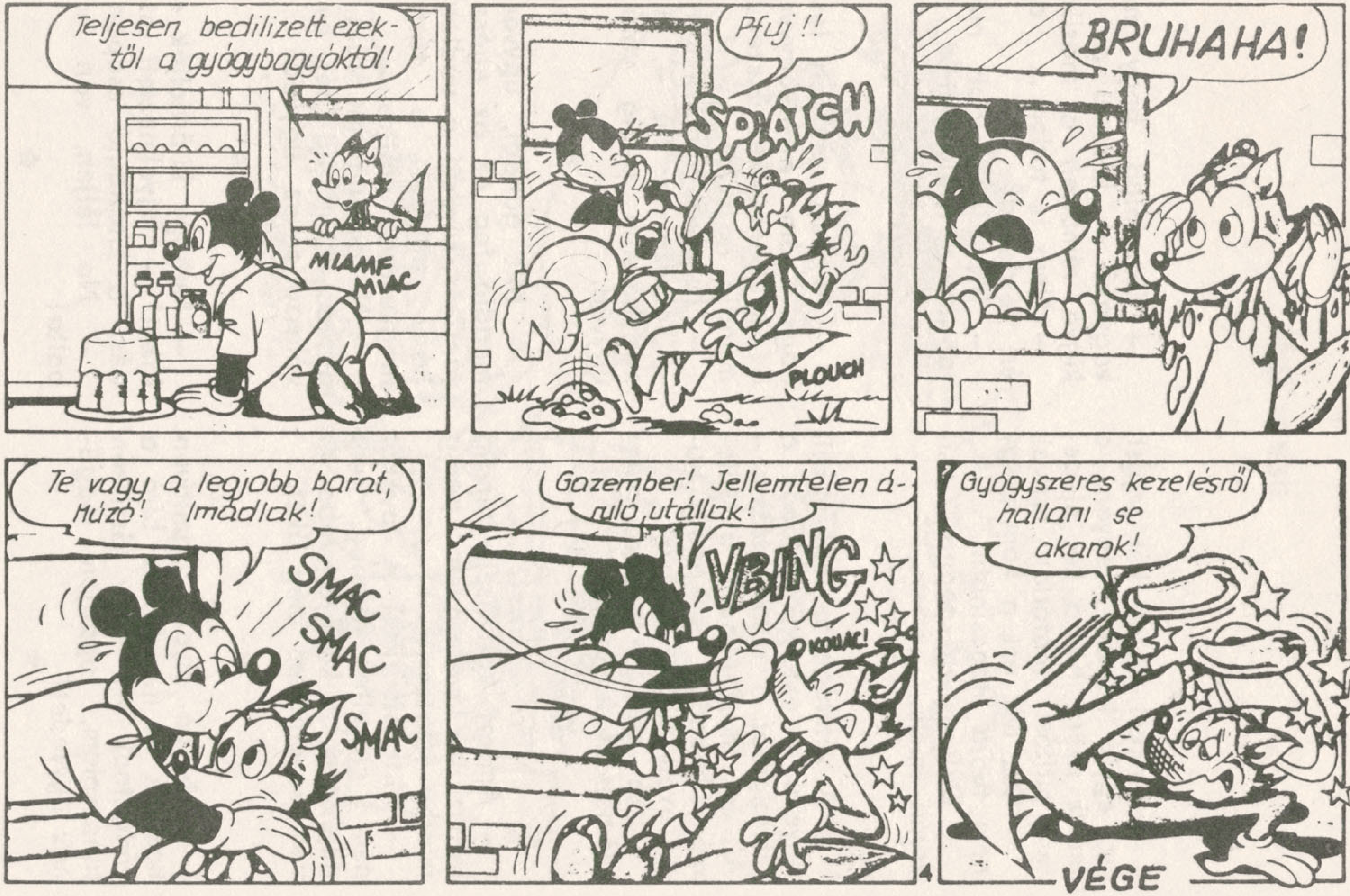

TONG
Én inkább csó-
naknak nézem!
Keresek neki valami
serkentőt!
Ez az! Ezt alvás köz-
ben is beveheti!
ROON
Látad, máris friss és üde
vagyok. De... hogy kerültem az ágy-
ból az uszo- dába?
Most meg mit ugrálsz?
FLATSH
Hé... !
Mi ütött
beléd?!

VOIN-OOON
SCRATSH
VOOOOO
Érdekes, először aludtam, mint egy mormota, most meg úszom, akár a hal...
GLOUB GLOUB GLOUB
...s végül, éhes lettem, mint egy farkas!
Nos, igen... a serkentők jó étvágyat csinálnak!... Gondolhattam volna...
MRONG SCRONSH
MIAMSH
JAJ! FÁJ!

Ez a tabletta az igazi! Jó a gyomorra, elveszi az étvágyat és élénkít!
Hamar! Bekapom!
GLOP GLOP GLOP
!
DZOING!
Mit ácsorogsz itt? Mozdulj már!! Több élénkséget, frissességet! Indulj, mosogass szaporán!
Gyorsabban! Élénkebben! Több lelkesedéssel, energiával!
WAAH!
CLANG CLAING CLIIING
Elegem van ezekből a gyógyszerekből!

Nézd csak! Milyen szép, szines bogyók!
Hopp, hopp!
Megörültél, Placid?!
Ezek gyógyszerek, te, szerencsétlen!
POUF POUF
TESSÉK!
Hrrr!
BONK
Egek!
Jupi!!
ZBOING

Teljesen bedilizett ezek-től a gyógybogyóktól!
MIAMF MIAC
Pfuj!!
SPLATCH
PLOUCH
BRUHAHA!
Te vagy a legjobb barát, Múzó! Imádlak!
SMAC SMAC SMAC
Gazember! Jellemtelen á-ruló, utállak!
VBING
KOUAC!
Gyógyszeres kezelésről hallani se akarok!
VÉGE

Nevetséges...!

– Pincér! Kérek két tojást, az egyik kemény legyen, a másik nyers, hozzá két elégetett pirítóst, ihatatlan teával.

– Óh, hát ezt a konyha így nem tudja megcsinálni.

– Dehogynem, tegnap is sikerült nekik.

*

– A vendégekre jobban kell figyelni – oktatja a főnök a felszolgálót a cukrászdában. – Az, aki most elment, öt süteményt mondott be, pedig hatot evett meg!

– Ez igaz, én viszont hetet számoltam fel neki.

*

– Amikor kártyázol, mindig nyersz, a lóversenyen pedig mindig vesztesz.

– Mit csináljak? A lovakat nem cinkelhetem meg, nem dughatom a kabátujjamba és nem keverhetem meg őket.

*

– Maga olyan primitíven hazudik – mondja a bíró a vádlottnak –, hogy őszintén tanácsolom, fogadjon magának ügyvédet!

*

– Gondolod, hogy mérges vagyok? – kérdezi az egyik kígyó rémülten a másiktól.

– Nem is tudom ..., de miért kérdezed?

– Mert az előbb megharaptam a nyelvemet!

*

– Minden rendben lesz! A nagybátyám anyakönyvvezető, ő fog bennünket összeadni! – mondja a leány.

– Tényleg minden rendben – válaszol a fiú –, az én nagybátyám pedig válóperes ügyvéd.

*

– Mit gondol, ügyvéd úr, meddig fog ez az egész tartani? – kérdezi a vádlott néhány perccel a tárgyalás megkezdése előtt.

– Nekem három óráig, magának körülbelül hét évig – válaszolja az ügyvéd.

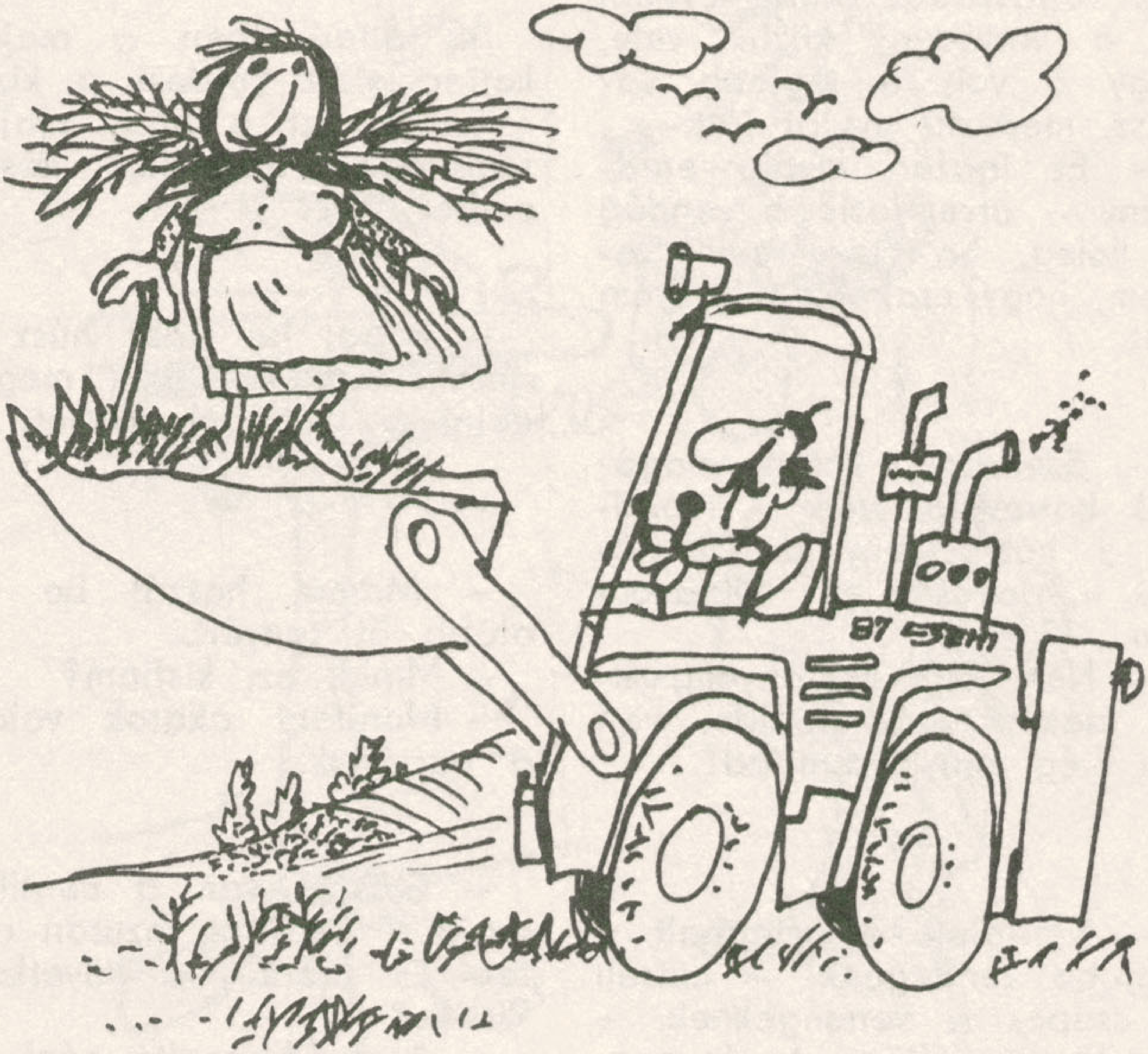
*

– Nehogy kitördeljék a kis fákat! – figyelmezteti az erdész a kiránduló csoportot.

– Ne féljen, van nálunk balta!

*

Mai mese

– Milyen volt a kezelés? – kérdezik az ínyenctől, aki fogyókúrán vett részt.

– Borzalmas. Minden reggel egy pohár víz éhgyomorra, ráadásul altatás nélkül.

*

A fontos vendéget meghívják vadászatra. Amikor véget ér a vadászat, közlik vele, hogy ő volt a legjobb vadász, mert 40 nyulat lőtt.

– Ez igazán kiváló eredmény – örvendezik a vendég –, főleg, ha figyelembe veszem, hogy csak tíz töltényem volt...

*

– Szerettem volna magának borravalót adni – mondja a háziasszony a szerelőnek –, de csak egy 500-asom van.

– Nem baj, asszonyom, adja csak nyugodtan ide, van aki még ennyit sem ad!

*

– Képzeljék el, meghalt a legjobb vendégünk! – meséli a csapos a vendégeknek. – Mindennap eljött ide és megivott harminc sört és húsz vodkát.

– És miben halt meg? – kérdezi az egyik vendég.

– Látja, azt nem is tudom!

*

A kisfiú mindenáron egy kis dobot akar megvetetni magának a játékboltban.

– Egész nyugodtan vegyék meg neki – mondja az eladó a vonakodó szülőknek –, a gyártó garantálja, hogy nem tart tovább két napnál.

*

Az állatkertben a majomketrec előtt kérdezi a kisfiú:

– Ha ezt a nagy majmot szabadon engedik, később ember lesz?

*

– Papa, ha adsz húsz forintot, segítek neked megcsinálni a számtanleckémet.

*

– Mama, hozzál be legalább öt tányért.

– Minek az, kisfiam?

– Mondani akarok valamit a papának.

*

– Először van a centiliter, majd a deciliter, azután a liter. És utána mi következik, Pistike?

– A dugó, tanító néni, kérem...

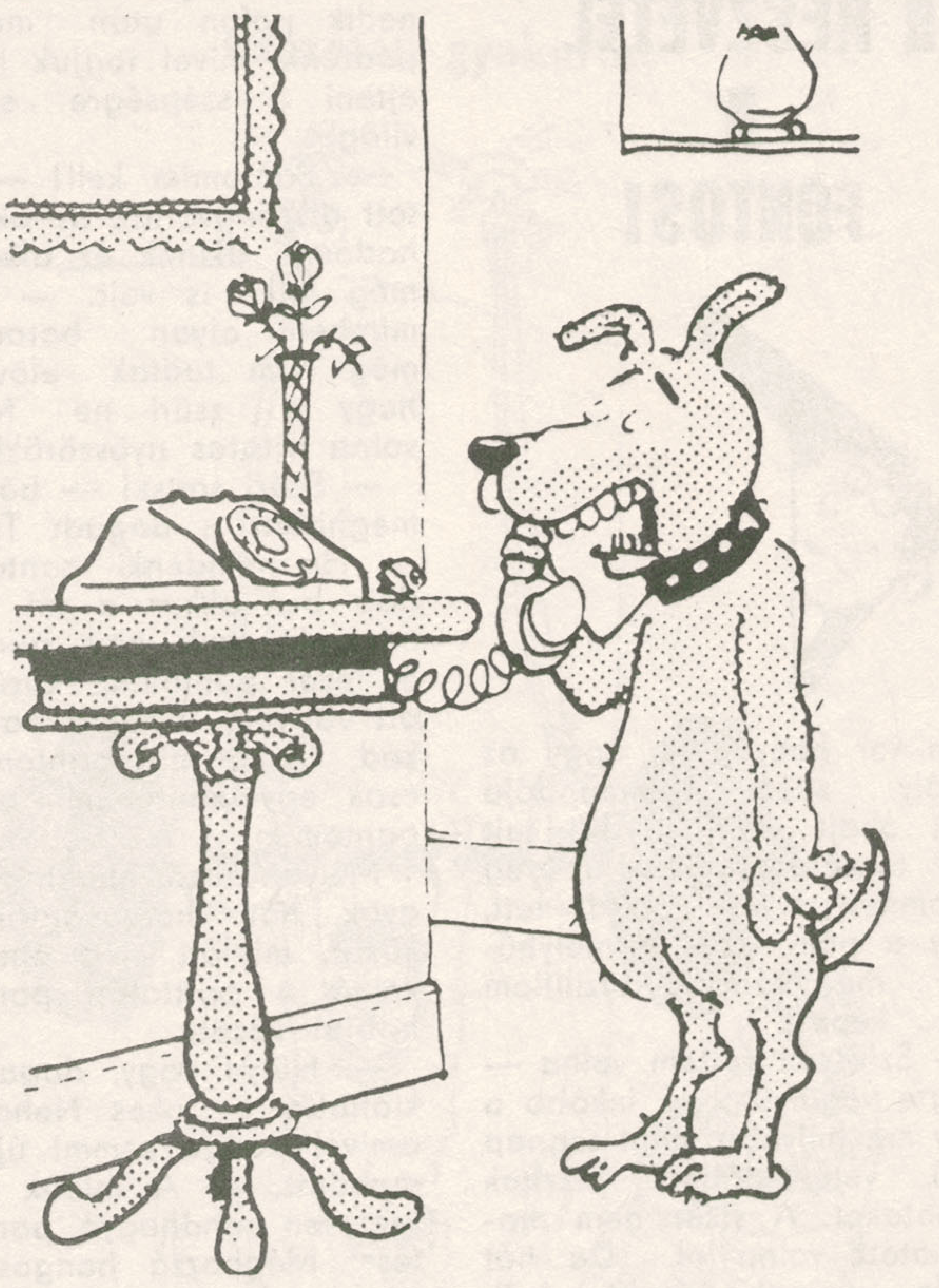
*

– Most kivel jársz, Mónika?

– Tudsz titkot tartani?

– Persze.

– Én is!

— Hallja, nincs időm a hosszas magyarázkodásra! A kutyán kívül valóban senki sincs itthon.

A RÉSZVÉTEL A FONTOS!

Amikor benyögtük, hogy az osztály spéci kommandója részt óhajt venni a Kit mit tud? csatározásaiban, az öreg Lejtmeneti olyan sápadt lett, hogy a pócsi szűz a mélyhűtőben még táncoló tűzililiom hozzá képest.

— Szívesen vettem volna — nyögte végül —, ha inkább a Légy ma hülyébb, mint tegnap című vetélkedőben teszitek magatokat. A siker nem maradhatott volna el. De hát jöjjön, aminek jönnie kell. Legfeljebb beállok apácának, és mindennek az ellenkezőjét is letagadom.

A nagyszünetben aztán elmélyült művészeti vitát rendeztünk a kukák mögött, s az osztály kulturális egységére jellemző, hogy már az ötvenedik pofon után megállapodtunk, mivel fogjuk hanyatt ejteni a szépségre szomjas világot.

— Pantomim kell! — ordított disztingváltan az okos Nehadoma, akinek ez alkalomra még lelke is volt. — Pantomimben olyan baromságot még nem tudtak elővezetni, hogy a zsűri ne fogadta volna ájtatos nyöszörökkel.

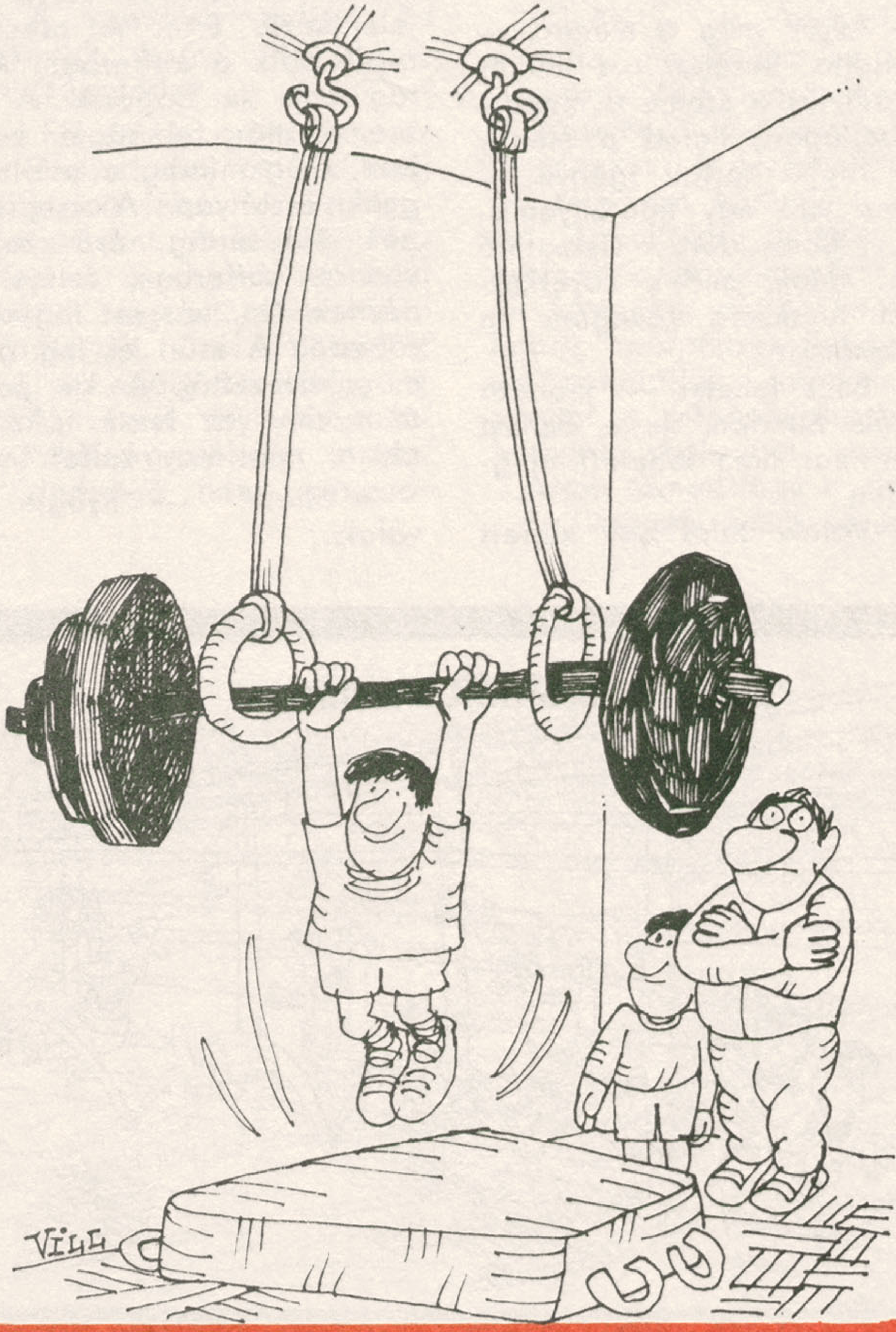
— Szép sansz! — bömbölte meghitten a dagadt Triznyai. — Ha mindenki pantomimet dob be, akkor a mi pantomimünk csak egy pantomim az ezer pantomim közül, és ott vagyunk, ahol a part szakad, ha a mi pantomimünk csak egy pantomim az ezer pantomim . . .

Mélyen érző humanista vagyok, hát hozzávágtam egy kukát, mielőtt még éhen halt volna a parttalan pantomim habjai között.

— Hülye vagy, dagadt! — kiáltotta az okos Nehadoma, amivel persze semmi újat sem mondott. — A mienk természetesen rendhagyó pantomim lesz. Méghozzá hangos pantomim. Az egyes megragadó képek között körbejárunk, cintányérozunk és üvöltözünk.

Ebben aztán néhány szóra sem érdemes bal csapott és jobbegyenes után meg is állapodtunk. Aztán már csak

Összetett gyakorlat

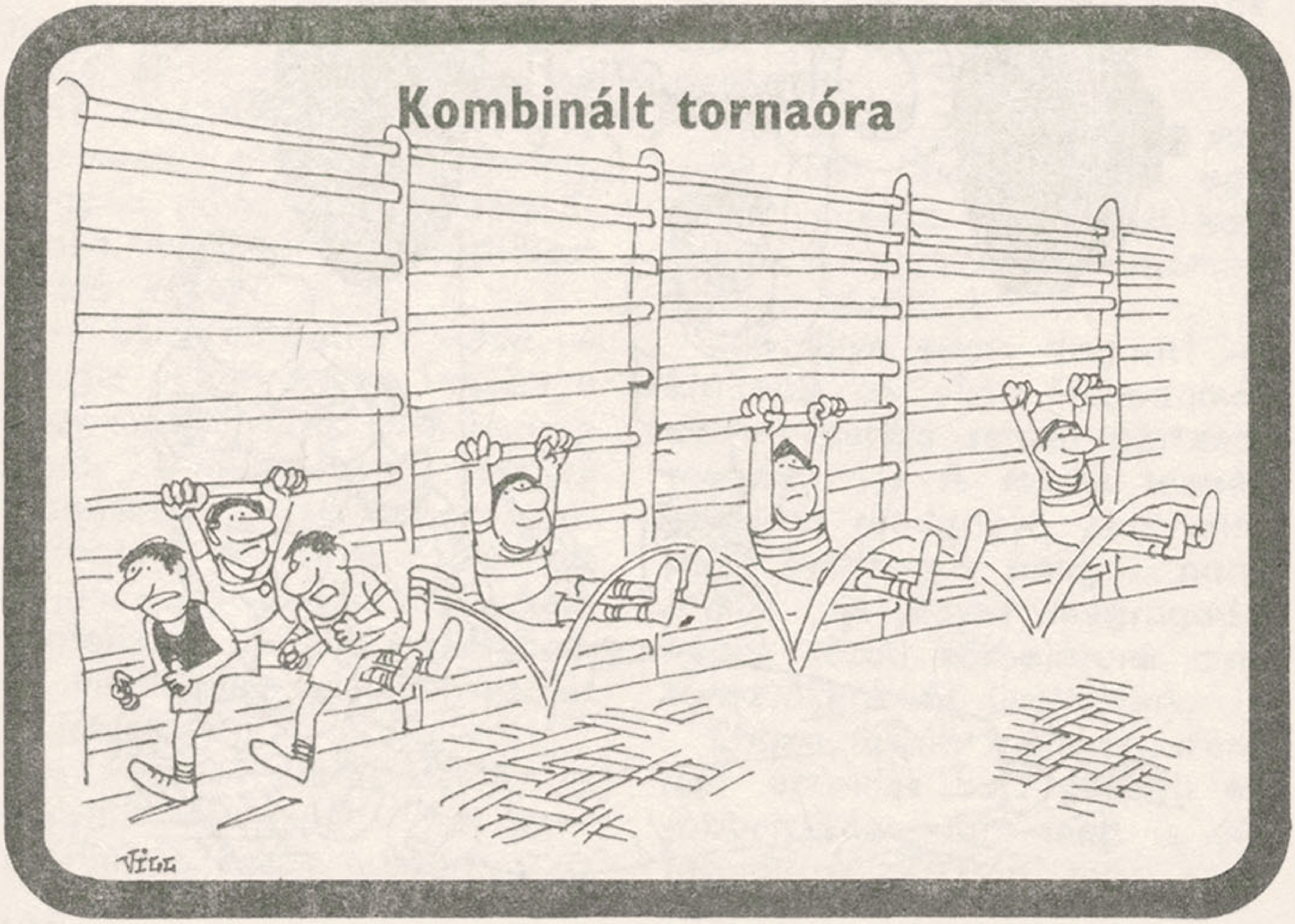
azt kellett tisztáznunk, mivel késztetjük magas hőfokú együttrezgésre az akkor ismert emberiséget.

— Álljon meg a menet! — vonyította hirtelen a cseles Nátrádi, és a szeme a mennybe ballagott, holott a menny erre aligha tartott igényt. — Nekem van egy lidércnyomásom. Időről-időre visszatérő álmot látok, minek következtében lucskosra zokogom a kispárnámat.

— Édes lehetsz — mondta a málé Sundán, de a cselest akkor már nem lehetett megállítani.

— Valaki talál egy kuffert a pályaudvaron — kornyikálta. — Leadja a talált tárgyak osztályán. A kufferben egy csecsemő van. A kutya sem jelentkezik érte. A csecsemő cseperedik a kufferban. A világ oda se bagózik. A csecsemő már felnőtt a kufferban, még mindig a talált tárgyak osztályán. A csecsemőnek már térdig érő szakálla van a kufferban, feléje se néznek. Na, hát ezt fogjuk eljátszani. A zsűri el fog ájulni a műélvezettől. A kis pantomim címe az lesz: „Az élet olyan, mint egy kuffer."

— Miért? — nyögte be valaki.

— Mit miért? — meredt oda a cseles Nátrádi.

– Miért olyan az élet, mint egy kuffer?

— A nyavalya tudja. És megkérlek, hagyj békén a bornirtságaiddal.

— Elég! — ordította az okos Nehadoma, akinek még mindig volt lelke. — Ezt fogjuk eljátszani. A szeplős Májer lesz a csecsemő, időnként álszakállt ragaszt, kikandikál a kufferből, és bölcseket mond, mi pedig körülmegyünk a cintányérral. Nyilvános főpróba holnap délután a Hotel Fandangó hátsó pitvarában.

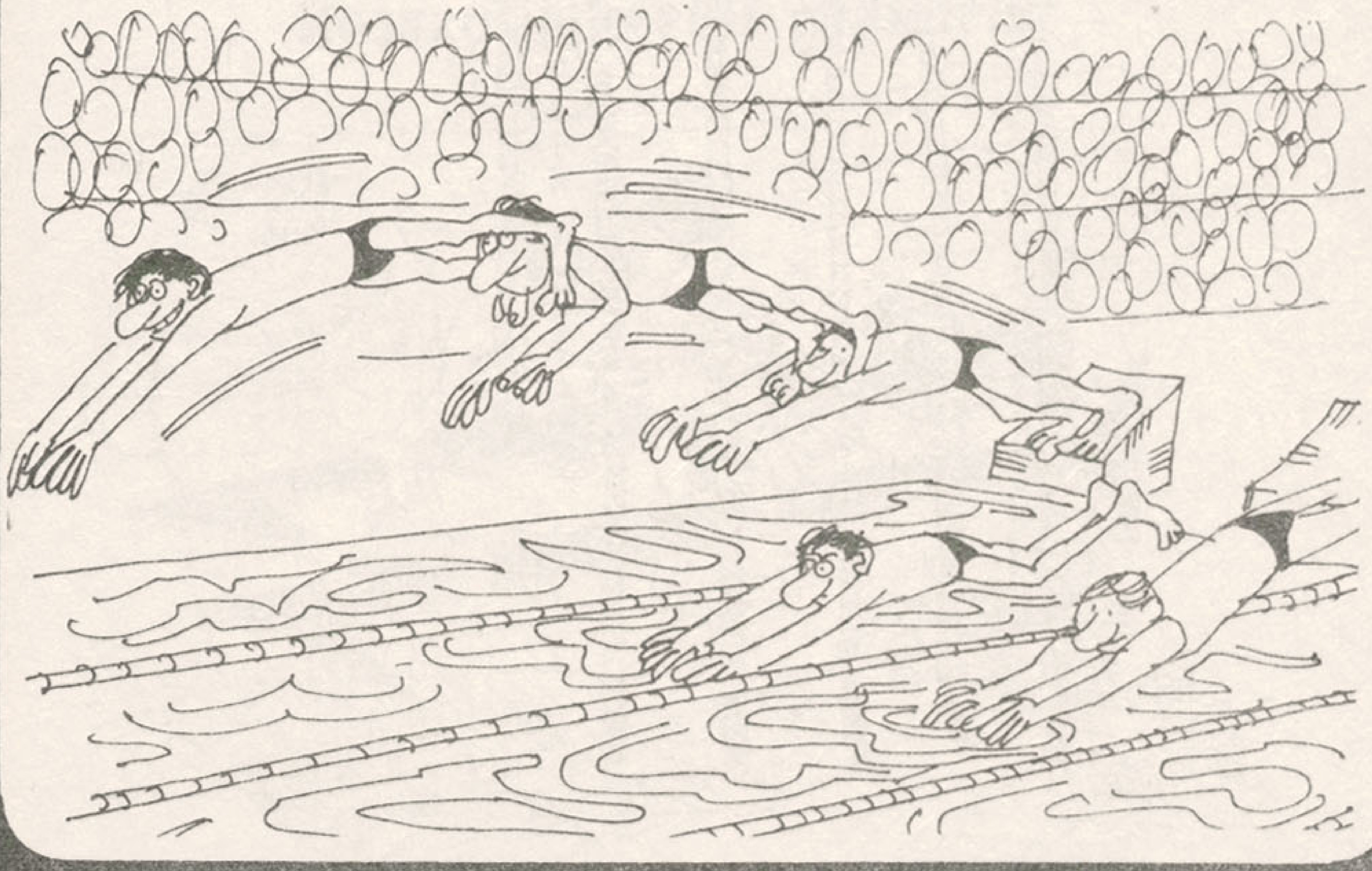
Némi kollektív cselgáncsozás után sikerült feltennünk a kérdést, miért éppen a Hotel Fandangó hátsó pitvarában?

— Az a ti bajotok — mondta megvetően az okos —, hogy nem tudjátok összefüggéseiben szemlélni a jelenségeket. A Hotel Fandangó tele van külföldi turistákkal. A külföldi turisták megvesznek a pantomimért. Semmi kétségem afelől, hogy valutáris aprópénzek hajigálásával honorálják attrakciónkat, miáltal a népgazdaságnak is hathatós segítséget nyújtunk.

Aztán támadt egy kis hézag.

Az idegen ajkú özvegy a

Tökéletes rajt

legrosszabb pillanatban hömpölygött ki a Hotel Fandangó apró balkonjára. A kuffer éppen akkor nyílt ki, a szeplős Májer éppen akkor könyökölt elő a kuffer mélységes fenekéről, hogy néhány bölcs mondással vadássza a hatást.

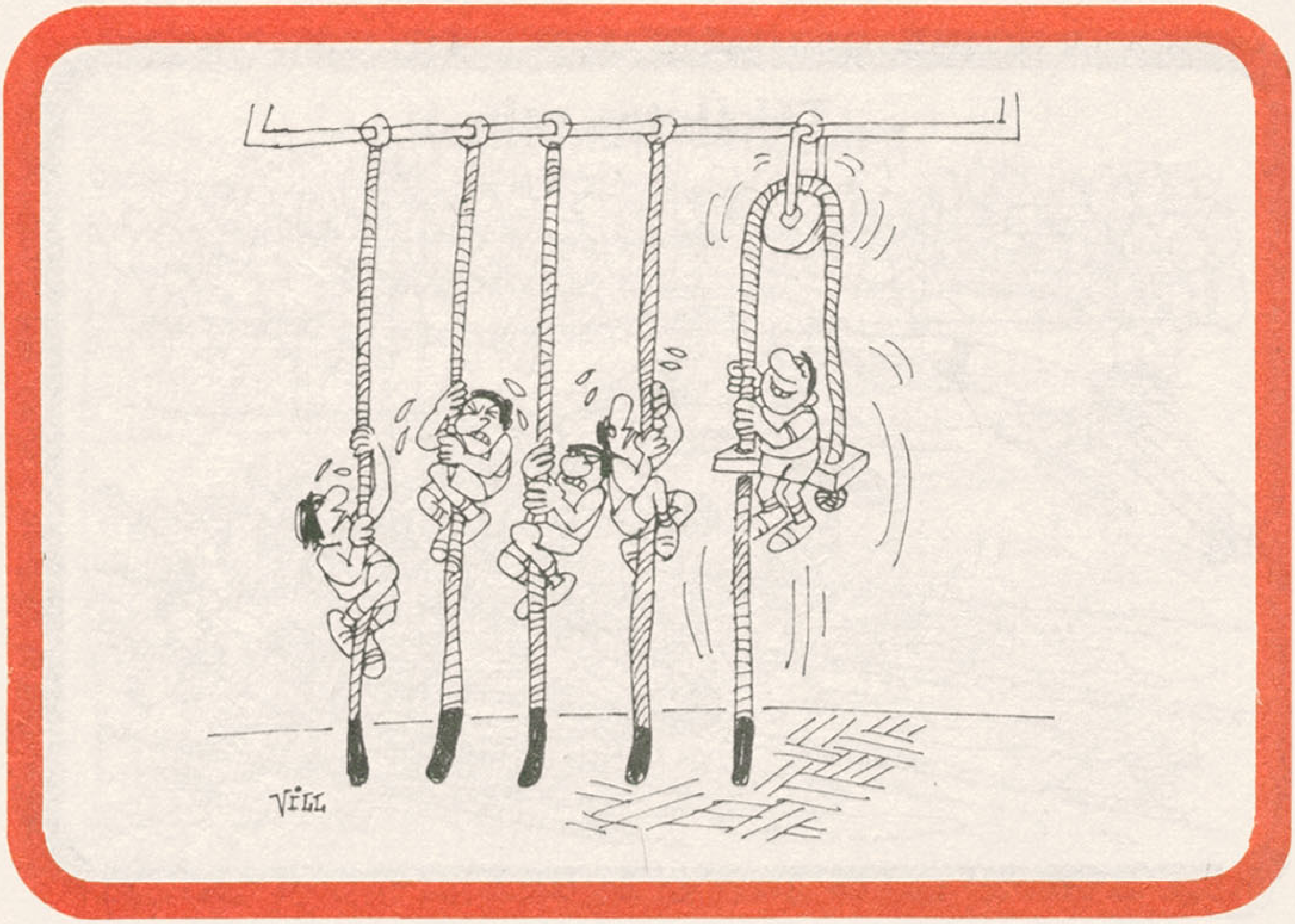
Az idegen ajkú özvegy csak egyetlen pillantást vetett a szeplős Májer gyömbérszín álszakállára, a tekintetét egymásba jojóztatta, a szívéhez kapott, majd hosszú, fütyülős sóhajjal rogyott át az álmok lenge birodalmába.

A Hotel Fandangó igazgatója egy emberként rohant elő kis kuckójából. Egy pillanat alatt ránk zúdította az európai kultúrkincs valamennyi ismert átkát, majd több nyelven rögtönözni kezdett. Hogy elriasztottunk egy fizetővendéget, s jóllehet, őseink minden bizonnyal kóbor ebek voltak, kutya kötelességünk, hogy mindent jóvátegyünk.

Később kiderült, hogy az idegen ajkú özvegy korántsem dollárelszámolású, így a jóvátétel sem ütközhetett nehézségekbe.

Elhatároztuk, hogy hozunk neki egy kis ezt-azt. Körtekompótot, oldalszalonnát, hajszeszt.

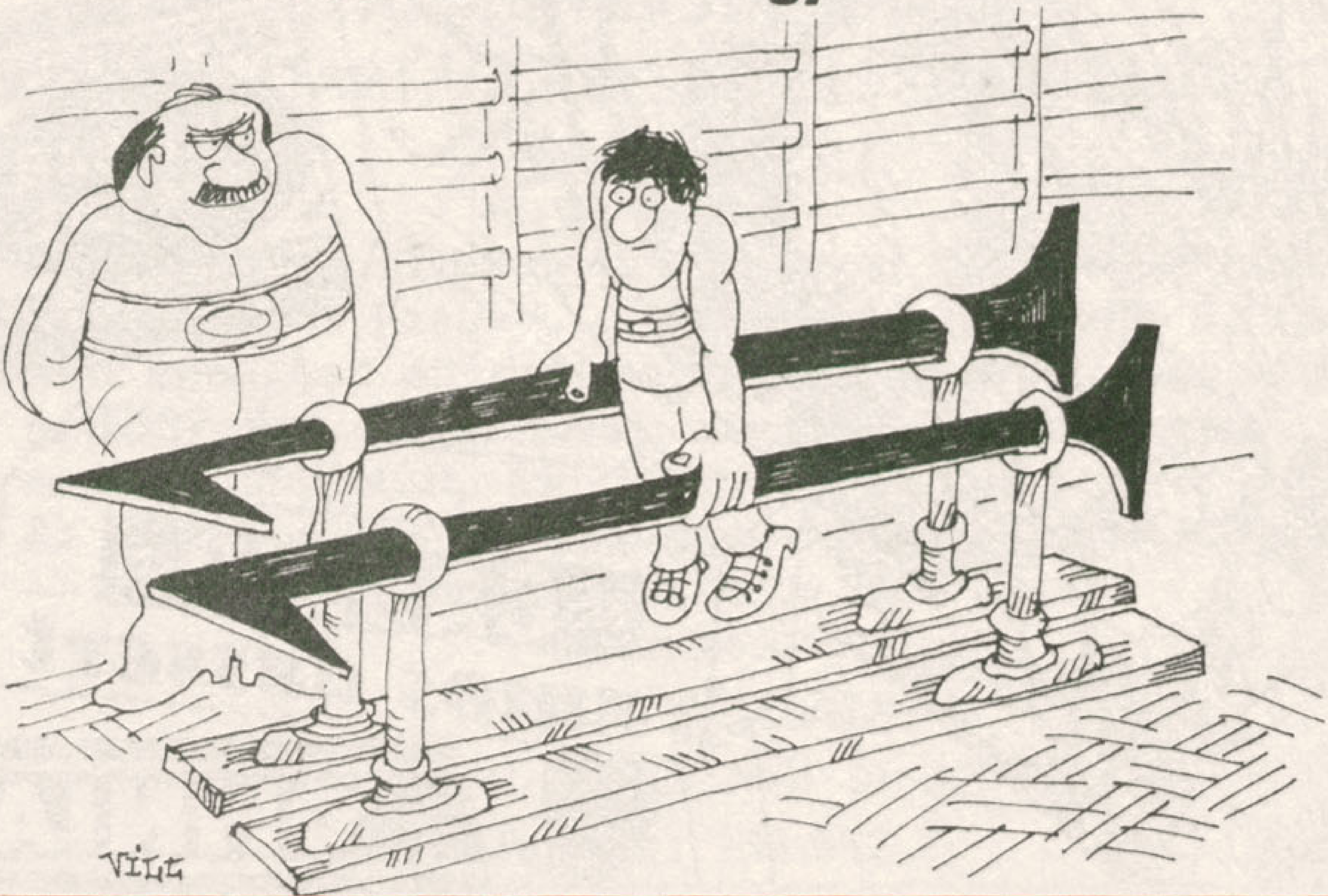
Ki mit tud.

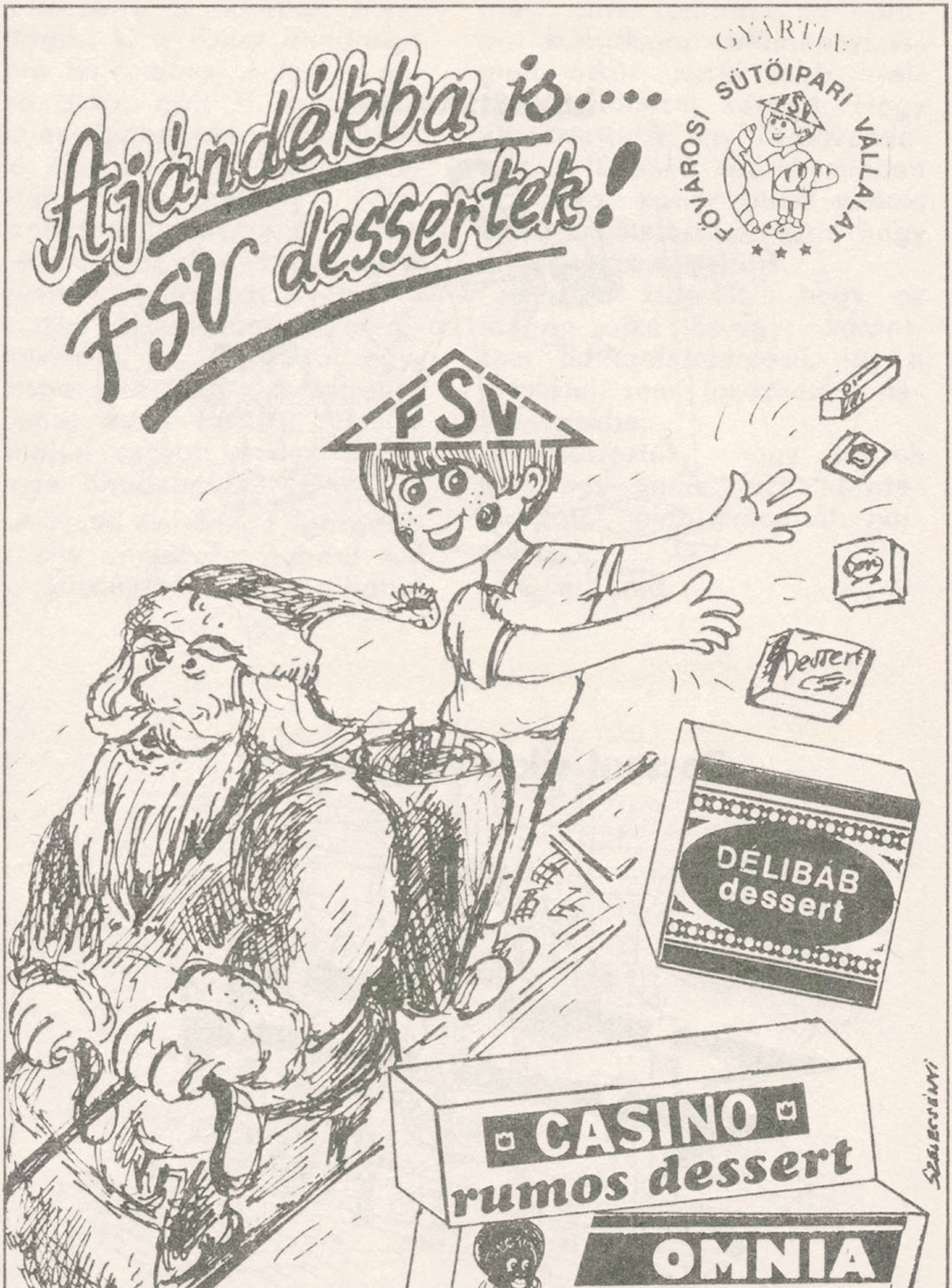

Lovasiskola

Rosszul sikerült gyakorlat

Ajándékba is....
FSV dessertek!
GYÁRTJA:
FŐVÁROSI SÜTŐIPARI VÁLLALAT
FSV
Dessert
DÉLIBÁB dessert
CASINO
rumos dessert
OMNIA
KÁVÉS DESSERT
Tömeg:40g

FIÚK, LÁNYOK!
JELENTKEZZETEK A VASÉRT VÁLLALATHOZ SZAKMUNKÁSTANULÓNAK A „HÁZTARTÁSI FELSZERELÉSEK ELADÓJA" SZAKMÁRA!

A tanulmányi ösztöndíjon felül havi 700 Ft társadalmi ösztöndíjat is fizetünk. A tanulók részére napi 5 Ft térítés ellenében ebédet; valamint ingyen munkaköpenyt, tankönyveket és füzeteket; évente egy alkalommal díjmentes üdültetést, tanulmányi kirándulást biztosítunk. Az utolsó évben — tanulmányi eredménytől függően — a tanulókat szakmunkásbérbe soroljuk át.

Jelentkezés:

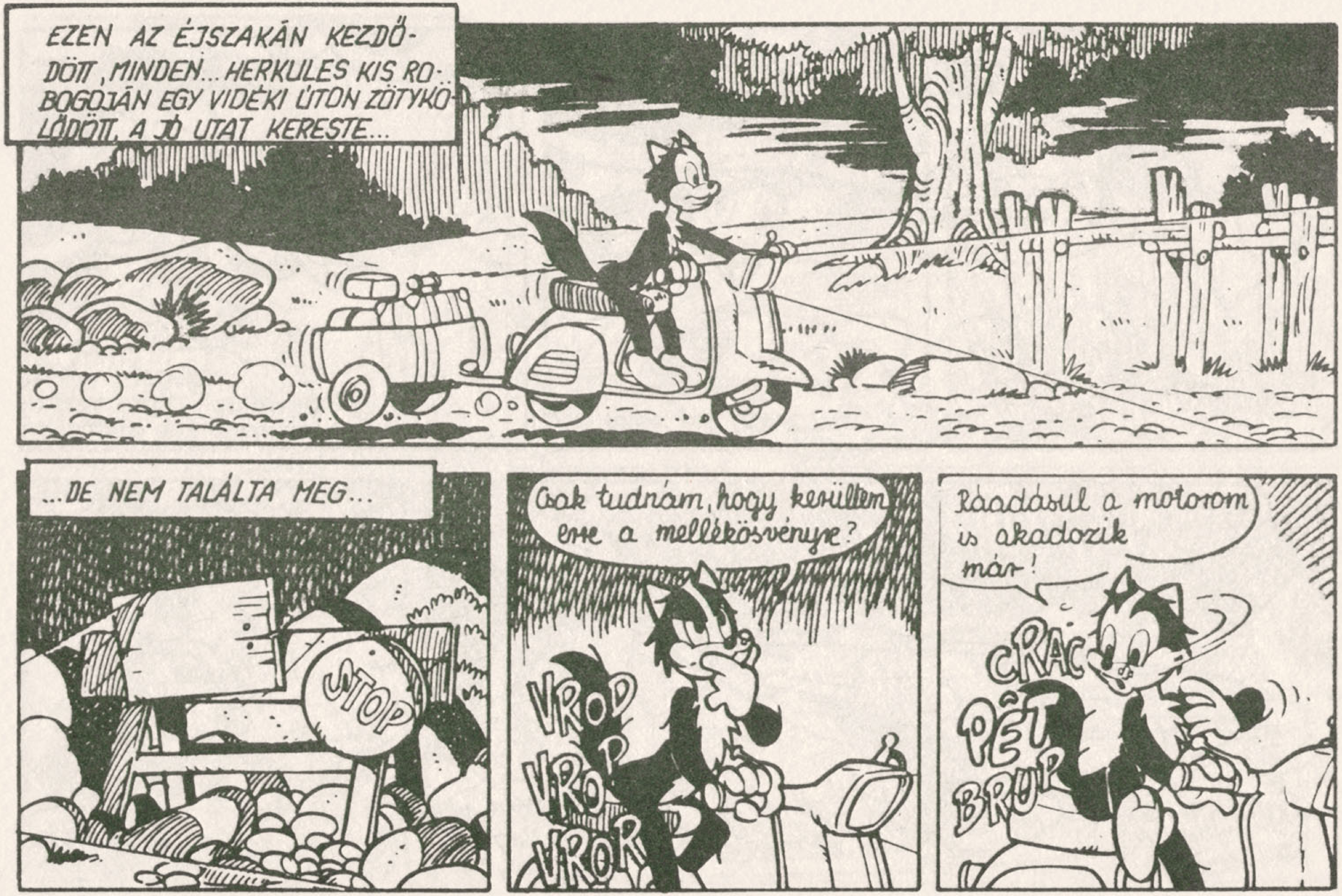
VASÉRT VÁLLALAT

Budapest, VIII., Üllői út 32. I/8.

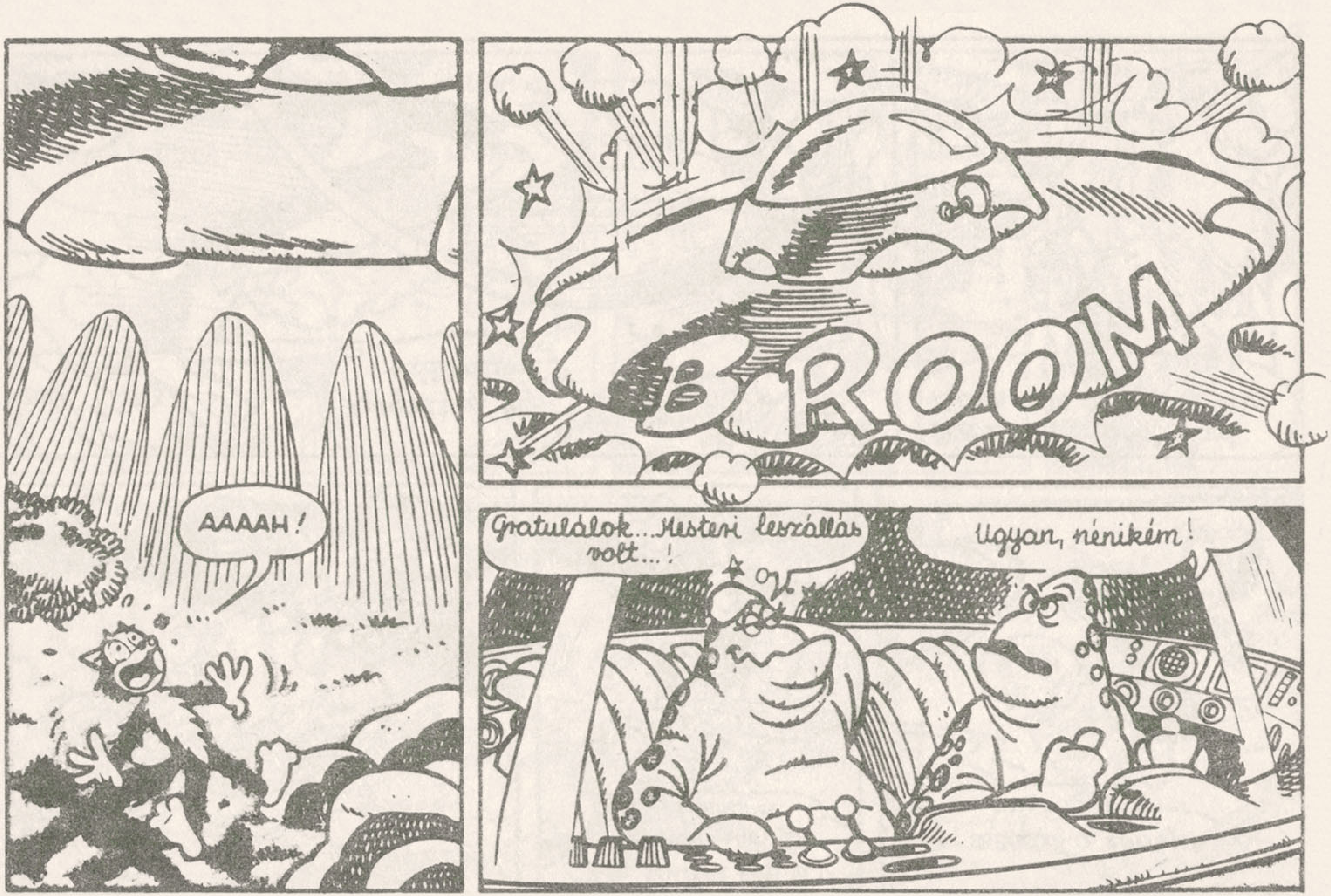
Telefon: 138-882

Űrkaland a Földön

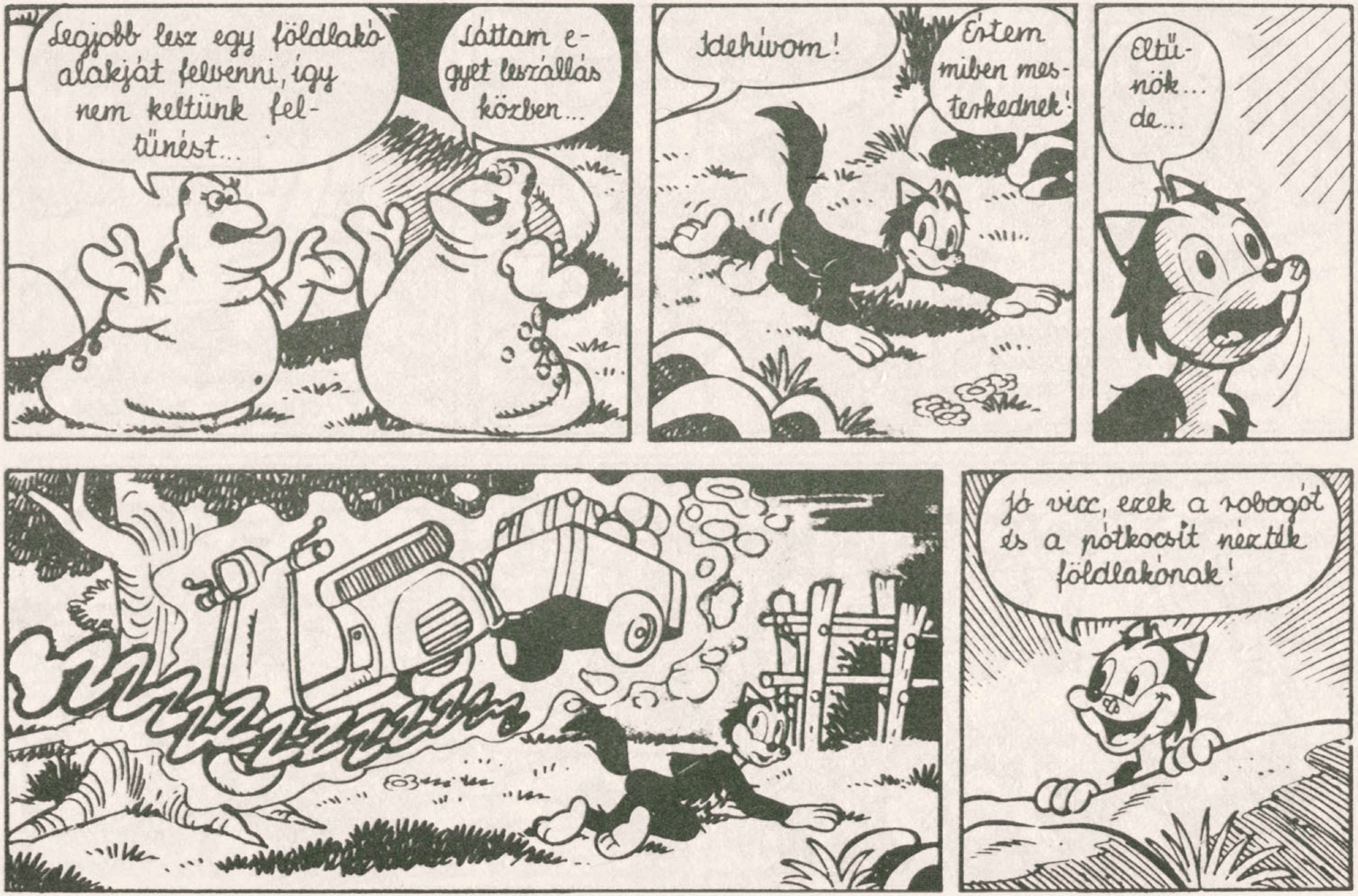

EZEN AZ ÉJSZAKÁN KEZDŐDÖTT, MINDEN... HERKULES KIS ROBOGÓJÁN EGY VIDÉKI ÚTON ZÖTYKÖLŐDÖTT, A JÓ UTAT KERESTE...
...DE NEM TALÁLTA MEG...
STOP
Csak tudnám, hogy kerültem erre a mellékösvényre?
VROD
VROP
VROR
Ráadásul a motorom is akadozik már!
CRAC
PÊT
BRUP

Hát ez meg mi?!
Djiiiii
Na nem... ez olyan, mint egy rossz álom!
Doooo Djiiiii
Djiiiiooo
Djiiiiiii
A legjobb lesz elbújni... a fene tudja, hogy kik jöttek...
Djiiii
Djiiii
...Innen jól látok mindent... de hová repül a csészealj...?
Djiii Djiiiioooo
...Felém!
?
1

AAAAH!
BROOM
Gratulálok... Mesteri leszállás volt...!
Ugyan, nénikém!

Grrr, brrr!
Mi történt velem... semmire sem emlékszem...
Szép, csendes a környék!
He...? Mi...?!
Nyugodtan kiszállhatunk...
A csészealj!
Hódítók az űrből... azt hittem, csak a tévében van ilyesmi!

Legjobb lesz egy földlakó alakját felvenni, így nem keltünk feltűnést...
Láttam egyet leszállás közben...
Idehívom!
Értem miben mesterkednek!
Eltűnök... de...
Jó vicc, ezek a robogót és a pótkocsit nézték földlakónak!

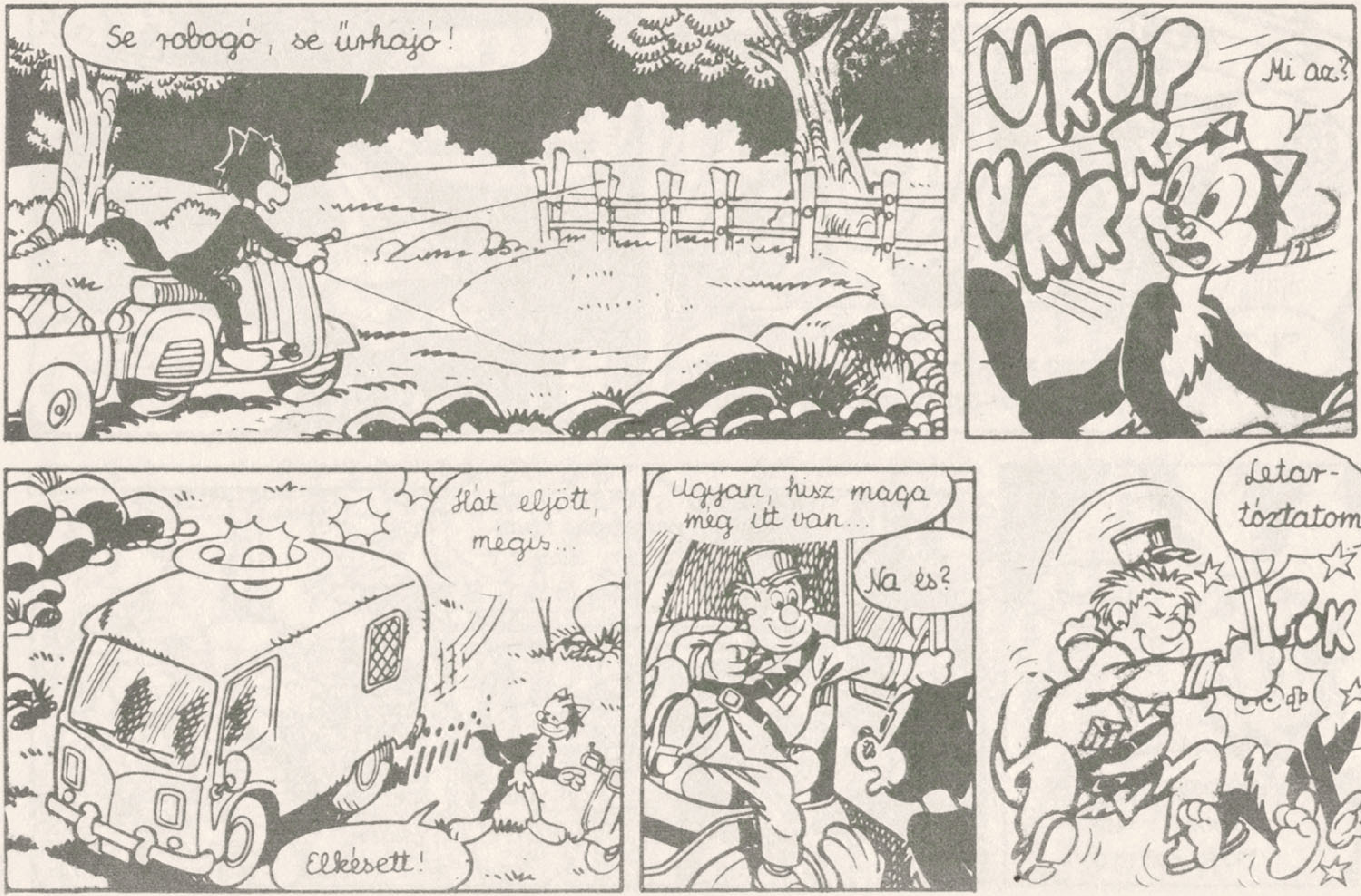

Ilyenné kell változnunk...!
Nos, rajta,... hopp!
POF
Vajon ez a forma milyen helyváltoztatást tesz lehetővé?
Majd mindjárt megtudjátok!...
Irány a legközelebbi rendőrörs!
VROP
VROOOOOOO

Itt egy városka!
RENDŐRSÉG
Végre!
BOM BOM
Nyissák ki azonnal!
Megbolondult? Tudja, hány óra van ilyenkor?
Elfogtam két földönkívülit!

Földönkívüli?... akár a tévében!
Kitüntetés, előléptetés, dicséret!
Rohanok!
Na végre!
Hol vannak?
Pszt! Ezek itt, mögöttem!... Óvatosan!
Én csak egy robogót és egy pótkocsit lá-tok!
Persze, ők azok!
4

És melyikük a főnök?
A pótkocsi!
Gondolhattam volna... és a másik?
Úgy hallottam, az a nénikéje...
A nénikéje?!... Na várjunk csak! Menjünk szép sorjában...
Igen...
Szóval a pótkocsi és a jó édes nénikéje, voltaképpen földönkívüliek...?
Úgy bizony!
És hová tegyem a bilincset, a kormányra, vagy a benzintankra?
Hát...

Lóvá akar tenni engem?
Nem hitt nekem... lehet, hogy elcseréltem a robogókat...
VROOOOOO
OH!
5

Se robogó, se űrhajó!
Mi az?
Hát eljött, mégis...
Elkésett!
Ugyan, hisz maga még itt van...
Na és?
Letartóztatom!

Ez az alak kolbászt lopott tőlem!
Tőlem süteményt!
A játékaimat!
Valld be, te tetted!
De hisz tudja, hogy magával beszélgettem!
Katasztrófa... igen... ezek a földönkívüliek...
Tovább!
Jól szórakozott, nénikém?
Igen... Bár ezek a lények túl idegesek voltak!
Pedig bizalomkeltő alakot öltöttünk, amikor lemásoltuk azt az egyént akit láttunk...
Hi-hi!
Vége

KÜRTI ANDRÁS: **mese**

A modern elbeszélő irodalom több művelője fittyet hány az események időbeli sorrendjének, mint játékos cica a pamutgombolyagot, úgy kuszálja össze a szálakat. Az olvasó aztán törheti a fejét, hogy mi is következett mi után, és mi maradt ki? Vissza-visszalapoz, a szétszórt mozaiklapokból gyötrődve, kínlódva igyekszik összeállítani a történet tényleges képét, az események egymásutánját.

Ettől a szenvedéstől legkönnyebben oly módon szabadítható meg a nyájas olvasó, ha már kicsi korában hozzászoktatjuk a fenti irányhoz. Mégpedig a gyermekmesék hasonlóképp modern tálalásával. Például így:

PIROSKA ÉS A FARKAS

– Azért olyan nagy a szám – válaszolta erre gúnyosan a farkas –, hogy téged – hamm! – bekaphassalak.

És valóban!

A farkas kitátotta a száját, és bekapta szegény Piroskát. Aztán jólesően megnyalta a szája szélét, húzott egy nagyot a borosüvegből, és egészséges, mély álomba merült. Hangos hortyogása megremegtette az egyszobás, összkomfortos házikó falait.

Odakint sütött a nap, illatoztak a virágok, a csobogó csermely partján kecskebékák kuruttyoltak.

– Mekk, mekk, brekeke – mondták, függetlenül a tragédiától, amely nem messze tőlük játszódott le.

*

Fűzfavesszőből font kosarával a karján Piroska szaporán lépegetett az erdei ösvényen, hogy ennivalót vigyen a beteg Nagymamának. A kosárban ott volt minden, ami egy betegnek kell: kalács, sonka, tojás, töltött káposzta és egy üveg szürkebarát. Hát, ahogyan megy, mendegél, megszólítja őt a gonosz farkas:

– Hová, hová, Piroska?

Ha már egy farkas beszél, akkor illik neki válaszolni, vélte a kislány, és jóhiszeműen tájékoztatta a fenevadat, mire az, hogy időt nyerjen

álnok terve megvalósításához, Piroskának azt a tanácsot adta, hogy szedjen egy csokor árvácskát is, biztosan örül majd a Nagymama a figyelmességének.

Piroska hajlott a szóra, a farkas pedig sietősen szedte az irháját.

Az erdőkerülő alacsony, kopasz ember volt, agglegény és neuraszténiás. Az ment az idegeire, hogy hivatásánál fogva kerülnie kellett az erdőt, pedig nagyon szeretett volna belemenni, majd megölte a kíváncsiság, hogy milyen is lehet egy erdő belülről. Véletlenül ezen a napon határozta el, hogy – ha törik, ha szakad, – bemegy az erdőbe.

Az elgépiesedett munka, a monoton életritmus elleni lázadás, az új, az ismeretlen utáni vágy éppoly sajátos jelensége korunknak, mint volt az előző koroknak.

– Még nem laktam jól – állapította meg a farkas, miután csalárd módon bekapta a Nagymamát. – A kis Piroska lesz a ráadás.

Ez okból a farkas felvette a Nagymama pizsamáját, csipkés hálósipkáját, befeküdt az ágyába, úgy várta a második fogást.

*

A házikó előtti tisztáson szellő se rebbent, egy fagyalbokor felett lódarazsak repkedtek.

– Nyiháhá, züm, züm – döngicsélték.

A kanyargós ösvényen már közeledett Piroska, kosárral, virágcsokorral, vidáman és gondtalanul, mert azt hitte, hogy a beteg Nagymamát találja a lakásban.

*

A gonosz farkas, egy csomó kővel a hasában, amiket álcázás céljából az erdőkerülő helyezett el ottan, miután kivágta Piroskát és a Nagymamát, a csermelyhez ballagott, hogy igyon, de a kövek belehúzták a vízbe, el is pusztult, úgy kell neki, béke poraira.

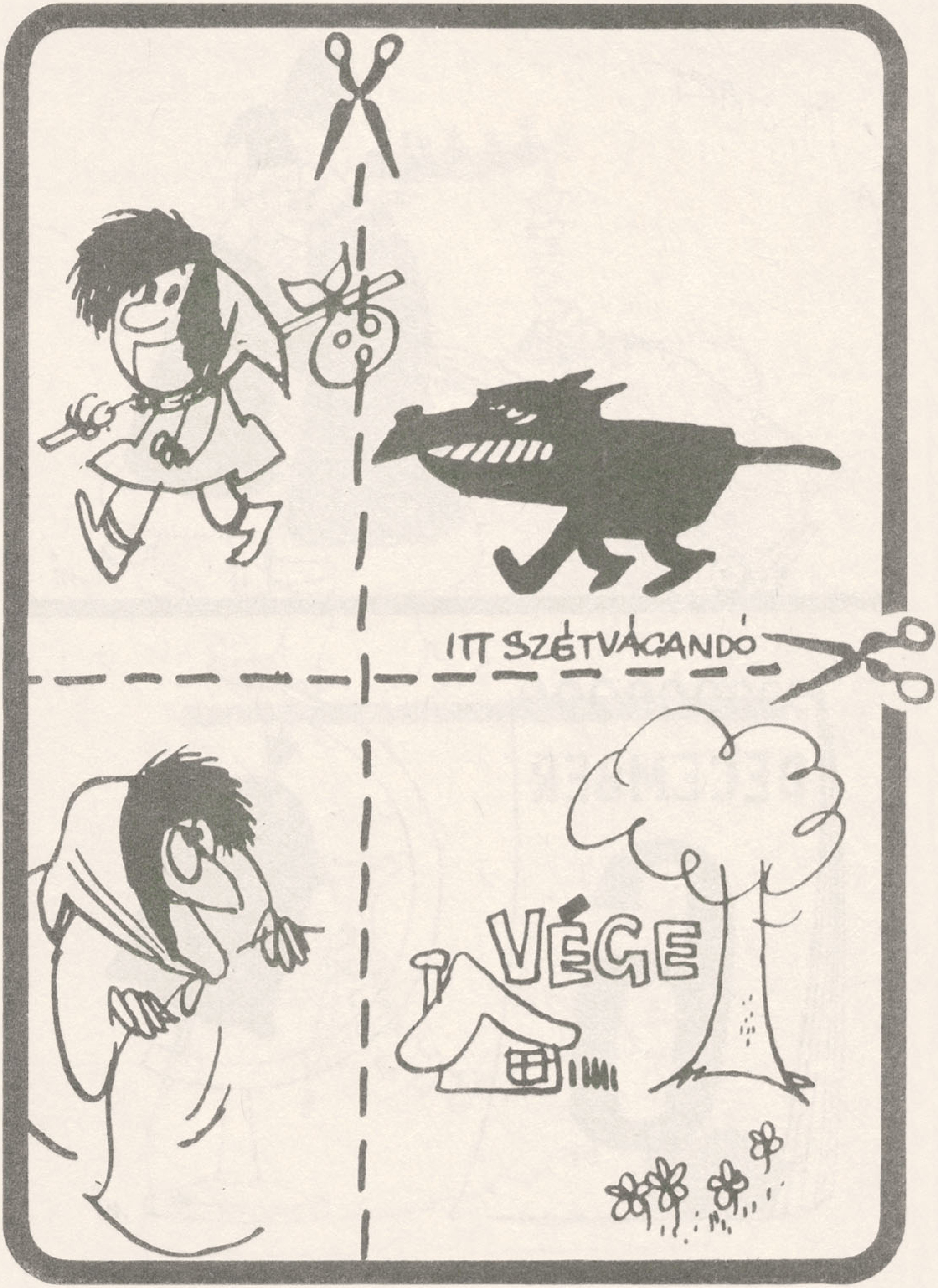
*

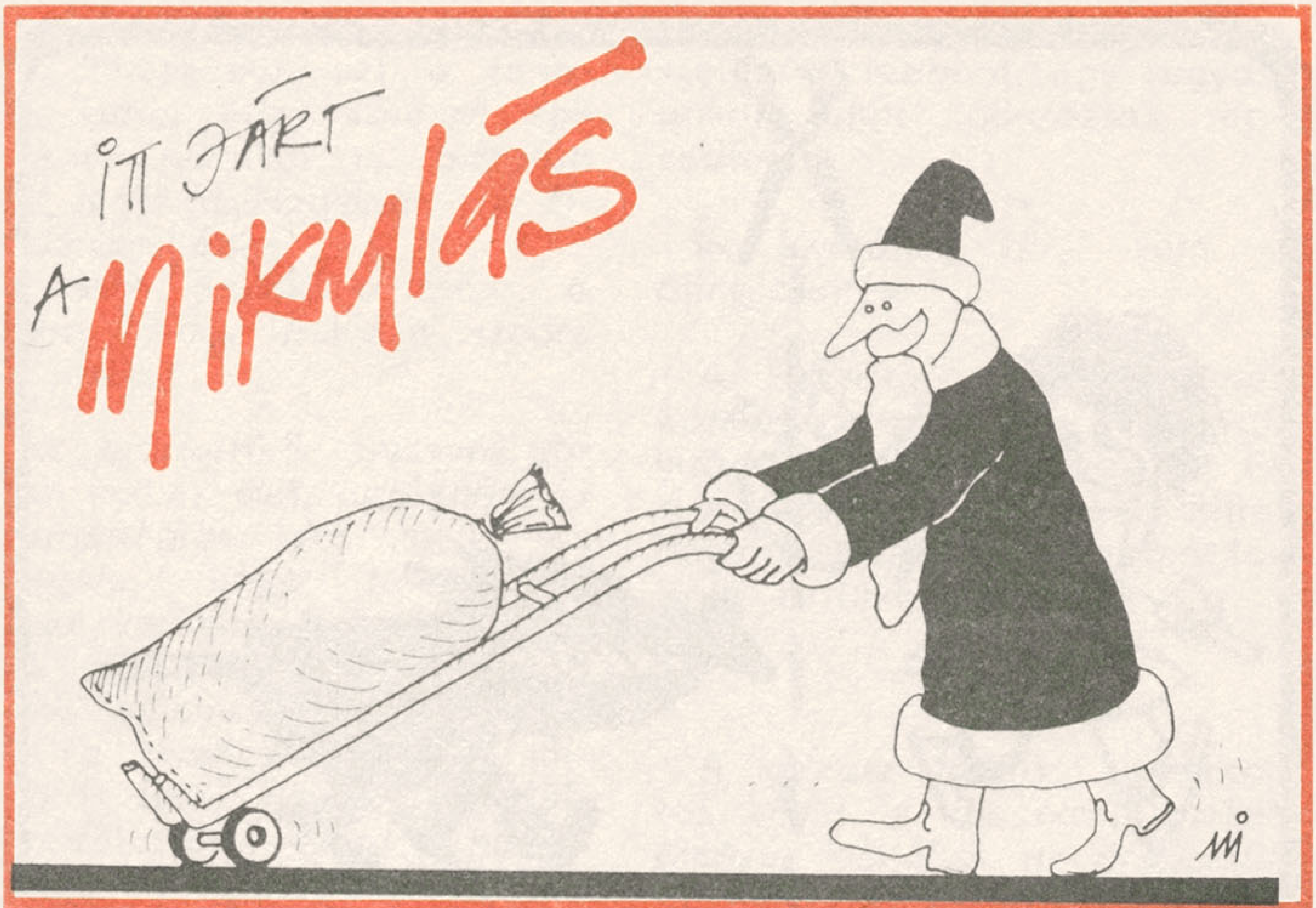
– Eredj, kislányom – szólt Piroskához a mamája –, látogasd meg a beteg Nagymamát az erdőben, és vigyél neki egy kis elemózsiát.

Piroska szófogadóan útnak indult.

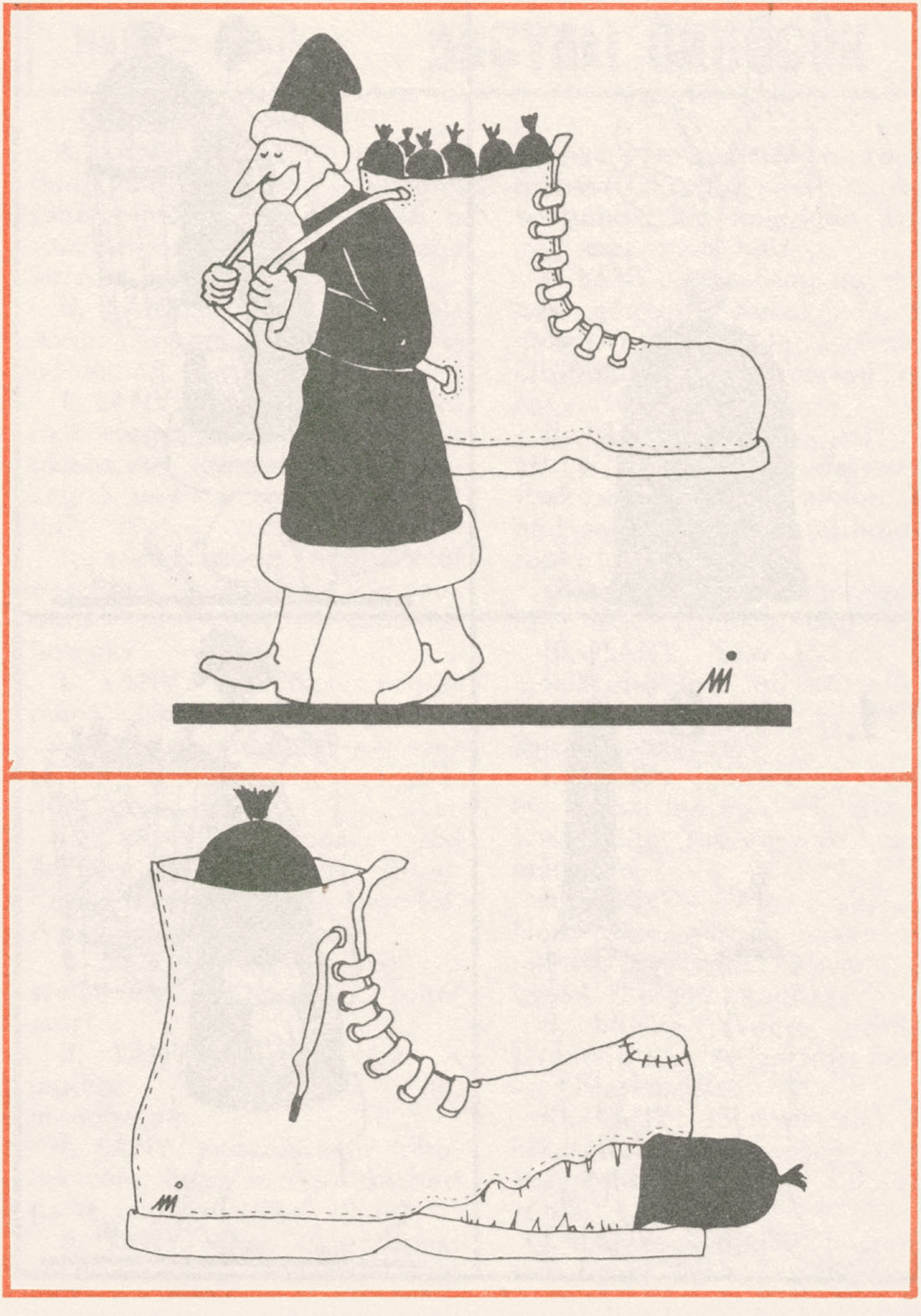
*

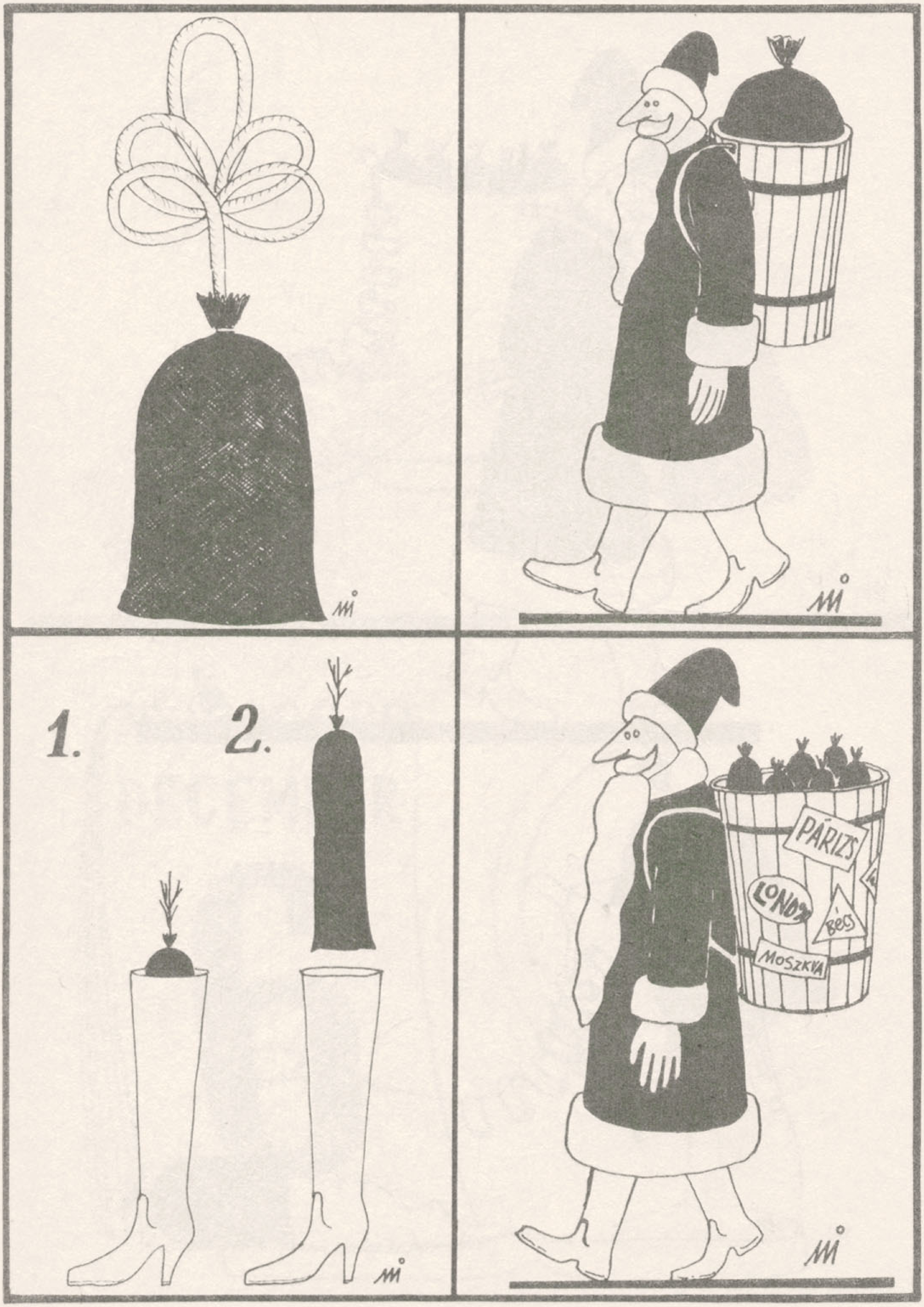
– Egyszer volt, hol nem volt . . .

ITT SZÉTVÁGANDÓ
VÉGE

ITT JÁRT
A Mikulás

DECEMBER
6

1.
2.
PÁRIZS
BÉCS
MOSZKVA

Hahota színkör

ANGYALI ÖRDÖGÖK

I. LÁNY: Hát... ez minden. Amint látod, egyetlen főhercegnő sem fordult elő a rokonságomban. Sehol egy korona, sehol egy palást...

II. LÁNY (mártír hangon): Akkor engem nem láttok a bálon...!

I. LÁNY: Úgy beszélsz, mint akit megcsípett valami. Miért akarsz te mindenáron főhercegnő lenni a szilveszteri bulin?

II. LÁNY: Miért, miért? Hát nézz rám. A külsőm... a modorom... Ugyan, mi más lehetnék?

I. LÁNY: (tűnődve végigméri): No, ahogy így elnézlek, akadna még egy-két szerep a számodra. Itt van például...

II. LÁNY: Hallgass, Jód Amália. Te ezt nem érted. Ez költészet. Belső sugallat. A lélek apró remegése.

I. LÁNY: Könny szökik a szemembe. Orvosnál voltál már?

II. LÁNY: Kopár lélek. A legjobb barátnőm... na, mondhatom.

I. LÁNY: Igazán nem tehetek róla, hogy rezegni kezdett az a csipkés lelked...!

II. LÁNY: Úgy, úgy, taposs csak belém. Hiszen neked könnyű. Te ezekből a kacatokból felöltözöl bibircsókos banyának, és boldogan élsz, míg meg nem halsz...

I. LÁNY: (hozzávág egy halom göncöt): Kacat...?! Ez neked kacat? Gerbera néni elsőbálozó ruhája neked kacat...!?

II. LÁNY: (ő is hajígál): Erről a pongyoláról beszélsz? Ezek szerint a te Gerbera nénéd még Dugovics Titusszal ropta a táncot...!

(Betoppan egy harmadik lány főhercegnőnek öltözve.)

III. LÁNY: Szia Jód... (A másik lány felé int, akit elborítanak a kacatok.) Ki ez a javasasszony?...

I. LÁNY: (gúnyosan). Semmi, semmi fenség... Ez a lírai lelkű hölgy Tus Veronika. Személyesen.

III. LÁNY: Vagy úgy!... Nézd csak, már meg sem ismerlek. Egyébként milyen vagyok? (Illegeti magát.)

II. LÁNY: (Végre szóhoz jut.) Nini!... A Horváth Ecetke. Maskarában...!

III. LÁNY: (Sértődötten.) Ez kifogástalan főhercegnői öltözék. Most hoztam a kölcsönzőből.

I. LÁNY: Tudniillik ő szeretett volna ilyen „maskarába"

öltözni. Most megsebezted az ő finoman rezgő lelkét.

III. LÁNY: (Sikoltozó kacagásba kezd.) Márminthogy a Tus...?! Főhercegnőnek...? Jaj, menten lerogyok! Előbb lesz a dundi tehénből gazella!...

II. LÁNY: (Gyanúsan fojtott hangon.) Nem tennéd le egy pillanatra a palástodat, meg a koronádat?

(Horváth Ecetke csodálkozva leveszi a kölcsönzőből kivett holmikat. Abban a pillanatban őt is elborítják a röpködő kacatok.)

II. LÁNY: Hogy megemlegesd a dundi tehenet... te feldíszített sodrófa... Nesze...!

I. LÁNY: (Közéjük ugrik.) Hé!... Hé!... A Gerbera néni elsőbálozó ruhája!... A Jázmin bácsi kacagánya!... Ősemberek!

(Parázs verekedés, civakodás kezdődik. Itt-ott szakadozó ruhák recsegése hallatszik. Már a hajuk is szanaszét áll, amikor ismét nyílik az ajtó, és félénken belép egy ötödikes korú kisfiú. A civakodók nem veszik észre. A kisfiú leül, és egyre nagyobb érdeklődéssel figyeli a viharos jelenetet. Amikor a lányok egy pillanatra fáradtan megállnak, a kisfiú önfeledten tapsolni kezd. A három „boszorka" meglepődve fordul felé.)

KISFIÚ: Még!... Még!... Tisztára olyan a buli, mintha igazából verekednétek. Remek...!

I. LÁNY: (Epésen.) Örülök, hogy tetszik. Mellesleg... igazából verekszünk!

KISFIÚ: Jó, jó. Nem szóltam semmit. Csak csináljátok. De csináljátok. De azért tudom, hogy alapjában véve a Csongor és Tündét próbáljátok... Ti vagytok a három kisördög! Óriási...!

II. LÁNY: (Bizonytalanul.) Szóval azt mondod, hogy... eléggé élethű volt?

KISFIÚ: Mi az hogy! Visszhangzott az egész környék!

III. LÁNY: (A barátnőihez.) Háát... akkor most mi legyen? Folytassuk a... próbát?

I. LÁNY: (Kissé szégyenkezve.) Azt hiszem... felesleges. A dolognak ez a része már egészen jól megy.

II. LÁNY: Úgy van. Akár indulhatunk is a jelmezbálba. Elő fogjuk adni a három kisördögöt. És nőjön ki a pofaszakállam, ha nem nyerjük el az első díjat...!

(Vihancolva indulnak kifelé, de a kisfiú észreveszi a palástot, meg a koronát.)

KISFIÚ: Nini...! Itt egy főúri szerelés. Ez nem kell senkinek?

(A három lány kuncogva egymásra néz.)

I. LÁNY: Először arra gondoltunk, hogy egyikünk ... öö ... királyfi lesz.

II. LÁNY: De tudod ... egyikünk sem akarta vállalni.

III. LÁNY: Így igaz. Az a helyzet, hogy ... mi tulajdonképpen nagyon szerény lányok vagyunk. Afféle ibolyák...

I. LÁNY: Így aztán a nyakunkon maradt ez a cucc. Nincs valami ötleted ...?

(A kisfiú sóváran nézi a csillogó jelmezt.)

KISFIÚ: Hááát ...

III. LÁNY: Na jó. A korona a te fejedre is passzol, a palást alját pedig felhajtjuk kissé. Te leszel a királyfi!

KISFIÚ: Én ...?! Királyfi ...!! Hurrá ...!!

(A lányok nevetve elrohannak a koronával, meg a palásttal. Intenek, hogy azonnal elkészülnek a munkával.)

KISFIÚ: Hát ez bejött. Úgy látszik, egy hajszállal még Csongor úrfinál is jobb vagyok. Nekem ugyanis önként adják a cuccot a civakodó ördögök és — még rám is alakítják!

(Függöny. Ha van.)

– Hogy vagy?

– Remekül. De hazudós vagyok.

Farsang

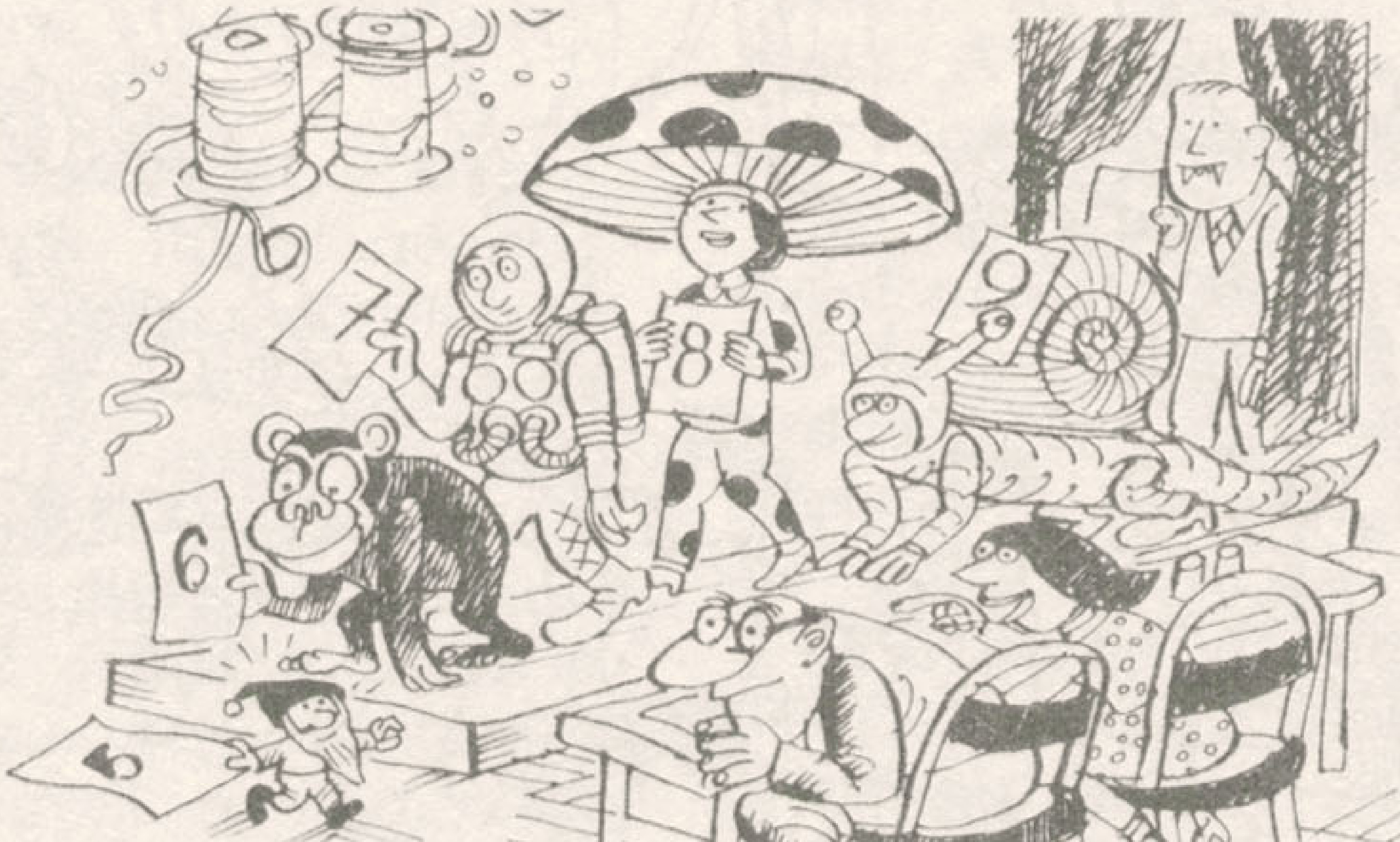

Szupertrombita

Párbaj

Csoda a bálon

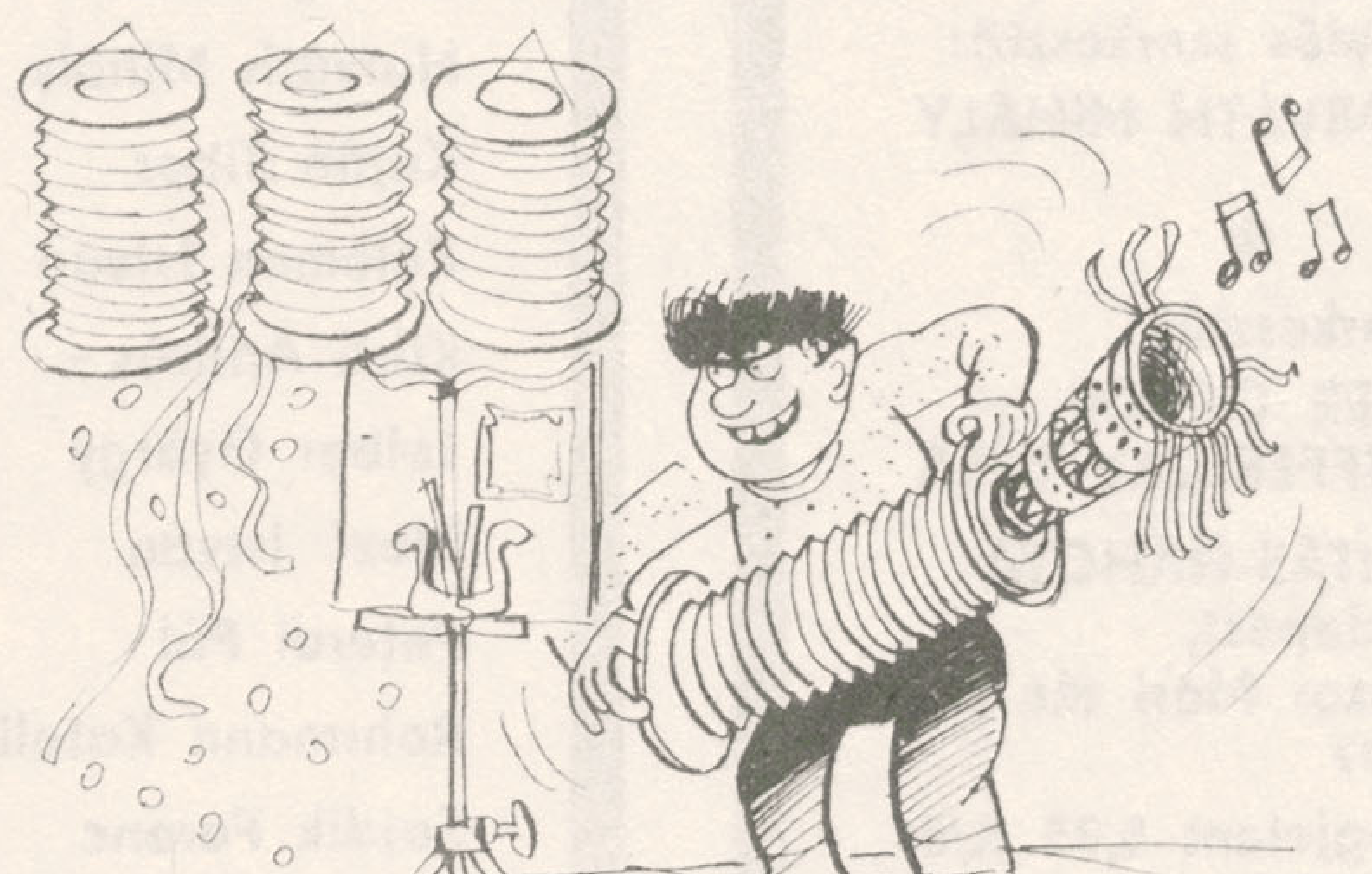

— Jé, ez a nyolcadikos Kovács Sanyi . . .

— Ő jobban tetszik, mint te!

Alkalmi muzsika

Hahota 34.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat

Felelős kiadó:
Dr. Király G. István igazgató

88-2714 Pécsi Szikra Nyomda
Felelős vezető:
Farkas Gábor igazgató

Felelős szerkesztő:
HORVÁTH MIHÁLY

*

Szerkesztők:
CSER GÁBOR,
CZIFFERSZKY BÉLA

PAJTÁS-HAHOTA
Budapest,
Jászai Mari tér 5.
1397

Megjelent 5,95 A/5 terjedelemben

ISSN 0230-1636

KÉSZÍTETTÉK:

Balogh Mária
Czifferszky Béla
Csehi János
Cser Gábor
Csuzi Zsuzsa
Földes Vilmos
Galambos Szilveszter
Görög Júlia
Horváth Mihály
Kaján Tibor
Kelemen István
Kürti András
Leiber György
Mező István
Peterdi Pál
Rohrmann Katalin
Sajdik Ferenc
Trencsényi Zoltán
Wagner Margit

ÁR: 18,— Ft

